

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ
มหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล
ด้วยกระบวนการ E- PLC

ทับทิม นันทอง

สารนิพนธ์ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู
คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

พ.ศ. 2568

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ
มหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล
ด้วยกระบวนการ E- PLC

ทับทิม นันทอง

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู

พ.ศ 2568

ใบรับรองสารนิพนธ์

วิทยาลัยบัณฑิตเอเซีย

หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู

ชื่อสารนิพนธ์ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ
มหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัย
ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

ชื่อผู้ทำสารนิพนธ์ ทับทิม นันทอง

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ดร.จิตโสภิน เคนจันทิก)

..... กรรมการ

(ดร.ประสงค์ ต่อโชติ)

..... กรรมการ

(อาจารย์เสาร์วลักษณ์ โคตรมิตร)

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(ดร.ประสงค์ ต่อโชติ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ดร.ธนาศักดิ์ ศิริปัญญนันท์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ดร.เสถียร เหล่าประเสริฐ)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาทิตย์ ฉัตรชัยพลรัตน์)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์

ลิขสิทธิ์ของวิทยาลัยบัณฑิตเอเซีย

ชื่อเรื่อง	การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC
ผู้ศึกษา	นางสาวทับทิม นันทอง
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ประสงค์ ต่อโชติ ดร.ธนาศักดิ์ ศิริบุญนนท์ ดร.เสถียร เหล่าประเสริฐ
หลักสูตร	ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู
วิทยาลัย	วิทยาลัยบัณฑิตเอเซีย
ปีการศึกษา	2568

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ที่กำหนด 80/80 2) เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 31 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยได้ดำเนินการเป็น 3 รอบ มีสมาชิกทีม PLC ร่วมดำเนินการวิพากษ์แผน และสะท้อนผลหลังเปิดชั้นเรียนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ 1) แผนการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค

2W3P ร่วมกับมหาโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ Dependent Sample t-test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.83/85.03 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

2. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีค่าดัชนีเท่ากับ 0.5272 หรือมีความก้าวหน้าจากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 52.72

3. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC พบว่า มีคะแนนสูงขึ้น โดยคะแนนทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์ มีคะแนนเท่ากับ 636 คะแนน ($\bar{x}$ =20.52, S.D.=1.31) ส่วนคะแนนทดสอบหลังการจัดประสบการณ์ มีคะแนนเท่ากับ 719 คะแนน ($\bar{x}$ =25.51, S.D.=0.85) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลัง ผลปรากฏว่า คะแนนสอบหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความเมตตากรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากดร.จิตโสภิน เคนจันทิก ประธานกรรมการสอบสารนิพนธ์ ดร.ประสงค์ ต่อโชติ และอาจารย์เสาร์วลักษณ์ โคตรมิตร กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าในการอ่านและให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ยิ่งรวมทั้งให้ความกรุณาตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ช่วยให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.ประสงค์ ต่อโชติ ดร.ธนาศักดิ์ ศิริบุญนนท์ และดร.เสถียร เหล่าประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และประสบการณ์ที่มีคุณค่ายิ่ง ตลอดจนให้กำลังใจและสนับสนุนการทำสารนิพนธ์อย่างต่อเนื่องจนบรรลุผล ทำให้สารนิพนธ์มีความถูกต้องสมบูรณ์ ผู้ศึกษา ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้ศึกษาได้รับความอนุเคราะห์อย่างสูงจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ นางภาพรรษ เตชะตานนท์ ผู้อำนวยการโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล นางพรทิพย์ เชื้อสวระถิ หัสนาวินาวิชาการปฐมวัย โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล และนางปิ่นแก้ว แนนเกลี้ยง หัวหน้าระดับปฐมวัย โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ซึ่งได้ให้ความกรุณาในการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จนสำเร็จลงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ธนฤกษ์ ชนะวงศ์ ดร.วีระพงษ์ เทียมวงษ์ อาจารย์ผู้ทำหน้าที่นิเทศการฝึกประสบการณ์วิชาชีพระหว่างเรียน และคณาจารย์ประจำหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพรู่วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียทุกท่าน ที่กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้เพิ่มพูนสติปัญญา ชี้ให้เห็นคุณค่าของการศึกษาไทยและประสบการณ์อันมีค่ายิ่งแก่ศิษย์

ด้วยความซาบซึ้งใจสำหรับการช่วยเหลือเกื้อกูลกันของพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพรู่วิทยา รุ่นที่ 10 ทุกคน โดยเฉพาะห้อง 1 ที่คอยติดตามความก้าวหน้าให้กำลังใจเพื่อเป็นแรงผลักดันแก่กันและกัน จนทำให้สารนิพนธ์สำเร็จผลดังใจหมาย และทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยนามมาแต่ได้ให้การช่วยเหลือผู้ศึกษาอยู่เบื้องหลังด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอมอบเป็นเครื่องเทิดทูนบูชาพระคุณบุพการีผู้ให้ทั้งชีวิต ความรักความอบอุ่น ตลอดจนบูรพาจารย์ คณาจารย์ ที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการสร้างพื้นฐานการศึกษาให้แก่ผู้ศึกษาและอบรมสั่งสอนให้ผู้ศึกษาเป็นเก่ง คนดี มีคุณธรรม

ทับทิม นันทอง

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามการศึกษา	3
1.3 วัตถุประสงค์การศึกษา	4
1.4 สมมุติฐานของการศึกษา	4
1.5 ขอบเขตการศึกษา	4
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 หลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2560	9
2.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P	23
2.3 มหาไถโมเดล	29
2.4 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาไถโมเดล	30
2.5 การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	31
2.6 แผนการจัดการเรียนรู้	35
2.7 ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้	49
2.8 วิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research)	51
2.9 รูปแบบการจัดกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อพัฒนา จรรยาบรรณวิชาชีพครูผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (E-PLC)	58
2.10 บริบทสถานศึกษา	83
2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	92

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
2.12 กรอบแนวคิดการศึกษา	96
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา	97
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา	97
3.2 วิธีดำเนินการศึกษา	97
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	97
3.4 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	100
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	103
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	104
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	105
3.8 การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ (PAOR)	109
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	112
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	112
4.2 ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	113
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ	113
4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	120
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	125
5.1 สรุปผลการศึกษา	125
5.2 อภิปรายผลการศึกษา	126
5.3 ข้อเสนอแนะ	128
บรรณานุกรม	129
ภาคผนวก	137
ภาคผนวก ก ชื่อและตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญ	138
ภาคผนวก ข แผนการจัดการเรียนรู้	139
ภาคผนวก ค แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลัง การจัดประสบการณ์	162
ประวัติผู้ศึกษา	163

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า	
2.1	การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาไถโมเดล	28
3.1	รูปแบบการศึกษา One group Pretest-Posttest Design	91
4.1	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC	114
4.2	การวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC	116
4.4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติของการทดสอบเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนและหลังการจัดประสบการณ์	119

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการศึกษา	96

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคนและประเทศให้มีความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้า ซึ่งสังคมไทยในปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ที่เปิดกว้าง มีหลากหลายรูปแบบให้คนในสังคมได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างรวดเร็วโดยการนำเทคโนโลยีเข้ามาพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาให้สามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา เพื่อให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก เป็นภาษาที่สองที่คนในสังคมไทยควรจะศึกษาและเห็นคุณค่าในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารในด้านการศึกษาหรือการประกอบอาชีพ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันของคนในสังคมไทย (นุสรยา ยาบา, 2564)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551ก) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ในการแสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นสาระสำคัญทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารโดยผู้เรียนต้องมีทักษะสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน สิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะเหล่านี้ได้คือ ผู้เรียนต้องมีความรู้และความจำเกี่ยวกับคำศัพท์เพื่อเป็นพื้นฐานให้ผู้เรียนมีทักษะที่ดีในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น นอกจากการเรียนรู้คำศัพท์จะเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้แล้ว กระบวนการหรือขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ก็มีความจำเป็นเช่นกัน เนื่องจากผู้สอนต้องมีการวางแผนเตรียมการสอนให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจและมีประสิทธิภาพสูงสุดในการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียน โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ประภาศิริ จิตต์อารี (2547) ที่กล่าวว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ใช้ในการฟังและการอ่านโดยฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

มีการนำเข้าสู่บทเรียนเช่น กิจกรรมเพลง เกม ก่อนขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นฝึกปฏิบัติ ฝึกทักษะการฟังและอ่านออกเสียงตามครู การแสดงท่าทางประกอบ การแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์จำลองซึ่งอยู่ในขั้นสุดท้ายเป็นกิจกรรมที่นักเรียนจำนวนมากชอบและเกิดการเรียนรู้ได้ดี และจากงานวิจัยของสุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ซึ่งกล่าวว่าการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนสำคัญคือ ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากกรู้อยากเรียนในบทใหม่ ขั้นการนำเสนอในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน โดยการนำเสนอ คำศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งรูปแบบความหมายและเป็นแบบอย่างที่ถูกต้องในการออกเสียง ขั้นการฝึก ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วโดยให้ ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ถูกต้องและคล่องแคล่ว และหากเห็นว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ให้ผู้สอนแก้ไขข้อผิดพลาดหลังจากการฝึกของผู้เรียนเพื่อไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกเสียความมั่นใจ ขั้นการใช้ภาษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน ในขั้นนี้เน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมครุคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการหรือเมื่อเกิดข้อผิดพลาดขึ้น และขั้นสรุปเป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์คือเพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะไว้อาจจะเป็นการนำเสนอรายงานของกลุ่ม ทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ ภูซังค์ มัชฌิโม (2559) ในการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการสะกดคำร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P มีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ค่าดัชนีประสิทธิผลหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำภาษาอังกฤษร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P โดยร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด

อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์และจำคำศัพท์ได้นั้น ครูผู้สอนต้องมีสื่อประกอบการเรียนการสอนคำศัพท์ เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างสนุกสนาน มีความสุข และยังทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน สามารถสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี โดย จริยาพร ศรีพิทักษ์พลรบ และรุ่งทิพย์ คำจำง (2551) ได้กล่าวว่า รูปภาพ เกม และปริศนาอักษรไขว้ต่างๆ ได้ถูกนำมาดัดแปลงเพื่อใช้ในการสะกดคำแก่นักเรียน นักศึกษา ซึ่งนักการศึกษาและนักวิจัยได้หันมาใช้เกมการสอน (Academic Game) เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนในห้องเรียนกันมากขึ้น เพราะการใช้เกมประกอบการสอนนั้นจะช่วยให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดและตัดสินใจด้วยตนเอง ไม่ใช่ให้ครูเป็นผู้กำกับบทบาท การใช้เกมประกอบการสอนจะช่วยให้บรรยากาศในการเรียนรู้เป็นไปด้วยความเร้าใจสนุกสนาน รวมทั้งยังช่วยให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ญัฐวราพร เปลี่ยนปราง (2558) ที่กล่าวว่า เกมประกอบการสอนมีประโยชน์ในการกระตุ้นให้นักเรียนมี

ความสนใจภาษาอังกฤษมากขึ้นและหากครูผู้สอนสามารถเลือกสรรหรือดัดแปลงให้เกมนั้นมีความเหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของนักเรียนโดยคำนึงถึงความยากง่ายของคำศัพท์แบบประโยคที่ใช้ ตลอดจนวิธีการในการเล่นที่สนุกสนาน เหมาะสมและมีความน่าสนใจ ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจึงควรที่จะได้ตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนเป็นอย่างมาก เช่น สอนอย่างไรให้นักเรียนรักและสนุกกับวิชาภาษาอังกฤษ การสอนให้มีวิธีการหรือการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมหรือเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ สร้างบรรยากาศในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สนุกสนานมีชีวิตชีวา ดังนั้นการนำเกมมาใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนจึงนับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่ง

การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้เป็นขั้นตอน โดยมีการสร้างแรงจูงใจ (Warm up) นำเสนอเนื้อหา (Presentation) ฝึก (Practice) นำไปใช้ (Production) และสรุปผล (Wrap up) ซึ่งเป็นลำดับ ขั้นตอนตามกระบวนการเรียนรู้แบบ 2W3P ที่ชัดเจน เป็นขั้นตอนที่เหมาะสมต่อการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน นอกจากนี้การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ มหาไถโมเดล ซึ่งเป็นโมเดลที่โรงเรียนในสังกัดมหาไถ่ จังหวัดเป็นนโยบายให้ครูทุกคนนำเข้ามาใช้ตามขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้แบบ 2W3P ซึ่งอยู่ในขั้นฝึก (Practice) เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้ศึกษาเล็งเห็นถึงความสำคัญของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 เพื่อช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น มีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

1.2 คำถามการศึกษา

2.1 ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 หรือไม่

2.2 ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีค่ามากกว่า 0.50

2.3 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณา

การใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนหรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.3.1 เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ที่กำหนด 80/80

1.3.2 เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้

เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

1.3.3 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์ การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

1.4 สมมติฐานของการศึกษา

1.4.1 ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.4.2 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีค่ามากกว่า 0.50

1.4.3 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5 ขอบเขตการศึกษา

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.5.1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล อำเภอลพ จังหวัดขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 62 คน

1.5.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล อำเภอลพ จังหวัดขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 31 คน 1 ห้องเรียน เป็นนักเรียนชาย 14 คน นักเรียนหญิง 17 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการเลือก

1.5.2 ขอบเขตด้านตัวแปร จำแนกได้ดังต่อไปนี้

1) ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค

2W3P

ร่วมกับมหาไถ่โมเดล

2) ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

2.2) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

2.3) ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

1.5.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา เป็นเนื้อหาจากหลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2560 สารที่ควรเรียนรู้ Phonics ด้วยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 3 แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ได้แก่

1. แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 1 เรื่อง เรื่อง Letter l จำนวน 1 ชั่วโมง

2. แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 1 เรื่อง เรื่อง Letter o จำนวน 1 ชั่วโมง

3. แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 1 เรื่อง เรื่อง Letter B จำนวน 1 ชั่วโมง

1.5.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทำการศึกษาในครั้งนี้ คือ เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2567-กรกฎาคม พ.ศ. 2567

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P หมายถึง กระบวนการและขั้นตอนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้ศึกษานำมาจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นกระตุ้นทบทวนและปูพื้นฐานความรู้ (Warm up) ครูจะต้องทำการกระตุ้น ทบทวน ปูพื้นฐานความรู้ให้เด็กเพื่อให้พร้อมจะเรียนรู้ ควรเริ่มจากความรู้ที่เขาคุ้นเคย มีความรู้มาก่อน ทบทวนหรือ เริ่มจากง่ายไปหายาก

2) ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระ (Presentation) เป็นการนำเสนอเนื้อหาใหม่ ซึ่งครูจะเป็นผู้ทำหน้าที่ให้ข้อมูลแก่เด็ก โดยเน้นให้เด็กรับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการออกเสียงคำศัพท์

3) ขั้นฝึกฝนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Practice) ซึ่งครูจะเป็นผู้นำในการฝึกฝน โดยทำการฝึกฝนในกลุ่มใหญ่ก่อน เพื่อให้เด็กเกิดความมั่นใจ แล้วจึงเปลี่ยนเป็นกลุ่มย่อย ฝึกเป็นคู่ และฝึกเดี่ยว เพื่อให้เด็กได้ปฏิบัติจริง ครูมีหน้าที่กำกับดูแลการฝึกฝน

4) ขั้นนำไปใช้หรือการบูรณาการความรู้ (Production) เป็นขั้นตอนที่让孩子ได้ใช้คำศัพท์ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวเอง ครูเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ และช่วยเหลือเท่านั้น ซึ่งอาจจะให้ทำแบบฝึก การละเล่น การร้องเพลงก็ได้

5) ขั้นสรุปความรู้ที่ได้รับจากกระบวนการเรียนรู้ (Wrap up) คือการสรุปองค์ความรู้ที่เด็กได้รับจากกระบวนการการเรียนรู้

1.6.2 มหาไถโมเดล หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมหาไถ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย 7 ขั้น ได้แก่ ขั้นที่ 1 สมาธิ ไตร่ตรอง (Meditation) ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ขั้นที่ 3 ฝึกค้นคว้า (Materialization) ขั้นที่ 4 นำพาสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning) ขั้นที่ 5. สรุปองค์ความรู้ (Mastery Learning) ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation) และขั้นที่ 7 คุณค่าพระวรสาร (Morality of the Gospel Values) การนำพระวาจา มาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน

1.6.3 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล หมายถึง กระบวนการและขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน คือ 2W3P ซึ่ง 2W มาจาก W ตัวที่ 1 คือ Warm up และ W ตัวที่ 2 คือ Wrap up ส่วน 3P มาจาก P ตัวที่ 1 คือ Presentation P ตัวที่ 2 คือ Practice และ P ตัวที่ 3 คือ Production โดยนำมาเรียงตามกระบวนการจัดการเรียนรู้ได้ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นทบทวนและปูพื้นฐานความรู้ (Warm up) ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระ (Presentation) ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Practice) ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้หรือการบูรณาการความรู้ (Production) และขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ที่ได้รับจากกระบวนการเรียนรู้ (Wrap up) และนำมหาไถโมเดล เข้ามาใช้ร่วมกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 2W3P ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นทบทวนและปูพื้นฐานความรู้ (Warm up) ใช้ร่วมกับมหาไถโมเดล ในขั้นที่ 1 สมาธิ ไตร่ตรอง (Meditation) และ ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation)

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระ (Presentation) ใช้ร่วมกับมหาไถโมเดลในขั้นที่ 3
ไม่ค้นคว้า (Materialization)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Practice) ใช้ร่วมกับมหาไถโมเดลในขั้น
ที่ 4 นำพาสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning)

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้หรือการบูรณาการความรู้ (Production) ใช้ร่วมกับมหาไถโมเดล
ในขั้นที่ 4 นำพาสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning)

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ที่ได้รับจากกระบวนการเรียนรู้ (Wrap up) ใช้ร่วมกับมหาไถโมเดล
ในขั้นที่ 5 สรุปองค์ความรู้ (Mastery Learning) ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation)
และขั้นที่ 7 คุณค่าพระวรสาร (Morality of the Gospel Values)

1.6.4 ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ หมายถึง
การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ
มหาไถโมเดล คือ ประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการได้มาจากคะแนนใบงานและพฤติกรรมการ
เรียนระหว่างเรียนของนักเรียนทุกคน คิดเป็นร้อยละไม่น้อยกว่า 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ได้มาจากคะแนนของการประเมิน
ความสามารถการพูดของนักเรียนทุกคนหลังเรียนครบทุกเนื้อหา คิดเป็นร้อยละไม่น้อยกว่า 80

1.6.5 ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) หมายถึง ค่าที่แสดงการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าขึ้นจากพัฒนาการของ
นักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ
บูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล โดยมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

1.6.6 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำ
ที่ใช้ในการสนทนาจากผู้สอนนำไปสอน มีจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 20 คำ ประกอบด้วย คำศัพท์ประเภท
คำนาม คำกริยา ซึ่งนักเรียนจะต้องสามารถอ่าน สะกดคำ บอกความหมายและนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษไป
ใช้ได้โดยวัดจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1.6.7 เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กนักเรียนชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ศึกษาอยู่
ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

1.6.8 โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น สังกัด
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น

1.6.9 E-PLC หมายถึง การพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพผ่านกระบวนการชุมชน แห่งการเรียนรู้ ทาง
วิชาชีพ โดยการรวมตัว ร่วมใจ ร่วมพลัง ร่วมทำ และร่วมเรียนรู้ร่วมกันของครู ผู้บริหาร และนักการศึกษา

บนพื้นฐานวัฒนธรรมความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตร สู่คุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำเร็จหรือประสิทธิผลของผู้เรียนเป็นสำคัญ และความสุขของการทำงานร่วมกันของสมาชิกในชุมชนด้วยความเชื่อว่าการเรียนรู้ของครูนำไปสู่การเรียนรู้ของผู้เรียน แม้ว่าครูจะมีความแตกต่างกัน เมื่อมีกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันก็จะสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายได้

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1. ผลการศึกษาจะทำให้ผู้ศึกษาได้ค้นพบว่าวิธีการสอนการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เป็นเทคนิควิธีสอนที่สามารถนำไปใช้พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.7.2 เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการส่งเสริม และพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 และชั้นอื่น ๆ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา เรื่อง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียน มหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ผู้ศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 หลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2560

2.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P

2.3 การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.4 แผนการจัดการเรียนรู้

2.5 ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้

2.6 วิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research)

2.7 รูปแบบการจัดกิจกรรมชุมชนแห่งการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อพัฒนา จรรยาบรรณวิชาชีพครู (E-PLC)

2.8 บริบทสถานศึกษา

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.10 กรอบแนวคิดการศึกษา

2.1 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 จัดทำขึ้นโดยยึดแนวคิดและหลักการจัดการศึกษา ปฐมวัย ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน., 2560)

ปรัชญาการศึกษาปฐมวัย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 พัฒนาขึ้นมาโดยปรัชญาการศึกษาปฐมวัย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มีคำสั่งที่สพฐ. 1223/2560 เรื่องการให้ใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ที่ว่า “การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 ปี บริบูรณ์ อย่างเป็นองค์รวมบนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพ ภายใต้บริบทสังคม และวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ”

วิสัยทัศน์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560) ได้มีคำสั่งที่ สพฐ. 1223/2560 เรื่องการให้ใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 มีวิสัยทัศน์ ที่ว่า “หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยมุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้ได้รับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างมีคุณภาพและต่อเนื่อง ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างมีความสุขและเหมาะสมตามวัย มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นคนดี มีวินัย และสำนึกความเป็นไทย โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา พ่อแม่ครอบครัว ชุมชนและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็ก”

หลักการ

การจัดทำหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ยึดหลักการในการจัดการเรียนรู้สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560) ได้มีคำสั่งที่สพฐ. 1223/2560 เรื่องการ ให้ใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ดังนี้

เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมพัฒนาการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ตลอดจนได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสม ด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เด็กกับครูสอน เด็กกับผู้เลี้ยงดูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู การพัฒนา และให้การศึกษาแก่เด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กมีโอกาสพัฒนาตนเองตามลำดับขั้นของพัฒนาการทุกด้าน อย่างเป็นองค์รวม มีคุณภาพ และเต็มตามศักยภาพ โดยกำหนดหลักการ ดังนี้

1. ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการที่ครอบคลุมเด็กปฐมวัยทุกคน
2. ยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและวิถีชีวิตของเด็ก ตามบริบทของชุมชน สังคมและวัฒนธรรมไทย
3. ยึดพัฒนาการและการพัฒนาเด็กโดยองค์รวม ผ่านการเล่นอย่างมีความหมาย และมีกิจกรรมที่หลากหลาย ได้ลงมือกระทำในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้เหมาะสมกับวัย และมีการพักผ่อนเพียงพอ

4. จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กมีทักษะชีวิต และสามารถปฏิบัติตามหลักปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นคนดี มีวินัย และมีความสุข

5. สร้างความรู้ ความเข้าใจ และประสานความร่วมมือในการพัฒนาเด็กระหว่างสถานศึกษากับพ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย

สาระสำคัญของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

สำหรับเด็กอายุ 3 - 6 ปี

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี (กระทรวงศึกษาธิการ,2560) เป็นการจัดการศึกษาในลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาเด็กจะได้รับการพัฒนาทั้งด้านร่างกายอารมณ์จิตใจ สังคม และสติปัญญา ตามวัยและความสามารถของแต่ละบุคคล

1. จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยมุ่งเด็กมีพัฒนาการตามวัยเต็มตามศักยภาพและมีความสุขพร้อมในการเรียนรู้ต่อไป จึงกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดกับเด็กเมื่อจบการศึกษาระดับปฐมวัย ดังนี้

1. ร่างกายเจริญเติบโตตามวัย แข็งแรง และมีสุขนิสัยที่ดี
2. สุขภาพจิตดี มีสุนทรียภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม และจิตใจที่ดีงาม
3. มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีวินัย และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข
4. มีทักษะการคิด การใช้ภาษาสื่อสาร และการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

2. มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยกำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์จำนวน 12 มาตรฐาน ประกอบด้วย

2.1 พัฒนาการด้านร่างกาย ประกอบด้วย 2 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขนิสัยที่ดี

มาตรฐานที่ 2 กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรงใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน

2.2 พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ประกอบด้วย 3 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 3 มีสุขภาพจิตดีและมีความสุข

มาตรฐานที่ 4 ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรีและการเคลื่อนไหว

มาตรฐานที่ 5 มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม

2.3 พัฒนาการด้านสังคม ประกอบด้วย 3 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 6 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
 มาตรฐานที่ 7 รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมและความเป็นไทย
 มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.4 พัฒนาการด้านสติปัญญา ประกอบด้วย 4 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
 มาตรฐานที่ 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
 มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

3. การจัดเวลาเรียน

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยกำหนดกรอบโครงสร้างเวลาในการจัดประสบการณ์ให้กับเด็ก 1-3 ปี การศึกษาโดยประมาณ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอายุของเด็กที่เริ่มเข้าสถานศึกษาหรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยเวลาเรียนสำหรับเด็กปฐมวัยจะขึ้นอยู่กับสถานศึกษาแต่ละแห่ง โดยมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า 180 วันต่อ 1 ปี การศึกษา ในแต่ละวันจะใช้เวลาไม่น้อยกว่า 5 ชั่วโมง โดยสามารถปรับให้เหมาะสมตามบริบทของสถานศึกษาและสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

4. สารการเรียนรู้

สารการเรียนรู้ เป็นสื่อกลางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็กเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กทุกด้าน ให้เป็นไปตามจุดหมายของหลักสูตรที่กำหนดประกอบด้วย ประสบการณ์สำคัญ และสาระที่ควรเรียนรู้ ดังนี้

4.1 ประสบการณ์สำคัญ

ประสบการณ์สำคัญเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนนำไปใช้ในการออกแบบการจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยเรียนรู้ ลงมือปฏิบัติ และได้รับการส่งเสริมพัฒนาการครอบคลุมทุกด้าน ดังนี้

4.1.1 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกายเป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็ก และการประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและระบบประสาท ในการทำกิจวัตรประจำวันหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ และสนับสนุนให้เด็กมีโอกาสดูแลสุขภาพและสุขอนามัย สุขนิสัยและการรักษาความปลอดภัย ดังนี้

1) การใช้กล้ามเนื้อใหญ่ ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย

- (1.1) การเคลื่อนไหวอยู่กับที่
 - (1.2) การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่
 - (1.3) การเคลื่อนไหวพร้อมวัสดุอุปกรณ์
 - (1.4) การเคลื่อนไหวที่ใช้การประสานสัมพันธ์ของการใช้กล้ามเนื้อใหญ่
- ในการขยับ การจับ การโยน การเตะ

- (1.5) การเล่นเครื่องเล่นสนามอย่างอิสระ
- 2) การใช้กล้ามเนื้อเล็ก ประสพการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
 - (2.1) การเล่นเครื่องเล่นสัมผัสและการสร้างจากแท่งไม้ บล็อก
 - (2.2) การเขียนภาพและการเล่นกับสี
 - (2.3) การปั้น
 - (2.4) การประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ด้วย วัสดุ
 - (2.5) การหยิบจับ การใช้กรรไกร การฉีก การตัด การปะและการร้อยวัสดุ
- 3) การรักษาสุขภาพอนามัยส่วนตน ประสพการณ์สำคัญประกอบด้วย การปฏิบัติตนตามสุขอนามัย สุขนิสัยที่ดีในกิจวัตรประจำวัน

- 4) การรักษาความปลอดภัย ประสพการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
 - (4.1) การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยในกิจวัตรประจำวัน
 - (4.2) การฟังนิทาน เรื่องราว เหตุการณ์ เกี่ยวกับการป้องกันและรักษา ความปลอดภัย
 - (4.3) การเล่นเครื่องเล่นอย่างปลอดภัย
 - (4.4) การเล่นเกมแบบสมมติเหตุการณ์ต่าง ๆ
 - 5) การตระหนักรู้เกี่ยวกับร่างกายตนเอง ประสพการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
 - (5.1) การเคลื่อนไหวโดยควบคุมตนเองไปในทิศทางระดับ และพื้นที่
 - (5.2) การเคลื่อนไหวข้ามสิ่งกีดขวาง
- 4.1.2 ประสพการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกของตนเองที่เหมาะสมกับวัย ตระหนักถึงลักษณะพิเศษเฉพาะที่เป็นอัตลักษณ์ ความเป็นตัวของตัวเอง มีความสุข ร่าเริงแจ่มใส การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ได้พัฒนาคุณธรรม จริยธรรม สุขนิสัยภาพ ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเองขณะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้
- 1) สุขนิสัยภาพ ดนตรี ประสพการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
 - (1.1) การฟังเพลง การร้องเพลง และการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบเสียงดนตรี
 - (1.2) การเล่นเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ

- (1.3) การเคลื่อนไหวตามเสียงเพลง/ดนตรี
- (1.4) การเล่นบทบาทสมมติ
- (1.5) การทำกิจกรรมศิลปะต่าง ๆ
- (1.6) การสร้างสรรค์สิ่งสวยงาม
- 2) การเล่น ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
 - (2.1) การเล่นอิสระ
 - (2.2) การเล่นรายบุคคล กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่
 - (2.3) การเล่นตามมุมประสบการณ์
 - (2.4) การเล่นนอกห้องเรียน
- 3) คุณธรรม จริยธรรม ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
 - (3.1) การปฏิบัติตามหลักศาสนาที่นับถือ
 - (3.2) การฟังนิทานเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม
 - (3.3) การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเชิงจริยธรรม
- 4) การแสดงออกทางอารมณ์ ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
 - (4.1) การพูดสะท้อนความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น
 - (4.2) การเล่นบทบาทสมมติ
 - (4.3) การเคลื่อนไหวตามเสียงเพลง/ดนตรี
 - (4.4) การร้องเพลง
 - (4.5) การทำงานศิลปะ
- 5) การมีอัตลักษณ์เฉพาะตนและเชื่อว่าตนเองมีความสามารถ ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสามารถของตนเอง
- 6) การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย การแสดงความยินดีเมื่อผู้อื่นมีความสุข เห็นใจเมื่อผู้อื่นเศร้าหรือเสียใจและการช่วยเหลือ ปลอดภัยเมื่อผู้อื่น ได้รับบาดเจ็บ
- 4.1.3 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมเป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการเรียนรู้ทางสังคม เช่น การเล่น การทำงานกับผู้อื่นการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่าง ๆ
 - 1) การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
 - (1.1) การช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวัน
 - (1.2) การปฏิบัติตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

- 2) การดูแลรักษาสรรพคุณและสิ่งแวดล้อม ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
- (2.1) การมีส่วนร่วมรับผิดชอบดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน
 - (2.2) การใช้วัสดุและสิ่งของเครื่องใช้อย่างคุ้มค่า
 - (2.3) การทำงานศิลปะที่นำวัสดุหรือสิ่งของเครื่องใช้ที่ใช้แล้ว มาใช้ซ้ำหรือแปรรูปแล้ว
 นากลับมาใช้ใหม่
 - (2.4) การเพาะปลูกและดูแลต้นไม้
 - (2.5) การเลี้ยงสัตว์
 - (2.6) การสนทนาข่าวและเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน
- 3) การปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นและความเป็นไทย ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
- (3.1) การเล่นบทบาทสมมติการปฏิบัติตนในความเป็นคนไทย
 - (3.2) การปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อาศัยและประเพณีไทย
 - (3.3) การประกอบอาหารไทย
 - (3.4) การศึกษานอกสถานที่
 - (3.5) การละเล่นพื้นบ้านของไทย
- 4) การมีปฏิสัมพันธ์ มีวินัย มีส่วนร่วม และบทบาทสมาชิกของสังคม ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
- (4.1) การร่วมกำหนดข้อตกลงของห้องเรียน
 - (4.2) การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน
 - (4.3) การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ
 - (4.4) การดูแลห้องเรียนร่วมกัน
 - (4.5) การร่วมกิจกรรมวันสำคัญ
- 5) การเล่นและทำงานแบบร่วมมือร่วมใจ ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
- (5.1) การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
 - (5.2) การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น
 - (5.3) การทำศิลปะแบบร่วมมือ
- 6) การแก้ปัญหาความขัดแย้ง ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย
- (6.1) การมีส่วนร่วมในการเลือกวิธีการแก้ปัญหา

(6.2) การมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาความขัดแย้ง

7) การยอมรับในความเหมือนและความแตกต่างระหว่างบุคคลประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย การเล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อน

4.1.4 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาเป็นการสนับสนุนให้เด็กได้รับรู้ และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม บุคคลและสื่อต่าง ๆ ด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กพัฒนาการใช้ภาษา จินตนาการความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การคิดเชิงเหตุผลและการคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวและมีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

1) มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย

- (1.1) การฟังเสียงต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม
- (1.2) การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ
- (1.3) การฟังเพลง นิทาน คากล่องจอง บทร้อยกรองหรือเรื่องราวต่าง ๆ
- (1.4) การพูดแสดงความคิด ความรู้สึก และความต้องการ
- (1.5) การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ

ตนเอง

- (1.6) การพูดอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของ เหตุการณ์และความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ
- (1.7) การพูดอย่างสร้างสรรค์ในการเล่น และการกระทำต่าง ๆ
- (1.8) การร้อจังหวะที่เหมาะสมในการพูด
- (1.9) การพูดเรียงลำดับคำเพื่อใช้ในการสื่อสาร
- (1.10) การอ่านหนังสือภาพ นิทาน หลากหลายประเภท/รูปแบบ
- (1.11) การอ่านอย่างอิสระตามลาฟัง การอ่านร่วมกับการอ่าน โดยมีผู้ชี้แนะ
- (1.12) การเห็นแบบอย่างของการอ่านที่ถูกต้อง
- (1.13) การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำและข้อความ
- (1.14) การอ่านและชี้ข้อความ โดยกวาดสายตาตามบรรทัดจากซ้ายไปขวา และจาก

บนลงล่าง

- (1.15) การสังเกตตัวอักษรในชื่อของตน หรือคำคุ้นเคย
- (1.16) การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบเป็นคำผ่านการอ่านหรือเขียนของผู้ใหญ่
- (1.17) การคาดเดาคำ วลี หรือประโยค ที่มีโครงสร้างซ้ำ ๆ กัน จากนิทาน เพลง คา

คล้องจอง

- (1.18) การเล่นเกมภาษา
- (1.19) การเห็นแบบอย่างของการเขียนที่ถูกต้อง
- (1.20) การเขียนร่วมกันตามโอกาส และการเขียนอิสระ
- (1.21) การเขียนคำที่มีความหมายกับตัวเด็ก/คำคุ้นเคย
- (1.22) การคิดสะกดคำและเขียนเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองอย่างอิสระ
- 2) การคิดรวบยอดการคิดเชิงเหตุผลการตัดสินใจและแก้ปัญหาประสบการณ์สำคัญ

ประกอบด้วย

(2.1) การสังเกตลักษณะ ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ โดยใช้ประสาทสัมผัสอย่างเหมาะสม

(2.2) การสังเกตสิ่งต่าง ๆ และสถานที่จากมุมมองที่ต่างกัน

(2.3) การบอกและแสดงตำแหน่ง ทิศทาง และระยะทาง

ของสิ่งต่าง ๆ ด้วยการกระทำ ภาพวาด ภาพถ่าย และรูปภาพ

(2.4) การเล่นกับสื่อต่าง ๆ ที่เป็นทรงกลม ทรงสี่เหลี่ยม มุมฉาก ทรงกระบอก กรวย

(2.5) การคัดแยก การจัดกลุ่ม และการจำแนกสิ่งต่าง ๆ ตามลักษณะ

และรูปร่าง รูปทรง

(2.6) การต่อของชิ้นเล็กเติมในชิ้นใหญ่ให้สมบูรณ์และการแยกชิ้นส่วน

(2.7) การทำซ้ำ การต่อเติม และการสร้างแบบรูป

(2.8) การนับและแสดงจำนวนของสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

(2.9) การเปรียบเทียบและเรียงลำดับจำนวนของสิ่งต่าง ๆ

(2.10) การรวมและการแยกสิ่งต่าง ๆ

(2.11) การบอกและแสดงอันดับที่ของสิ่งต่าง ๆ

(2.12) การชั่ง ตวง วัดสิ่งต่าง ๆ โดยใช้เครื่องมือและหน่วยที่ไม่ใช่หน่วยมาตรฐาน

(2.13) การจับคู่ การเปรียบเทียบ และการเรียงลำดับสิ่งต่าง ๆ ตามลักษณะความ

ยาว/ความสูง น้ำหนัก ปริมาตร

(2.14) การบอกและเรียงลำดับกิจกรรมหรือเหตุการณ์ตามช่วงเวลา

(2.15) การใช้ภาษาทางคณิตศาสตร์กับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน

(2.16) การอธิบายเชื่อมโยงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์หรือการกระทำ

(2.17) การคาดเดาหรือการคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างมีเหตุผล

(2.18) การมีส่วนร่วมในการลงความเห็นจากข้อมูลอย่างมีเหตุผล

(2.19) การตัดสินใจและมีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ปัญหา

3) จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย

(3.1) การรับรู้ และแสดงความคิดความรู้สึกผ่านสื่อ วัสดุของเล่นและชิ้นงาน

(3.2) การแสดงความคิดสร้างสรรค์ผ่านภาษา ท่าทางศิลปะและการเคลื่อนไหว

(3.3) การสร้างสรรค์ชิ้นงานโดยใช้รูปร่างรูปทรงจากวัสดุที่หลากหลาย

4) เจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์สำคัญ ประกอบด้วย

(4.1) การสำรวจสิ่งต่าง ๆ และแหล่งเรียนรู้รอบตัว

(4.2) การตั้งคำถามในเรื่องที่สนใจ

(4.3) การสืบเสาะหาความรู้เพื่อค้นหาคำตอบของข้อสงสัยต่าง ๆ

(4.4) การมีส่วนร่วมในการรวบรวมข้อมูลและนำเสนอข้อมูล จากการสืบเสาะหา

ความรู้ในรูปแบบต่าง ๆ และแผนภูมิอย่างง่าย

4.2 สารที่ควรเรียนรู้

สารที่ควรเรียนรู้ เป็นเรื่องราวรอบตัวเด็กที่นำมาเป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้เด็กเกิดแนวคิดหลังจากนำสารที่ควรรู้นั้น ๆ มาจัดประสบการณ์ให้เด็ก เพื่อให้บรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ ไม่เน้นการท่องจำเนื้อหา ผู้สอนสามารถกำหนดรายละเอียดขึ้นเองให้สอดคล้องกับวัย ความต้องการ และความสนใจของเด็กโดยให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์สำคัญ ทั้งนี้ อาจยืดหยุ่นเนื้อหาได้โดยคำนึงถึงประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริงของเด็ก ดังนี้

4.2.1 เรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้ชื่อ นามสกุล รูปร่างหน้าตา อวัยวะต่าง ๆ วิธีระวังรักษาร่างกายให้สะอาดและมีสุขภาพอนามัยที่ดี การรับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ การระมัดระวังความปลอดภัยของตนเองจากผู้อื่น และภัยใกล้ตัว รวมทั้งการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างปลอดภัย การรู้จักประวัติความเป็นมาของตนเองและครอบครัว การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัวและโรงเรียน การเคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น การรู้จักแสดงความคิดเห็นของตนเองและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การกำกับตนเอง การเล่นและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองตามลำพังหรือกับผู้อื่นการตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง การสะท้อนการรับรู้อารมณ์และความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น การแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกอย่างเหมาะสมการแสดงมารยาทที่ดีการมีคุณธรรมจริยธรรม

4.2.2 เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน และบุคคลต่าง ๆ ที่เด็กต้องเกี่ยวข้องหรือใกล้ชิดและมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน สถานที่สำคัญ วันสำคัญ อาชีพของคนในชุมชน ศาสนา แหล่งวัฒนธรรมในชุมชน สัญลักษณ์สำคัญของชาติไทยและการปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นและความเป็นไทย หรือแหล่งเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอื่น ๆ

4.2.3 ธรรมชาติรอบตัว เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อ ลักษณะ ส่วนประกอบ

การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของมนุษย์ สัตว์ พืช ตลอดจนการรู้จัก เกี่ยวกับดิน น้ำ ท้องฟ้า สภาพอากาศ ภัยธรรมชาติ แรงและพลังงานในชีวิตประจำวันสิ่งแวดล้อมเด็ก รวมทั้งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการรักษาสาธารณสุขสมบัติ

4.2.4 สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย

ในชีวิตประจำวัน ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้หนังสือและตัวหนังสือ รู้จักชื่อ ลักษณะ สี ผิว สัมผัส ขนาด รูปร่าง รูปทรง ปริมาตร น้ำหนัก จำนวน ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เวลา เงิน ประโยชน์ การใช้งานและการเลือกใช้สิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะ การคมนาคม เทคโนโลยี และการสื่อสารต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันอย่างประหยัด ปลอดภัยและรักษาสิ่งแวดล้อม

5. การจัดประสบการณ์

การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยอายุ 3-6 ปี เป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะ การบูรณาการผ่านการเล่น การลงมือกระทำจากประสบการณ์ตรงอย่างหลากหลาย เกิดความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ไม่จัดเป็น รายวิชา โดยมีหลักการ และแนวทางการจัดประสบการณ์ ดังนี้

5.1 หลักการจัดประสบการณ์

5.1.1 จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้อย่างหลากหลายเพื่อพัฒนาเด็ก

โดยองค์รวมอย่างสมดุลและต่อเนื่อง

5.1.2 เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล และบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่

5.1.3 จัดให้เด็กได้รับการพัฒนา โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาการของเด็ก

5.1.4 จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่องและเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง

5.1.5 ให้พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

5.2 แนวทางการจัดประสบการณ์

5.2.1 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการและการทำงานของสมองที่เหมาะสมกับอายุ วุฒิภาวะและระดับพัฒนาการ เพื่อให้เด็กทุกคนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ

5.2.2 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับแบบการเรียนรู้ของเด็กได้ลงมือกระทำเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้เคลื่อนไหว สำรวจ เล่น สังเกต สืบค้น ทดลอง และคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง

5.2.3 จัดประสบการณ์แบบบูรณาการ โดยบูรณาการทั้งกิจกรรม ทักษะ และสาระการเรียนรู้

5.2.4 จัดประสบการณ์ให้เด็กได้ริเริ่มคิด วางแผน ตัดสินใจ ลงมือกระทำและนำเสนอความคิด โดยผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวก และเรียนรู้ร่วมกับเด็ก

5.2.5 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่น กับผู้ใหญ่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในบรรยากาศที่อบอุ่นมีความสุข และเรียนรู้ การทำกิจกรรมแบบร่วมมือในลักษณะต่าง ๆ กัน

5.2.6 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายและอยู่ในวิถีชีวิตของเด็ก สอดคล้องกับบริบท สังคม และวัฒนธรรมที่แวดล้อมเด็ก

5.2.7 จัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีและทักษะการใช้ชีวิตประจำวันตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนสอดแทรก คุณธรรมจริยธรรม และการมีวินัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

5.2.8 จัดประสบการณ์ทั้งในลักษณะที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าและแผนที่เกิดขึ้นในสภาพจริง โดยไม่ได้คาดการณ์ไว้

5.2.9 จัดทำสารนิทัศน์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคล นำมาไตร่ตรองและใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและการวิจัยในชั้นเรียน

5.2.10 จัดประสบการณ์โดยให้พ่อแม่ ครอบครัว และชุมชนมีส่วนร่วมทั้งการวางแผน การสนับสนุนสื่อ แหล่งเรียนรู้ การเข้าร่วมกิจกรรมและการประเมินพัฒนาการ

5.3 การจัดกิจกรรมประจำวัน

กิจกรรมสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปีบริบูรณ์ สามารถนำมาจัดเป็นกิจกรรมประจำวันได้หลายรูปแบบ เป็นการช่วยให้ผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์ทราบว่าแต่ละวันจะทำกิจกรรมอะไร เมื่อใด และอย่างไร ทั้งนี้ การจัดกิจกรรมประจำวันสามารถจัดได้หลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในการนำไปใช้ของแต่ละหน่วยงานและสภาพชุมชน ที่สำคัญผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้าน การจัดกิจกรรมประจำวันมีหลักการจัดและขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน ดังนี้

5.3.1 หลักการจัดกิจกรรมประจำวัน

1) กำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของเด็กในแต่ละวัน แต่ยืดหยุ่นได้ตามความต้องการและความสนใจของเด็ก เช่น

วัย 3-4 ปี มีความสนใจประมาณ 8-12 นาที

วัย 4-5 ปี มีความสนใจประมาณ 12-15 นาที

วัย 5-6 ปี มีความสนใจประมาณ 15-20 นาที

2) กิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดทั้งในกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ไม่ควรใช้เวลาต่อเนื่องนานเกินกว่า 20 นาที

3) กิจกรรมที่เด็กมีอิสระเลือกเล่นเสรี เพื่อช่วยให้เด็กรู้จักเลือกตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา คิดสร้างสรรค์ เช่น การเล่นตามมุม การเล่นกลางแจ้ง ฯลฯ ใช้เวลาประมาณ 40-60 นาที

4) กิจกรรมควรมีความสมดุลระหว่างกิจกรรมในห้องและนอกห้อง กิจกรรมที่ใช้กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก กิจกรรมที่เป็นรายบุคคล กลุ่มย่อย และ กลุ่มใหญ่ กิจกรรมที่เด็กเป็นผู้ริเริ่มและผู้สอน หรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้ริเริ่ม และกิจกรรมที่ใช้กำลังและไม่ใช้กำลัง จัดให้ครบทุกประเภท ทั้งนี้ กิจกรรมที่ต้องออกกำลังกายควรจัดสลับกับกิจกรรมที่ไม่ต้องออกกำลังมากนัก เพื่อเด็กจะได้ไม่เหนื่อยเกินไป

5.3.2 ขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน

การเลือกกิจกรรมที่จะนำมาจัดในแต่ละวันสามารถจัดได้หลายรูปแบบ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในการนำไปใช้ของแต่ละหน่วยงานและสภาพชุมชน ที่สำคัญผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้าน ดังต่อไปนี้

1) การพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ เป็นการพัฒนาความแข็งแรง การทรงตัวการยืดหยุ่น ความคล่องแคล่วในการใช้วัยวะต่าง ๆ และจังหวะการเคลื่อนไหว ในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้เล่นอิสระกลางแจ้ง เล่นเครื่องเล่นสนาม ปีนป่ายเล่นอิสระ เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะดนตรี

2) การพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก เป็นการพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเล็ก กล้ามเนื้อมือ-นิ้วมือ การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อมือและระบบประสาทตามือได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้เล่นเครื่องเล่นสัมผัส เล่นเกมการศึกษา ฝึกช่วยเหลือตนเองในการแต่งกาย หยิบจับ ช้อนส้อม และใช้วัสดุอุปกรณ์ศิลปะ เช่น สีเทียน กรรไกร พู่กัน ดินเหนียว ฯลฯ

3) การพัฒนาอารมณ์ จิตใจ และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เป็นการปลูกฝังให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น มีความเชื่อมั่น กล้าแสดงออก มีวินัย รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ประหยัด เมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อ แบ่งปัน มีมารยาทและปฏิบัติตามวัฒนธรรมไทยและศาสนาที่นับถือโดยจัดกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการเล่นให้เด็กได้มีโอกาสตัดสินใจเลือก ได้รับการตอบสนองความต้องการได้ฝึกปฏิบัติโดยสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม อย่างต่อเนื่อง

4) การพัฒนาสังคมนิสัย เป็นการพัฒนาให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดี แสดงออก อย่างเหมาะสมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ช่วยเหลือตนเองในการทำกิจวัตรประจำวัน มีนิสัยรักการทำงาน รับผิดชอบความพลอดภัยของตนเองและผู้อื่นโดยรวมทั้งระมัดระวังอันตรายจากคนแปลกหน้า ให้เด็กได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหาร พักผ่อนนอนหลับ ขับถ่าย ทำความสะอาด

ร่างกาย เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น ปฏิบัติตามกฎกติกาข้อตกลงของส่วนรวม เก็บของเข้าที่เมื่อเล่นหรือทำงานเสร็จ

5) การพัฒนาการคิด เป็นการพัฒนาให้เด็กมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาความคิดรวบยอด และคิดเชิงเหตุผลทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้สนทนาอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เชิญวิทยากรมาพูดคุยกับเด็ก ศึกษานอกสถานที่ เล่นเกมการศึกษา ฝึกการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ฝึกออกแบบและสร้างชิ้นงาน และทำกิจกรรมทั้งเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มใหญ่และรายบุคคล

6) การพัฒนาภาษา เป็นการพัฒนาให้เด็กใช้ภาษาสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกคิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กมีประสบการณ์โดยสามารถตั้งคำถามในสิ่งที่สงสัยใคร่รู้จัดกิจกรรมทางภาษา ให้มีความหลากหลายในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มุ่งปลูกฝังให้เด็กได้กล้าแสดงออกในการฟัง พูด อ่าน เขียน มีนิสัยรักการอ่าน และบุคคลแวดล้อมต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงหลักการจัดกิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับเด็กเป็นสำคัญ

7) การส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์เป็นการส่งเสริมให้เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกและเห็นความสวยงามของสิ่งต่าง ๆ โดยจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ดนตรี การเคลื่อนไหวและจังหวะตามจินตนาการ ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ อย่างอิสระ เล่นบทบาทสมมติ เล่นน้ำ เล่นทราย เล่นบล็อก และเล่นก่อสร้าง

6. การประเมินพัฒนาการ

การประเมินพัฒนาการเด็กอายุ 3-6 ปี เป็นการประเมินพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาของเด็ก โดยถือเป็นกระบวนการต่อเนื่องและเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมปกติที่จัดให้เด็กในแต่ละวัน ผลที่ได้จากการสังเกตพัฒนาการเด็กต้องนำมาจัดทำสารนิทัศน์หรือจัดทำข้อมูลหลักฐานหรือเอกสารอย่างเป็นระบบด้วยการรวบรวมผลงานสำหรับเด็กเป็นรายบุคคล ที่สามารถบอกเรื่องราวหรือ ประสบการณ์ที่เด็กได้รับว่าเด็กเกิดการเรียนรู้และมีความก้าวหน้าเพียงใด ทั้งนี้ ให้นำข้อมูลผลการประเมินพัฒนาการเด็กมาพิจารณา ปรับปรุงวางแผนการจัดกิจกรรม และส่งเสริมให้เด็ก แต่ละคนได้รับการพัฒนาตามจุดหมายของหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง การประเมินพัฒนาการควรยึดหลัก ดังนี้

6.1 วางแผนการประเมินพัฒนาการอย่างเป็นระบบ

6.2 ประเมินพัฒนาการเด็กครบทุกด้าน

6.3 ประเมินพัฒนาการเด็กเป็นรายบุคคลอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องตลอดปี

6.4 ประเมินพัฒนาการตามสภาพจริงจากกิจกรรมประจำวันด้วยเครื่องมือและวิธีการ

ที่หลากหลาย ไม่ควรใช้แบบทดสอบ

6.5 สรุปผลการประเมิน จัดทำข้อมูลและนำผลการประเมินไปใช้พัฒนาเด็ก สำหรับวิธีการประเมินที่เหมาะสมและควรใช้กับเด็กอายุ 3-6 ปี ได้แก่ การสังเกต การบันทึกพฤติกรรม การสนทนากับเด็ก การสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูล จากผลงานเด็กที่เก็บอย่างมีระบบ

7. การกำกับ ติดตาม ประเมินและรายงาน

การจัดการศึกษาปฐมวัย มีหลักการสำคัญในการให้สังคม ชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและกระจายอำนาจการศึกษาลงไปยังท้องถิ่นโดยตรง โดยเฉพาะสถานศึกษาหรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยซึ่งเป็นผู้จัดการศึกษาในระดับนี้ ดังนั้น เพื่อให้ผลผลิตทางการศึกษาปฐมวัยมีคุณภาพตามมาตรฐาน คุณลักษณะที่พึงประสงค์และสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและสังคม จำเป็นต้องมีระบบการกำกับ ติดตาม ประเมินและรายงานที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ทุกกลุ่มทุกฝ่ายที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการจัดการศึกษา เห็นความก้าวหน้า ปัญหา อุปสรรค ตลอดจนการให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน วางแผนและดำเนินการจัดการศึกษาปฐมวัยให้มีคุณภาพอย่างแท้จริง

การกำกับ ติดตาม ประเมินและรายงานผลการจัดการศึกษาปฐมวัย เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา กระบวนการนิเทศ และระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย สร้างความมั่นใจให้ผู้เกี่ยวข้อง โดยต้องมีการดำเนินการที่เป็นระบบเครือข่ายครอบคลุมทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก ในรูปแบบของคณะกรรมการที่มาจากบุคคลทุกระดับและทุกอาชีพ การกำกับ ติดตาม และประเมิน ต้องมีการรายงานผลจากทุกระดับให้ทุกฝ่าย รวมทั้งประชาชนทั่วไปทราบ เพื่อนำข้อมูลจากรายงานผลมาจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาหรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยต่อไป

สรุปได้ว่า การจัดการหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี เป็นการพัฒนาภายใต้ปรัชญา ที่ว่า “การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 ปีบริบูรณ์ อย่างเป็นองค์รวมบนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพ ภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทรและความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐาน คุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ” โดยมีการกำหนด จุดมุ่งหมาย มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์การจัดเวลาเรียน สาระการเรียนรู้และการจัดประสบการณ์ อย่างเป็นระบบ

2.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P

2.2.1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P มาจากกระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยนักวิชาการได้กล่าวถึงกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ 2W3P ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ว่าเป็นวิธีการสอน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีที่เน้น มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งวิธีการสอนนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสาร อันได้แก่ การใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยสามารถเลือกใช้ภาษาเหมาะกับบุคคลและสถานการณ์ต่างๆได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม การเรียนการสอนในแนวนี้นี้จึงเน้นการทากิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงให้มากที่สุด โดยฝึกในลักษณะทักษะสัมพันธ์ หรือทักษะรวมโดยผู้สอนเป็นผู้นำ กิจกรรมมาฝึกใช้ เช่น สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนากันเอง ให้ผู้เรียนมีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกัน การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนคือการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2559) กล่าวว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม โดยผ่านกระบวนการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) มีจุดมุ่งหมายเพื่อทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว และเพื่อให้เกิดความพร้อมและอยากเรียนรู้บทเรียนใหม่ผู้สอนต้องเตรียมเนื้อหาเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้นๆ เมื่อเห็นว่าผู้เรียนมีความพร้อม เกิดความสนุก และกระตือรือร้นที่จะเรียนแล้วก็เริ่มสอนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมในขั้นนี้สามารถใช้ได้หลากหลาย เช่น เล่นเกม ปริศนาคำทาย

ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย และกิจกรรมที่เหมาะสม ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ให้ฝึกพูดตาม ผู้สอนต้องเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) แม้จะไม่เน้นไวยากรณ์มากนัก แต่ต้องพยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดในรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Accuracy) ด้วย

ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากขั้นนำเสนอเนื้อหา โดยมีวัตถุประสงค์ให้ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ช่วงนี้เป็นโอกาสที่ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังจากฝึกเพราะหากทำระหว่างที่ผู้เรียนกำลังลองฝึกลองอยู่ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้

ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้กับสถานการณ์ต่างๆในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิด

ความสนุกสนาน ขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม โดยผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือถ้าผู้เรียนผิดพลาด อย่าขัดจังหวะให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน เป็นต้น

ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง ในขั้นนี้จุดประสงค์เพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะคืออาจให้ผู้เรียนนำเสนอรายงานกลุ่ม การทำแบบฝึกหัด สรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้วก็ได้จากกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้เป็นขั้นตอนโดยเริ่มจากการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียน ไปสู่การป้อนข้อมูลให้แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้เกิดความคล่องแคล่วแล้วนำภาษาไปใช้ และเป็นการสรุปผลจากที่ผู้เรียนได้รับ ซึ่ง 2W3P เป็นการจัดการเรียนรู้แบบมีกระบวนการขั้นตอน โดย 2W3P มาจาก W ตัวแรก คือคำว่า Warm up (ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน) และ W ตัวที่สอง คือคำว่า Wrap up (ขั้นสรุป) ส่วน 3P มาจาก P ตัวแรก คือคำว่า Presentation (ขั้นนำเสนอเนื้อหา) P ตัวที่สอง คือคำว่า Practice (ขั้นฝึก) และ P ตัวที่สาม คือคำว่า Production (ขั้นการใช้ภาษา) โดยนำมาเรียงตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ คือ เริ่มจาก Warm up (ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน) Presentation (ขั้นนำเสนอเนื้อหา) Practice (ขั้นฝึก) Production (ขั้นการใช้ภาษา) และ Wrap up (ขั้นสรุป) เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการจัดการเรียนรู้

2.2.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P

การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายและตีความได้อย่างถูกต้อง โดยผู้สอนต้องมีการวางแผนเตรียมการสอนให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เข้าใจและนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ ซึ่งกระบวนการในการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนต้องมีความชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไร ตอนไหน จึงจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้แก่ผู้เรียนสูงสุด โดยมีนวัตรหลายท่านได้ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ได้กล่าวถึงขั้นตอนสำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้ อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้นๆ เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนมีความพร้อม เกิดความสนุก และสนใจอยากเรียนแล้วก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกมปริศนาคำทาย เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอคำศัพท์ใหม่เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วยการให้ฟังเนื้อหาใหม่ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องและเป็นแบบอย่างที่ถูกต้องในการออกเสียงคือ Information (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกหากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองฝึกลองถูกอยู่ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ กิจกรรมที่กำหนดไว้ในคู่มือครูและแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งในลักษณะที่กล่าวมานี้ และในลักษณะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ

ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลายเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นให้นักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนเกิดผิดพลาดอย่าขัดจังหวะในทันทีทันใดให้ปล่อยไปก่อนเพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจในการเรียนแต่ละครั้งกิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอ ผลงาน

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์คือเพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะไว้จะเป็นการนำเสนอรายงานของกลุ่มทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมา

วิลโลว์ตันเสียงสม (2548) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อมหรือขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ อาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้วหรือนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่จะเรียนต่อไป มีกิจกรรมที่หลากหลาย เลือกให้เหมาะสมเพื่อเป็นตัวเร้าที่ดี กิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้ อาจจะเป็น เพลง เกม นิทาน การสนทนาหรือการแสดงต่างๆ เป็นต้น

2. ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนทางภาษา (Language Input) แก่ผู้เรียนทั้งที่เป็นตัวอย่างภาษาที่เป็นจริงและตัวภาษาที่ครูสอนเลือกใช้ในห้องเรียน ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้ข้อมูลและผู้เรียนมีหน้าที่ฟังและสังเกต ควรใช้กิจกรรมที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางและเปลี่ยนกิจกรรมไปตามสถานการณ์และความสนใจของนักเรียน เป็นการนำเสนอให้นักเรียนได้รับรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่านหรือ

เขียน แล้วแต่กรณีตามที่ครูกำหนดนักเรียนรับรู้และสังเกตไปพร้อมกับการฟัง อ่าน เขียน ในขั้นนี้นักเรียนจะเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ครูเสนอ ข้อควรคำนึงที่ครูต้องคำนึงอย่างมากคือ การใช้คำพูดพร้อมกับแสดงสิ่งของหรือกิริยาท่าทางให้นักเรียน ฟัง สังเกตและรับรู้ เข้าใจอย่างถูกต้องและชัดเจนที่สุด

3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นการฝึกตัวภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับครูผู้สอนนำเสนอ ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้นำ (Conductor) ในการฝึกภาษาของผู้เรียน และผู้เรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนครูจะนำเสนอการพูด อ่าน หรือเขียน แล้วให้นักเรียนทำตาม ถ้าถูกต้องควรชมเชย ถ้าไม่ถูกต้องควรแก้ไข

4. ขั้นนำไปใช้ (Production) ต้องออกแบบกิจกรรมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์เหมือนชีวิตจริง เป็นสถานการณ์ใหม่ ซึ่งอาจคล้ายคลึงสถานการณ์ที่ครูผู้สอนได้นำเสนอไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เขาได้เรียนรู้มาแล้วในช่วงก่อนหน้านี้ และในช่วงที่กำลังเรียนอยู่ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และถูกต้อง (Accuracy) ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ (Advisor) คอยแนะนำและช่วยเหลือผู้เรียนในการนำภาษาไปใช้ ผู้เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา กิจกรรมที่ควรจัดในห้องเรียน เช่น แบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ แบ่งกลุ่มเล่นเกม ทำแบบฝึก แสดงท่าทางประกอบ

5. ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้สรุปสาระสำคัญของบทเรียน ความรู้ ทักษะ และเจตคติที่นักเรียนได้รับในครั้งนี้ กิจกรรมที่จัดขึ้นในขั้นตอนนี้อาจเป็น เพลง เกม การทำแบบฝึกหัดต่างๆ หรือการมอบหมายงาน เป็นต้น

โซคอนันต์ อนันตสิทธิโชติ (2553) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อม หรือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ อาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว หรืออาจจะเป็นการนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป กิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้ อาจจะเป็นเกม เพลง นิทาน หรือ การสนทนา เป็นต้น

2. ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนภาษา (Language Input) แก่ นักเรียนเป็นตัวอย่างภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันและตัวอย่างภาษาที่ครูเลือกใช้ในห้องเรียน ครูแสดงบทบาทเป็นผู้ให้ข้อมูลและนักเรียนมีหน้าที่ในการฟังและสังเกต

3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นการฝึกภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูนำเสนอในขั้นนำเสนอทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ครูแสดงบทบาทเป็นผู้ควบคุมในการฝึกภาษาของนักเรียน และนักเรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้

4. ขั้นนำไปใช้ (Implementation) ต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์เหมือนชีวิตจริง และเป็นสถานการณ์ใหม่ (New Situation) อาจจะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่ครูได้นำเสนอไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เขาได้เรียนรู้มาแล้ว ทั้งในส่วนที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงก่อนๆ และในชั่วโมงที่ก่ วลังเรียนอยู่ ครูแสดงบทบาทให้เป็นผู้ให้คำแนะนำ (Advisor) คอยแนะนำและช่วยเหลือนักเรียนในการนำภาษาไปใช้ นักเรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา (Production Language Use)

5. ขั้นสรุป (Warm Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้สรุปสาระสำคัญของบทเรียน กิจกรรมที่จัดขึ้นในขั้นตอนนี้ อาจจะเป็นเพลง เกม การทำแบบฝึกหัดต่างๆ หรือการมอบหมายงาน เป็นต้น

ภุขงค์ มัชฌิโม (2559) ในการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ 2W3P มีรายละเอียด ดังนี้

1. ขั้นเตรียม (W1= Warm up) ครูจะต้องท าการกระตุ้นทบทวนปูพื้นความรู้ของนักเรียนให้พร้อมจะเรียนรู้เป็นการเปิดใจของผู้เรียนเราควรเริ่มจากความรู้ที่เขาคุ้นเคยมีความรู้มาก่อน ทบทวนหรือเริ่มจากง่ายไปสู่ยาก

2. ขั้นนำเสนอ (P1= Presentation) โดยนำเสนอเป็นรูปประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร (Whole Language) ไม่แยกสอนเป็นคำๆนักเรียนจะเข้าใจภาษานั้นโดยภาพรวม หลีกเลี่ยงการแปลคำต่อคำ การนำเสนอต้องชัดเจนและตรวจสอบจนแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจสิ่งที่ครูนำเสนอ

3. ขั้นฝึก (P2= Practice) อย่างหลากหลายโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ฝึกหัดและพูดในกลุ่มใหญ่ (Whole Group) ก่อนเพื่อให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา ฝึกกลุ่มย่อยโดยใช้การฝึกลูกโซ่ (Chain Drill) เพื่อให้โอกาสนักเรียนได้สื่อสารทุกคน ฝึกคู่ (Pair Work) เปลี่ยนกันถาม-ตอบเพื่อสื่อสารตามธรรมชาติแล้วจึงให้นักเรียนฝึกเดี่ยว(Individual) โดยฝึกพูดกับครูทีละคนการฝึกเดี่ยวนี้ครูจะเลือกนักเรียนเพียง 2-3 คนเพื่อทำเป็นตัวอย่างในแต่ละครั้ง กิจกรรมขั้นนี้ใช้เวลาแต่นักเรียนจะได้ปฏิบัติจริง ครูเพียงแต่คอยกำกับดูแลให้การฝึกดำเนินไปอย่างมีความหมายและสนุก

4. ขั้นนำไปใช้ (P3 = Production) กิจกรรมขั้นนำเสนอผลงานเป็นขั้นที่นักเรียนจะนำภาษาไปใช้ ครูอาจจะให้ทำแบบฝึกหัดอ่านและเขียน ร้องเพลง หรือเล่นเกมที่สืบเนื่องและเกี่ยวข้องกับภาษาที่เรียนมา อาจให้ท างานเป็นการบ้านหรือสร้างสรรค์ผลงานใหม่จากความคิดของนักเรียนเอง ยกตัวอย่าง

เช่นนักเรียนได้เรียนเรื่องเวลา กำหนดเวลา ถาม-ตอบเกี่ยวกับเวลาแล้วก็สามารถคิดตารางเวลาเพื่อกำหนดการเดินทางโดยสารของตนเอง โดยสมมติได้ในการจัดกิจกรรมขั้นฝึกและนำเสนอผลงานสามารถนำกิจกรรมเสริมทางภาษาที่ครูมีความถนัด เช่น เกมทางภาษา เพลงหรือกิจกรรมเกี่ยวกับจังหวะ การวาดภาพ ฯลฯ มาใช้เพื่อช่วยส่งเสริมความคิดและช่วยให้การจัดการเรียนการสอนภาษาเป็นภาษาเพื่อการสื่อสารโดยสอนทักษะฟัง-พูด-อ่านและเขียนไปพร้อมๆกัน ด้วยวิธี

บูรณาการทักษะที่ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง

5. ขั้นสรุป (W2= Wrap Up) เป็นการสรุปความรู้ของผู้เรียนที่ได้จากกระบวนการเรียนรู้ เป็นผลการประเมินศักยภาพ หรือ ผลงานของตนเองของผู้เรียน

จากการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ข้างต้นสามารถสรุปได้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 Warm up ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนที่จะเรียนเนื้อหาใหม่หรือเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว โดยการนำกิจกรรมที่หลากหลายเข้ามาใช้ เช่น การร้องเพลง เล่นเกม หรือการแสดงบทบาทสมมติต่างๆ เป็นต้น เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจพร้อมที่จะเรียน

ขั้นที่ 2 Presentation ขั้นนำเสนอ ขั้นนี้ผู้สอนให้ข้อมูลนำเสนอคำศัพท์ เนื้อหา หรือรูปแบบประโยคใหม่ที่ต้องการสอนในช่วงนี้ โดยผู้สอนต้องให้ความรู้ทางภาษาหรือรูปแบบของภาษาที่ถูกต้องชัดเจน และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียงหรือแสดงกิริยาท่าทางให้แก่ผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนมีหน้าที่ฟังและสังเกตโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกิจกรรมสามารถเปลี่ยนไปตามสถานการณ์และความสนใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 Practice ขั้นฝึก ขั้นนี้เป็นการฝึกภาษาที่ผู้สอนได้นำเสนอไป โดยผู้สอนเป็นผู้ควบคุมในการฝึกและผู้เรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรม โดยใช้เกมหรือทำแบบฝึกหัดในการฝึกก็ได้

ขั้นที่ 4 Production ขั้นนำไปใช้ ขั้นนี้ต้องออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนมีหน้าที่ได้ผลิตภาษาตามที่ผู้สอนได้นำเสนอไป อาจจะใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ การทำแบบฝึกหัด เป็นต้น ที่เข้ากับสถานการณ์หรือเนื้อหาของภาษานั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ซึ่งผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือผู้เรียนในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 Wrap up ขั้นสรุป เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้สรุปสาระสำคัญและเจตคติที่ผู้เรียนได้รับในช่วงนี้

3. มหาไถโมเดล

การจัดการเรียนรู้ มหาไถโมเดล เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มโรงเรียนเครือข่ายของกลุ่มโรงเรียนมหาไถในภาคอีสาน มี 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 สมาธิ ไตร่ตรอง (Meditation) เป็นการกำหนดประชุม และ กำหนดผู้รับผิดชอบ

ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation) จัดทำ ดังนี้

- 1) แผนพัฒนาโรงเรียน
- 2) แผนปฏิบัติการ
- 3) กำหนดปฏิทิน
- 4) กำหนดแผนการสอน
- 5) ตารางการนิเทศ

ขั้นที่ 3 ใฝ่ค้นคว้า (Materialization) การนำผลการนิเทศติดตาม มาเป็นผลการพัฒนา

ขั้นที่ 4 นำพาสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning)

- 1) สร้างสื่อนวัตกรรม
- 2) ครูทุกคนในโรงเรียน นำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 5 สรุปองค์ความรู้ (Mastery Learning) และวิจัย

ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation)

- 1) การสร้างเครื่องมือประเมินที่เหมาะสม
- 2) สังเกตพฤติกรรมผู้เรียน
- 3) สัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล
- 4) รายงานประเมินโครงการ

ขั้นที่ 7 คุณค่าพระวรสาร (Morality of the Gospel Values) โดยการนำพระวาจา มาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน

4. การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาไถโมเดล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P และการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของสถานศึกษาของมหาไถโมเดล 7 ขั้นตอนมาผนวกกันเป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาไถโมเดล ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ได้ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาไถโมเดล

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P 5 ขั้น	มหาไถโมเดล 7 ขั้น	การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาไถโมเดล
ขั้นที่ 1 Warm up ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	ขั้นที่ 1 สมาธิ ไตร่ตรอง (Meditation)	ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นทบทวนและปูพื้นฐานความรู้ (Warm up) ใช้ร่วมกับ

ขั้นที่ 2 Presentation ขั้นนำเสนอ ขั้นที่ 3 Practice ขั้นฝึก ขั้นที่ 4 Production ขั้นนำไปใช้ ขั้นที่ 5 Wrap up ขั้นสรุป	ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ขั้นที่ 3 ฝึกค้นคว้า (Materialization) ขั้นที่ 4 นำพาสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning) ขั้นที่ 5 สรุปองค์ความรู้ Mastery Learning)	มหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 1 สมาธิ ไตรตรอง (Meditation) และ ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระ (Presentation) ใช้ร่วมกับมหาไถ่ โมเดลในขั้นที่ 3 ฝึกค้นคว้า (Materialization)
--	---	---

ตารางที่ 2.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P รวมกับ มหาไถ่โมเดล (ต่อ)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ เทคนิค 2W3P 5 ขั้น	มหาไถ่โมเดล 7 ขั้น	การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P รวมกับ มหาไถ่โมเดล
	ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation) ขั้นที่ 7 คุณค่าพระวรสาร (Morality of the Gospel Values)	ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนโดยยึดผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง (Practice) ใช้ร่วมกับ มหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 4 นำพาสู่การ ปฏิบัติ (Metacognition Learning) ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้หรือการบูรณาการ ความรู้ (Production) ใช้ร่วมกับ มหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 4 นำพาสู่การ ปฏิบัติ (Metacognition Learning) ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ที่ได้รับจาก กระบวนการเรียนรู้ (Wrap up) ใช้ ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 5 สรุปองค์ ความรู้ (Mastery Learning) ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation) และขั้นที่ 7 คุณค่า พระวรสาร (Morality of the Gospel Values)

5. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

5.1 ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ธนสิทธิ์ ศรีรัตน์ (2543) ได้กล่าวถึงคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า หมายถึง “คำ” ทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ ซึ่งมีความหมายแน่นอนในตัวเอง

ยุพิน จันทรศรี (2546) ได้สรุปความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าหมายถึง คำ กลุ่มคำ หรือ กลุ่มเสียง ซึ่งมีความหมายที่มนุษย์ในสังคมใช้เพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจกัน โดยมีนัยของความหมายในการสื่อ ความตามพจนานุกรม ตามไวยากรณ์ ตามความหมายที่แสดงออกในรูปของประโยคและความหมายตามการออก เสียง ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความหมายทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย

กนกวรรณ รอดคุ้ม (2557) ได้กล่าวสรุปคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าหมายถึง คำ กลุ่มคำ หรือ เสียง ที่มีความหมาย ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ เพื่อใช้ในการสื่อสารให้เกิด ความเข้าใจต่อกัน

สรุปได้ว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษหมายถึง คำกลุ่มคำ หรือเสียง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภาษาที่ใช้ในการ สื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจ โดยมีความหมายตามพจนานุกรม ตามไวยากรณ์ ตามความหมายของรูปแบบ ประโยคและตามความหมายของการออกเสียง

5.2 ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสิ่งสำคัญสำหรับผู้เรียนคือ การเรียนรู้คำศัพท์เพราะคำศัพท์ถือว่าเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2547) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ว่าการรู้คำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ สามารถเรียงลำดับอักษรได้ถูกต้อง กล่าวพูด อ่าน และเขียนเป็นประโยคอย่างมั่นใจ

ศุภวรัญ ชูมี (2557) ได้สรุปความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เปรียบเสมือนหัวใจสำคัญของภาษา เป็นความรู้พื้นฐานทางภาษาที่มีความสำคัญต่อทักษะการเรียนรู้ภาษาทั้ง การฟัง พูด อ่านและเขียน เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องเลือกสอนเป็นลำดับแรก เนื่องจาก คำศัพท์เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการสื่อสารอย่างมีความหมาย ผู้เรียนที่สามารถเรียนรู้และสื่อสารหรือ ศึกษาต่อในระดับสูงได้นั้นคือผู้ที่มีดัชนีคำศัพท์มากเพียงพอ จึงสามารถเข้าใจสารสนเทศที่รับได้ตามระดับ ความสามารถทางภาษาที่ตนมี มิฉะนั้นจะก่อให้เกิดอุปสรรคที่ขัดขวางให้ประสิทธิภาพในการเรียนภาษาลดลง เช่น เมื่อไม่รู้ค คำศัพท์ก็เป็นการเรียนภาษาโดยไม่เข้าใจความหมาย ไม่สามารถสนองตอบต่อความสนใจของ ผู้เรียนได้กลายเป็นปัญหาต่อเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา

Stewick (1972) กล่าวว่า ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาใหม่ถือว่าเป็นเรื่อง ที่สำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้

องค์ประกอบของภาษา ซึ่งประกอบด้วยเสียง โครงสร้าง และคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา โดยถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อ

1. ได้เรียนรู้ระบบเสียง คือสามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้
2. ได้เรียนรู้และสามารถใช้โครงสร้างของภาษานั้นๆได้
3. ได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควรและสามารถนำมาใช้ได้

Allen and Valette (1972) กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าการรู้ความหมายของคำศัพท์จะทำให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ

จากความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นหัวใจสำคัญในการเรียนรู้ภาษา การสอนคำศัพท์จึงเป็นสิ่งแรกที่ผู้สอนต้องสอนให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้เกิดทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อให้สามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษและเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์เป็นจำนวนมากสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ ในสถานการณ์ต่างๆได้และเรียนรู้เสียงโครงสร้างของภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมถือเป็นการสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน

5.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

Hatch and Brown (1995) ได้แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ใช้เพื่อรับสาร (Receptive Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการรับรู้เป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้รับจากการฟังและการอ่าน ผู้เรียนสามารถจำได้เมื่อคำศัพท์นั้นอยู่ในบริบท แต่ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้สอนเพียงให้ผู้เรียนรู้แค่ความหมายเท่านั้น

2. คำศัพท์ที่ใช้เพื่อสื่อสาร (Productive Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการสื่อสารเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนเข้าใจ ออกเสียงได้ถูกต้อง และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องในการพูดและการเขียน ผู้สอนจึงต้องฝึกผู้เรียนให้ใช้คำศัพท์นั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

Dale and Others (1999) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่มีความหมายตัวเอง (Content Words) คือ คำศัพท์ประเภทที่เราอาจบอกความหมายได้โดยไม่ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยค เป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม เช่น dog, box, pen เป็นต้น

2. คำศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Words) ได้แก่ คำนำหน้า (Article), คำบุพบท (Preposition), คำสรรพนาม (Pronoun) คำประเภทนี้มีใช้มากกว่าคำประเภทอื่น เป็น

คำที่ไม่สามารถสอนและบอกความหมายได้ แต่ต้องอาศัยการสังเกตจากการฝึกการใช้โครงสร้างต่างๆในประโยค

กล่าวโดยสรุปว่า คำศัพท์ในภาษาอังกฤษสามารถแบ่งได้จากคำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง คือ เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายตามพจนานุกรม และคำศัพท์ที่ไม่มี ความหมายในตัวเอง ได้แก่ คำนำหน้า คำบุพบท คำสรรพนาม คำเหล่านี้ไม่สามารถบอกความหมายในตัวเองได้ และนอกจากนี้คำศัพท์ภาษาอังกฤษยังแบ่งได้ตามประเภทของการใช้ คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนควรใช้เป็นและใช้ได้ถูกต้องตามประเภทของการใช้ และคำศัพท์ที่ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนรู้แต่ความหมายและการออกเสียงเท่านั้น

5.4 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การวัดประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ได้มีผู้กล่าวถึงการวัดประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์ไว้ดังนี้ Nation (1990) กล่าวว่า การประเมินความรู้คำศัพท์เป็นการวัดว่านักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ไปมากน้อยเพียงใด หรือสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนแล้วไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆได้หรือไม่ ซึ่งได้แบ่งตามชนิดของแบบทดสอบตามวัตถุประสงค์ของการวัดไว้ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบความสามารถด้านคำศัพท์ (Proficiency Test) เป็นการวัดความรู้คำศัพท์ว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์มากน้อยเพียงใด หรือรู้มากพอที่จะใช้ในการสื่อสารในแต่ละทักษะได้หรือไม่การทดสอบลักษณะนี้จำแนกได้เป็น 2 ชนิด ได้แก่

1.1 การวัดวงความรู้คำศัพท์ (Measuring Vocabulary Size) เป็นการวัดเพื่อที่จะทราบว่านักเรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากน้อยเพียงใด ข้อสอบจะถูกสร้างขึ้นจากคำศัพท์ที่ได้จากการสุ่มเอาคำศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรมหรือคำศัพท์ในบัญชีคำศัพท์ (Vocabulary List) และหลังการทดสอบจะมีการนำเอาคะแนนที่ได้มาคำนวณ

1.2 การวัดวงความรู้คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม (Measuring Knowledge of Particular Group of Words) เป็นการวัดเพื่อที่จะทราบว่า นักเรียนรู้คำศัพท์ในระดับใด เพียงพอหรือเหมาะสมกับระดับที่จะเรียนแล้วหรือไม่ เช่น ผลจากการวัดพบว่านักเรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับที่ 2 ของหนังสือ Longman Structure Reader จำนวน 500 คำหมายความว่านักเรียนจะมีความสามารถที่จะอ่านหนังสือฉบับนั้นได้ในระดับที่สองหรือต่ำกว่า

2. การทดสอบ (Testing) เป็นการทดสอบที่มักพบในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์แบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 การทดสอบการจำคำศัพท์ (Recognition) เป็นการวัดว่านักเรียนสามารถจำคำที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงใด การทดสอบแบบนี้จะง่ายกว่าการทดสอบการระลึกได้ เพราะในการสอบจะมี

คำตอบที่นักเรียนนึกอยู่ปรากฏให้เห็น เช่น ให้นักเรียนเขียนคำแปลหรือเลือกคำแปล คำคล่องจอง ความหมาย หรือรูปภาพให้ตรงกับคำศัพท์ที่ปรากฏ เป็นต้น

2.2 การทดสอบการระลึกได้ (Recall Test) เป็นการวัดว่านักเรียนสามารถจำคำศัพท์ที่เรียนไปได้มากน้อยเพียงไร นักเรียนจะต้องเขียนหรือพูดคำตอบเองโดยไม่มีตัวเลือกให้เห็น เช่นการให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปตอนท้ายชั่วโมง เป็นต้น

3. การวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Achievement Test) เป็นการวัดความรู้ คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอนภาษาในรายวิชาที่นักเรียนได้เรียน โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อเป็นการประเมินว่า นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้สิ่งที่ได้เรียนไปแล้วหรือยัง และเป็นส่วนที่ช่วยเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ก้าวหน้าขึ้น แบบทดสอบที่จะใช้ควรมีลักษณะดังนี้

3.1 ต้องไม่เป็นการทดสอบคำโดด ๆ เนื่องจากผลการเรียนแต่ละรายวิชา นักเรียนมักจะมีโอกาสได้พบ และใช้คำศัพท์ในบริบทที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นประจำ

3.2 สามารถให้คะแนนได้ง่าย เช่น แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze Test) หรือจับคู่เป็นต้น

3.3 ถ้าเป็นแบบเติมหรือเลือกคำตอบ คำตอบต้องเหมาะสมกับความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

3.4 เป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนสามารถสร้างได้ ไม่ควรยากหรือมีกระบวนการสร้างที่ซับซ้อนเกินไป

3.5 จำนวนข้อในแต่ละแบบทดสอบต้องเหมาะสมกับเวลา

สรุปได้ว่าการวัดและประเมินผลการเรียนรู้คำศัพท์สามารถวัดได้จากการทดสอบความสามารถด้านคำศัพท์ ว่ามีมากพอที่จะนำไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้หรือไม่ โดยการวัดวงความรู้ คำศัพท์ที่ได้จากการสุ่มคำศัพท์จากพจนานุกรมหรือคำศัพท์ในบัญชีคำศัพท์ วัดจากวงความรู้คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม และวัดจากการทดสอบ คือ การทดสอบการจำคำศัพท์เป็นการวัดว่าผู้เรียนสามารถจำคำที่เรียนไป ได้มากน้อยเพียงใดและจากการทดสอบการระลึกได้เป็นการวัดโดยให้ผู้เรียนเขียนหรือพูดคำตอบเองโดยไม่มีตัวเลือกให้ผู้เรียน นอกจากนี้สามารถวัดได้จากผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อประเมินว่าผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้สิ่งที่ได้เรียนไปแล้วหรือยัง

6 แผนการจัดการเรียนรู้

6.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ ฐามาจากคำว่า Instructional package หรือ Learning package เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยและการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้สอนจัดกิจกรรมได้อย่างเป็นระบบ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นสื่อผสมที่ได้จากระบบการผลิต และการนำสื่อการสอนที่สอดคล้องกับหน่วยหัวเรื่องวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

ชนาธิป พรกุล (2552) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เขียนไว้ล่วงหน้า ทำให้ผู้สอนมีความพร้อม และมั่นใจว่าสามารถสอนได้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้และดำเนินการสอนได้ราบรื่น

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2553) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียน การจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ การวัดผล ประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนที่จัดทำขึ้นจากคู่มือครู หรือแนวทางการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ ทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่าจะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้อย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการสอนมีความหมายเช่นเดียวกับแผนการจัดการเรียนรู้ กล่าวคือ เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

จากความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบโดยน าสาระและมาตรฐานการเรียนรู้มาเขียนให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้ทราบว่าจะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อวัตถุประสงค์ใด จัดการเรียนรู้ อย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใดความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการจัดทำ ขึ้นเพื่อให้ทราบหรือเป็นแนวทางในการปฏิบัติการจัดการเรียนรู้ว่าผู้สอนต้องจัดการเรียนรู้อย่างไรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

6.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2545) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า การวางแผนจัดการเรียนรู้อาจช่วยให้ผู้สอนทราบว่า ในแต่ละสัปดาห์หรือแต่ละชั่วโมงผู้สอนควรจะสอนรายวิชาใด ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ครอบคลุมเรื่องราวอะไรบ้าง รวมทั้งการสำรวจสภาพปัญหาต่างๆ ที่จะช่วยให้

ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้และสามารถทำการประเมินผลผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ได้ตามเป้าหมาย

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ได้อธิบายว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญหลายประการ ดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดความมั่นใจในการสอนย่อมจะสอนด้วยความคล่องแคล่ว เป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่น ไม่ติดขัด การสอนจะดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์
2. ทำให้เป็นการสอนที่มีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านไป เพราะผู้สอนสอนอย่างมีแผนมีเป้าหมาย และมีทิศทางในการสอน มีข้อเสนออย่างเลื่อนลอย ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ความคิด เกิดเจตคติ เกิดทักษะ เกิดประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ ทำให้เป็นการจัดการเรียนการสอนที่คุ้มค่า
3. ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรทั้งด้านจุดประสงค์ เนื้อหาที่จะสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลและประเมินผล แล้วจัดทำออกมาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้หลักสูตร
4. ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากผู้สอนต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้อย่างรอบคอบในทุกองค์ประกอบ รวมทั้งการจัดเวลาสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ดังนั้นเมื่อมีการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่รอบคอบ และปฏิบัติตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่วางไว้ ผลของการสอนย่อมสำเร็จได้ดีกว่าการไม่ได้วางแผนการจัดการเรียนรู้
5. ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป ทำให้ไม่เกิดความซ้ำซ้อนและเป็นแนวทางในการทบทวนหรือการออกข้อสอบเพื่อวัดผลและประเมินผลผู้เรียนได้ นอกจากนี้ทำให้ผู้สอนมีเอกสารไว้เป็นแนวทางแก่ผู้ที่เข้าสอนในกรณีจำเป็น เมื่อผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนเองได้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน
6. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน ทั้งนี้เพราะผู้สอนสอนด้วยความพร้อม เป็นความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจคือ ความมั่นใจในการสอน และความพร้อมทางด้านวัตถุคือ การที่ผู้สอนได้เตรียมเอกสาร หรือสื่อการสอนไว้อย่างพร้อมเพรียง เมื่อผู้สอนมีความพร้อมในการสอนย่อมสอนด้วยความกระฉ่างแจ้ว ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนในบทเรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน

ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย (2558) ได้อธิบายว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงการเป็นครูมืออาชีพ มีการเตรียมล่วงหน้า แผนการจัดการเรียนรู้จะสะท้อนให้เห็นถึงการใช้เทคนิคการสอน สื่อนวัตกรรม และจิตวิทยาการเรียนรู้มา ผสมผสานกันหรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนที่ตนเองสอนอยู่
2. แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า หาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการสอน สื่อนวัตกรรม และวิธีการวัดและประเมินผล
3. แผนการจัดการเรียนรู้ทำให้ครูผู้สอนและครูที่จะปฏิบัติการสอนแทน สามารถ ปฏิบัติการสอนแทนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ
4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นหลักฐานที่แสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัดและ ประเมินผลที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป
5. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญในวิชาชีพครู ซึ่งสามารถ นำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ เพื่อขอเลื่อนวิทยฐานะหรือตำแหน่งได้

จากความหมายความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การ วางแผนการจัดการเรียนรู้สามารถทำให้ผู้สอนทราบว่าต้องสอนเนื้อหาใด มีขั้นตอนในการสอนอย่างไร การ วัดและประเมินผลเป็นอย่างไรเพื่อให้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ในแต่ละชั่วโมง อีกทั้งการวางแผนการ จัดการเรียนรู้สามารถทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ มีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ สามารถทำการวัด และประเมินผลไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไปและหากผู้สอนทำหน้าที่ปฏิบัติการสอนแทนก็ สามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.3 ประเภทของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ ชุดกิจกรรม หรือชุดการสอนมีลักษณะและความหมายที่เหมือนกัน ซึ่งในครั้งนี้อยู่ใช้คำว่าแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้สามารถแบ่งประเภทใน การสร้างตามบทบาทของผู้สอนซึ่งมีนักวิชาการศึกษาได้แบ่งประเภทของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545) ได้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. ชุดกิจกรรมสำหรับประกอบคำบรรยายหรือชุดกิจกรรมสำหรับครู เป็นชุดกิจกรรมที่ กำหนดกิจกรรมและสื่อการเรียน ให้ครูใช้ประกอบคำบรรยายเพื่อนเปลี่ยนบทบาทครูให้พูดน้อยลงและเปิด โอกาสให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ชุดกิจกรรมนี้จะมีเนื้อหาเพียงหน่วยเดียว
2. ชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่ม ชุดกิจกรรมแบบนี้มุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนให้ประกอบ กิจกรรมร่วมกันและอาจจัดการเรียนรู้ในรูปของศูนย์การเรียนรู้ ชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่มจะประกอบไป ด้วยชุดย่อยที่มีจำนวนเท่ากับจำนวนศูนย์ที่แบ่งไว้ในแต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์จะมีสื่อการเรียนหรือบทเรียน ครบชุดตามจำนวนนักเรียน ในศูนย์กิจกรรมนั้นหรือสื่อการเรียนอาจจัดให้ผู้เรียนทั้งศูนย์ใช้ร่วมกันได้ ผู้ที่

เรียนจากชุดกิจกรรมแบบกิจกรรมกลุ่มอาจจะต้องการความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อยในระยะเริ่มต้นเท่านั้นหลังจากคุ้นเคยต่อวิธีการใช้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถช่วยเหลือกันและกันได้เองระหว่างประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ หากมีปัญหาผู้เรียนจะสามารถซักถามครูได้เสมอ

3. ชุดกิจกรรมรายบุคคลหรือชุดกิจกรรมทางไกลเป็นชุดกิจกรรมที่จัดระบบขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเรียนได้ด้วยตนเอง ตามลำดับขั้นตามความสามารถของแต่ละบุคคลเมื่อศึกษาจบแล้วจะทำการทดสอบประเมินผลความก้าวหน้าและศึกษาชุดต่อไปตามลำดับ เมื่อมีปัญหาผู้เรียนจะปรึกษาตนเองได้ ผู้สอนพร้อมให้ความช่วยเหลือทันทีในฐานะผู้แนะนำหรือผู้ประสานงานทางการเรียน

บุญเกื้อ ครอบหาเวช (2545) ได้แบ่งประเภทชุดการสอนตามลักษณะการใช้ออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1. ชุดการสอนประกอบคำบรรยาย เป็นชุดการสอนสำหรับผู้สอนจะใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ หรือเป็นการสอนที่ต้องการปูพื้นฐานให้ผู้เรียน ส่วนใหญ่รู้และเข้าใจในเวลาเดียวกัน มุ่งในการขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชุดการสอนแบบนี้จะช่วยให้ผู้สอนลดการพูดให้น้อยลง และใช้สื่อการสอนที่มีความพร้อมอยู่ในชุดการสอน ในการนำเสนอเนื้อหามากขึ้น สื่อที่ใช้ ได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียง หรือกิจกรรมกำหนดไว้ เป็นต้น สิ่งที่สำคัญคือสื่อที่จะนำมาใช้ต้องให้ผู้เรียนเห็นอย่างชัดเจนทุกคน ชุดการสอนชนิดนี้บางคนอาจเรียกว่า ชุดการสอนสำหรับครู

2. ชุดการสอนแบบกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดการสอนสำหรับผู้เรียนเรียนร่วมกัน เป็นกลุ่มเล็ก ประมาณ 5-7 คน โดยใช้สื่อการสอนที่บรรจุไว้ในชุดการสอนแต่ละชุดมุ่งที่จะฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียน และให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน ชุดการสอนชนิดนี้มักจะใช้ในการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม เช่น การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ การสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ ชุดการสอนแบบรายบุคคล หรือชุดการสอนตามเอกัตภาพเป็นชุดการสอน

3. สำหรับเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล คือผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง อาจจะเรียนที่โรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ ส่วนมากจะมุ่งให้ ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจ ในเนื้อหาวิชาที่เรียนเพิ่มเติม ผู้เรียนสามารถจะประเมินผลการเรียนด้วยตนเองได้ด้วย

ชนาธิป พรกุล (2552) ได้แบ่งการจัดการเรียนรู้รู้ออกเป็น 2 ประเภทโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ระดับหน่วยการเรียนรู้ เป็นแผนที่ระบุเป้าหมายหลักและระบุเฉพาะกิจกรรมหลักๆ

2. แผนการจัดการเรียนรู้ระดับบทเรียนหรือแผนรายชั่วโมง เป็นแผนที่ระบุกิจกรรมหลักและกิจกรรมย่อยอย่างละเอียดชัดเจนเป็นรายชั่วโมงหรือรายครั้ง

สุนันท์ สังข์อ่อน (2526 อ้างอิงใน กิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ, 2559) ได้แบ่งชุดการสอนออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. ชุดการสอนประกอบคำบรรยาย เป็นชุดการสอนที่ผลิตขึ้นสำหรับครูใช้ประกอบการเรียนการบรรยาย ประกอบด้วย สื่อมากมายหลายชนิด เช่น แผ่นโปร่งใส ฯลฯ
2. ชุดการสอนสำหรับกิจกรรมกลุ่ม เป็นชุดการสอนที่ผลิตขึ้นสำหรับนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ใช้สำหรับห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้ได้ โดยแต่ละศูนย์จะต้องจัดให้มีชุดการสอนครบตามจำนวนผู้เรียนในแต่ละศูนย์กิจกรรมนั้น
3. ชุดการสอนรายบุคคล เป็นชุดการสอนที่ผลิตขึ้นสำหรับนักเรียนเป็นรายบุคคล นักเรียนศึกษาด้วยตนเองตามความสามารถของตนเองและประเมินความก้าวหน้าของตนเอง

จากการศึกษาประเภทของแผนการจัดการเรียนรู้สามารถสรุปประเภทของแผนการจัดการเรียนรู้ออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนสร้างขึ้นโดยใช้สอนผู้เรียนเป็นห้องเรียน ในแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยเนื้อหาที่เป็นเพียงหน่วยเดียวหรือชั่วโมงเดียว มีการใช้สื่อ การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมได้มากขึ้น
2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบศูนย์การเรียนรู้โดยมีสื่อการเรียนครบชุดตามจำนวนผู้เรียนและผู้เรียนทั้งศูนย์สามารถใช้สื่อร่วมกันได้ ซึ่งในช่วงแรกผู้เรียนอาจต้องการคำแนะนำจากผู้สอนเพื่อให้ทราบถึงวิธีการใช้แล้วสามารถใช้เองได้ระหว่างประกอบกิจกรรมการเรียนรู้
3. แผนการจัดการเรียนรู้รายบุคคล เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถของผู้เรียนแล้วทำการทดสอบประเมินผลความก้าวหน้าเพื่อที่จะศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้แผนต่อไป

6.4 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

ทิตินา แคมมณี (2534) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย ส่วนต่างๆดังนี้

1. ชื่อกิจกรรม ประกอบด้วย หมายเลขกิจกรรม ชื่อของกิจกรรม และเนื้อหาของกิจกรรมนั้น
2. คำชี้แจงเป็นส่วนที่อธิบายความมุ่งหมายที่สำคัญของกิจกรรมและลักษณะของการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น
3. จุดมุ่งหมายในส่วนที่ระบุจุดมุ่งหมายที่สำคัญของกิจกรรมนั้น

4. ความคิดรวบยอด เป็นส่วนที่ระบุเนื้อหาหรือมโนทัศน์ของกิจกรรมนั้นส่วนนี้ควรได้รับการย้ำและเน้นเป็นพิเศษ
 5. สื่อ เป็นส่วนที่ระบุถึงวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินกิจกรรม เพื่อช่วยให้ครูทราบว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง
 6. เวลาที่ใช้เป็นส่วนที่ระบุเวลาโดยประมาณว่ากิจกรรมนั้นควรใช้เวลาเพียงใด
 7. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมเป็นส่วนที่ระบุในการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ วิธีการจัดกิจกรรมนี้ได้จัดไว้ขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับหลักวิชาแล้วยังเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ครูในการดำเนินการซึ่งมีขั้นตอนดังนี้
 - 7.1 ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน
 - 7.2 ขั้นกิจกรรม เป็นส่วนที่ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้เกิดประสบการณ์นำไปสู่การเรียนรู้ตามเป้าหมาย
 - 7.3 ขั้นอภิปราย เป็นส่วนที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำประสบการณ์ที่ได้รับจากขั้นกิจกรรมมาวิเคราะห์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและอภิปรายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวางออกไปอีก
 - 7.4 ขั้นสรุป เป็นส่วนที่ครูและผู้เรียนประมวลข้อความรู้ที่ได้จากขั้นกิจกรรมและขั้นอภิปราย มาสรุปหารสาระสำคัญที่สามารถนำไปใช้ต่อไป
 - 7.5 ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้จากการเรียนในกิจกรรมไปฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม
 - 7.6 ขั้นประเมินผล เป็นส่วนที่ได้รับความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนหลังจากการฝึกปฏิบัติครบถ้วนทุกขั้นตอนแล้ว โดยได้ทำแบบฝึกกิจกรรมทบทวนท้ายชุดกิจกรรม
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2546) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ว่าองค์ประกอบ

4 ส่วน คือ

1. คู่มือครู สำหรับครูผู้ใช้ชุดการสอน หรือและผู้เรียนที่ต้องเรียนจากชุดการสอนตามขั้นตอนที่กำหนดไว้
2. คำสั่ง หรือการมอบงาน เพื่อกำหนดแนวทางการเรียนให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมแต่ละอย่าง
3. เนื้อหาสาระและสื่อ โดยจัดให้อยู่ในรูปของสื่อการสอนแบบประสมและกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มและรายบุคคลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

4. การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงาน การค้นคว้า และผลของการเรียนรู้ในรูปของแบบสอบต่างๆ ส่วนประกอบข้างต้นนี้จะบรรจุในกล่องหรือซองจัดเอาไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกแก่การใช้ นิยมแยกออกเป็นส่วนตัวต่าง ๆ ดังนี้

4.1 กล่อง

4.2 สื่อการสอนและบัตรบอกชนิดของสื่อการสอนเรียงตามลำดับการใช้

4.3 บันทึกการสอน ประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้

4.3.1 รายละเอียดเกี่ยวกับวิชาและหน่วยการสอน

4.3.2 รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียน

4.3.3 เวลา จำนวนชั่วโมง

4.3.4 วัตถุประสงค์ทั่วไป

4.3.5 วัตถุประสงค์เฉพาะ

4.3.6 เนื้อหาวิชาและประสบการณ์

4.3.7 กิจกรรมและสื่อการสอนประกอบวิธีสอน

4.3.8 การประเมินผล การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

5. อุปกรณ์อื่น ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กล่าวว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. หัวเรื่อง เป็นการแบ่งหน่วยงานออกเป็นส่วนย่อยให้นักเรียนได้เข้าใจยิ่งขึ้น ซึ่งหัวเรื่องนี้ต้องตรงกับความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนอีกทั้งมีคุณค่าการเรียนรู้การสอนตามหลักสูตร

2. คู่มือการใช้ชุดการสอน เป็นสิ่งที่จำเป็นมากซึ่งผู้ใช้ชุดการสอนนั้นจะศึกษาจากคู่มือเป็นอันดับแรก ดังนั้นคู่มือการใช้ชุดการสอนจึงประกอบด้วย

2.1 หัวเรื่อง กำหนดเวลาเรียนและจำนวนผู้เรียน

2.2 เนื้อหา สำคัญจากรายละเอียดของเนื้อเรื่องทั้งหมดควรจะบรรยายเนื้อหาอย่างสั้นๆ และกว้าง ส่วนรายละเอียดควรนำไปรวมไว้ในเอกสารประกอบการเรียน

2.3 ความคิดรวบยอด (Concept) กล่าวถึงหลักการเรียนรู้ที่มุ่งเน้น

2.4 วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เป็นวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่มุ่งจะให้ผู้เรียนได้รับ

2.5 สื่อการเรียนหรือวัสดุประกอบการเรียน ระบุรายการศึกษาค้นคว้า และผู้สอนจะใช้ประกอบการสอน

2.6 กิจกรรมการเรียน เป็นการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนและการใช้อุปกรณ์

2.7 การประเมินผล

3. วัสดุประกอบการเรียนหรือสื่อ รายการที่ระบุไว้ในคู่มือการใช้ชุดการสอนจะต้องมีไว้ในชุดการสอนจริงๆ และต้องระบุรายการวัสดุอุปกรณ์ หรือสื่อที่มีอยู่ด้วยหมายเลขให้แน่ชัด

4. การประเมินผล แบบประเมินผลเพื่อดูพฤติกรรมของผู้เรียน อาจเป็นลักษณะของแบบทดสอบหรือการให้แสดงผลงาน ซึ่งจะต้องกำหนดให้ชัดเจนและออกแบบมาให้เข้าใจ

5. สิ่งที่ใช้บรรจุ ขนาด รูปแบบของชุดการสอน ไม่ควรจะใหญ่เกินไป ต้องคำนึงถึงความสะดวกในการขนย้ายและการนำไปใช้

6. กิจกรรมสำรอง ถ้าเป็นชุดการสอนแบบกลุ่มกิจกรรม ควรจะจัดกิจกรรมสำรองไว้สำหรับผู้เรียนบางคนที่ทำเสร็จก่อนผู้อื่นได้มีกิจกรรมอย่างอื่นทำ

7. ทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนที่จะนำออกใช้ประกอบการเรียนการสอน
เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ (2552) ได้กล่าวว่องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้โดยทั่วไปมี 7 องค์ประกอบดังนี้

1. สารสำคัญ เป็นการเขียนในลักษณะเป็นความคิดรวบยอด หรือ Concept
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ เขียนในลักษณะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทุกพฤติกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้ แล้วบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ตัวชี้วัดและมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วย

3. สารการเรียนรู้ เป็นการเขียนเนื้อหาสาระในลักษณะเป็นประเด็นสำคัญสั้นๆ สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้

4. กิจกรรมการเรียนรู้ ระบุวิธีสอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคการสอนที่หลากหลาย เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบถ้วนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เมื่อเรียนครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ครบถ้วนตามเป้าหมายการจัดการเรียนรู้ของตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้โดยออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในแต่ละรายชั่วโมงอย่างชัดเจน

5. สื่อ แหล่งการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะการเรียนรู้เอกสารเพิ่มเติมสำหรับผู้สอนตามความเหมาะสมและบอกแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด

6. การวัดและประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องการวัดและประเมินผล คือ หลักฐานการเรียนรู้ ร่องรอยการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล เครื่องมือในการวัดและประเมินผล

7. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ เป็นการบันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย

จากการศึกษาองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ข้างต้นส่วนใหญ่มีองค์ประกอบที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระสำคัญ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ และการวัดประเมินผลของการจัดการเรียนรู้ที่เป็นหลักฐาน ร่องรอย ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป

6.5 ขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่สำคัญมี 10 ขั้นตอนดังนี้

1. หมดหมู่ เนื้อหา และประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการเป็นแบบสหวิทยาการตามที่เหมาะสม
2. กำหนดหน่วยการสอน แบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยการสอนโดยประมาณเนื้อหาวิชาที่จะถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ในหนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งครั้ง
3. กำหนดหัวเรื่อง ผู้สอนต้องถามตัวเองในการสอนแต่ละหน่วยควรให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนอะไรบ้างแล้วกำหนดออกมาเป็น 4-5 หัวเรื่อง
4. กำหนดมโนทัศน์และหลักการ มโนทัศน์และหลักการที่กำหนดจะต้องสอดคล้องกับหน่วยและหัวเรื่อง โดยสรุปแนวคิด สาระ และหลักเกณฑ์สำคัญไว้เพื่อเป็นแนวทางการจัดเนื้อหา มาสอนให้สอดคล้องกัน
5. กำหนดจุดประสงค์ให้สอดคล้องกับหัวเรื่อง เป็นจุดประสงค์ทั่วไปก่อนแล้วเปลี่ยนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่มีเงื่อนไขและเกณฑ์การเปลี่ยนพฤติกรรม
6. กิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมซึ่งเป็นแนวทางการเลือกและการผลิตสื่อการเรียนการสอน "กิจกรรมการเรียน" หมายถึงกิจกรรมทุกอย่างที่ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น การอ่าน การทำกิจกรรมตามใบงาน ตอบคำถาม เขียนภาพ เล่นเกม เป็นต้น
7. กำหนดแบบประเมินผล ต้องประเมินผลให้ตรงกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์ เพื่อให้ผู้สอนทราบค่าหลังจากผ่านกิจกรรมมาเรียบร้อยแล้วผู้เรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

8. เลือกและผลิตสื่อการเรียนการสอน วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ครูใช้ คือ เป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนของแต่ละหัวเรื่องแล้วก็จัดสื่อการสอนเหล่านั้นไว้เป็นหมวดหมู่ นำไปทดลองหาประสิทธิภาพ เรียกว่า “ชุดกิจกรรม”

9. หาประสิทธิภาพชุดกิจกรรม เพื่อเป็นการประกันว่า ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพในการสอนผู้สร้างจำต้องกำหนดเกณฑ์ล่วงหน้า โดยคำนึงหลักที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนให้บรรลุผล

10. การใช้ชุดกิจกรรม ชุดกิจกรรมที่ได้ปรับปรุงแล้วและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้สามารถนำไปสอนผู้เรียนได้ตามประเภทของชุดกิจกรรมและตามระดับการศึกษาโดยกำหนดขั้นตอนการใช้ดังนี้

10.1 ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อพิจารณาพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

10.2 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

10.3 ชั้นประกอบกิจกรรมการเรียนรู้

10.4 ชั้นสรุปบทเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดพฤติกรรมการเรียนรู้

หลังเรียน ที่เปลี่ยนไป

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างชุดการสอนไว้ 11 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดเรื่องเพื่อทำชุดการสอน อาจจะกำหนดตามหลักสูตรหรือกำหนด เรื่องให้มีขึ้นมาก็ได้ การจัดแบ่งเรื่องย่อยจะขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาวิชา และลักษณะของการใช้ชุดการสอน นั้นๆ การแบ่งเนื้อเรื่องเพื่อชุดการสอนในแต่ละระดับไม่เหมือนกัน

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดหมวดหมู่เนื้อหา และประสบการณ์จาก กำหนดเป็นหมวดวิชาหรือจะทำบูรณาการแบบสหวิทยาการได้ตามความเหมาะสม

ขั้นตอนที่ 3 จัดหน่วยการสอน จะแบ่งเป็นกี่หน่วยในหน่วยหนึ่งๆ จะใช้เวลาเท่าใดควรพิจารณาให้เหมาะสมกับวัยและระดับนักเรียน

ขั้นตอนที่ 4 กำหนดหัวเรื่อง จัดแบ่งหน่วยการสอนเป็นหัวข้อย่อยๆ เพื่อความสะดวกแก่การเรียนรู้ ซึ่งแต่ละหน่วยควรประกอบด้วยหัวข้อย่อยหรือประสบการณ์ประมาณ 4-6 ข้อ

ขั้นตอนที่ 5 กำหนดความคิดรวบยอดหรือหลักการ ต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดหรือสามารถสรุปหลักการแนวคิดอะไร

ขั้นตอนที่ 6 กำหนดจุดประสงค์การสอนหมายถึงจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมทั้งการกำหนดเกณฑ์ การตัดสินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไว้ให้ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 7 กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องกำหนดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเลือกและผลิตสื่อการสอนกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึงกิจกรรม ทุกอย่างที่นักเรียนปฏิบัติ เช่น การอ่าน การทำกิจกรรมตามบัตรคำสั่ง การทดลอง การเล่นเกม การแสดงความคิดเห็น การทดสอบ การตอบคำถาม การเขียนภาพ เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 8 กำหนดแบบประเมินผล ต้องออกแบบประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยใช้การสอบแบบอิงเกณฑ์ (การวัดผลที่ยึดเกณฑ์หรือเงื่อนไข) ที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ โดยไม่มีการนำไปเปรียบเทียบกับคนอื่น) เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากผ่านกิจกรรมมาเรียบร้อยแล้วนักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด

ขั้นตอนที่ 9 เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุอุปกรณ์และวิธีการที่ผู้สอนใช้ถือเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนในแต่ละหัวเรื่องเรียบร้อยแล้วควรจัดสื่อการสอนเหล่านั้นแยกออกเป็นหมวดหมู่ในกล่องแฟ้มที่เตรียมไว้ก่อนนำไปหาประสิทธิภาพ เพื่อหาความตรงความเที่ยงก่อนนำไปใช้เราเรียกสื่อการสอนแบบนี้ว่า “ชุดกิจกรรมการเรียนรู้” โดยปกติรูปแบบของชุดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ดีควรมีขนาดมาตรฐานเพื่อความสะดวกในการใช้ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการเก็บรักษาโดยพิจารณาในด้านต่างๆ เช่น การใช้ประโยชน์ ความประหยัด ความคงทนถาวร ความน่าสนใจ ความทันสมัย ทันเหตุการณ์ ความสวยงาม เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 10 สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนพร้อมทั้งเฉลย การสร้างข้อสอบเพื่อทดสอบก่อนและหลังเรียน ควรสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหาและกิจกรรมที่กำหนดให้เกิดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นสำคัญ ข้อสอบไม่ควรมากเกินไป แต่ควรเน้นรอบความรู้สำคัญในประเด็นหลักมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย หรือถามเพื่อความจำเพียงอย่างเดียว และเมื่อสร้างเสร็จแล้วควรทำเฉลยไว้ให้พร้อมก่อนส่งไปหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 11 หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ต้องนำชุดการเรียนรู้ต่างๆ ไปทดสอบโดยวิธีการต่างๆ ก่อนนำไปใช้จริง เช่น ทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง ความครอบคลุม และความตรงเนื้อหา เป็นต้น

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างชุดการสอนไว้ 7 ขั้นตอน คือ

1. เลือกหัวข้อ (Topic) กำหนดขอบเขตและประเด็นสำคัญของเนื้อหา ผู้สร้างชุดการเรียนการสอนควรเลือกหัวข้อและประเด็นสำคัญ ได้จากการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในระดับชั้นที่จะสอนว่าหัวข้อใดที่เหมาะสมที่ควรนำไปสร้างชุดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนสามารถศึกษาความรู้ได้ด้วยตนเอง

2. กำหนดเนื้อหาที่จะทำชุดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของผู้เรียน

3. เขียนจุดประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน การเขียนจุดประสงค์ควรเขียนเป็นลักษณะเฉพาะหรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อให้ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์ว่าเมื่อศึกษาชุดการเรียนการสอนจบแล้ว ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถอย่างไร

4. สร้างแบบทดสอบ การสร้างแบบทดสอบมี 3 แบบ คือ

4.1 แบบทดสอบวัดพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน เพื่อที่ว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานก่อนที่จะมาเรียนเพียงพอหรือไม่ (เมื่อทดสอบแล้วถ้าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอ ผู้สอนควรแนะนำให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ โดยวิธีใด เป็นต้น หรือผู้สอนอาจอธิบายความรู้เพิ่มเติมแก่ผู้เรียนในเรื่องนั้น ๆ)

4.2 แบบทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้ของผู้เรียนหลังจากผู้เรียนเรียนจบในแต่ละเนื้อหาย่อย

4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ใช้ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังจากการศึกษาชุดการเรียนการสอนจบแล้ว

5. จัดทำชุดการเรียนการสอน ประกอบด้วย

5.1 บัตรคำสั่ง

5.2 บัตรปฏิบัติการและบัตรเฉลย (ถ้ามี)

5.3 บัตรเนื้อหา

5.4 บัตรฝึกหัด และบัตรเฉลยบัตรฝึกหัด

5.5 บัตรทดสอบ และบัตรเฉลยบัตรทดสอบ

6. วางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนเตรียมออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีหลักการสำคัญ คือ

6.1 ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นผู้เพียงคอยชี้แนะ และควบคุมการเรียนการสอน

6.2 เลือกกิจกรรมหลากหลายที่เหมาะสมกับชุดการเรียนการสอน

6.3 ฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการคิดอย่างหลากหลาย เช่น คิดวิเคราะห์ คิดแก้ปัญหา คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ คิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

6.4 มีกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น

7. การรวบรวมและจัดทำสื่อการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนบางชนิดอาจมีผู้จัดทำไว้แล้ว ผู้สอนอาจนำมาปรับปรุงดัดแปลงใหม่ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์ที่จะสอน ครูผู้สอนต้องสร้างสื่อการเรียนการสอนใหม่ ซึ่งต้องใช้เวลามาก

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) ได้อธิบายขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อนำไปใช้ในการจัดทำโครงสร้างรายวิชาที่ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ สาระสำคัญ เวลาเรียน และน้ำหนักคะแนนในแต่ละหน่วย ซึ่งจะเห็นในภาพรวมในระดับรายวิชาว่าผู้สอนจะต้องจัดการเรียนรู้ในแต่ละปีการศึกษาหรือภาคการศึกษาทั้งหมดที่หน่วยการเรียนรู้ ใช้เวลาเรียนเท่าใด

2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานรายวิชา โดยพิจารณาจากมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ เพื่อนำมาเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ เจตคติและค่านิยม

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้โดยวิเคราะห์จากตัวชี้วัดหรือผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละรายวิชา เพื่อนำมาใช้ในการเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น รวมทั้งวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน

4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ตลอดจนสาระการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ลงมือปฏิบัติจริง มีความน่าสนใจ สอดคล้องกับวัยและธรรมชาติของผู้เรียน สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและชีวิตจริงได้

5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลายใช้เครื่องมือวัดที่มีความน่าเชื่อถือ และเกณฑ์การประเมินที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้สามารถสรุปได้ดังนี้

1. กำหนดเรื่องขอบเขตและประเด็นสำคัญของเนื้อหาที่ได้มาจากการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. กำหนดเนื้อหาโดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยการสอนที่สามารถถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ในหนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งครั้ง

3. กำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับเนื้อหา

4. กำหนดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาโดยมีสื่อต่างๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การอ่าน ตอบคำถาม เล่นเกม ทำกิจกรรมในใบงาน เป็นต้น

5. กำหนดการประเมินผลโดยต้องประเมินผลให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6. เลือกและผลิตสื่อการเรียนการสอน วัสดุ อุปกรณ์และวิธีการที่ครูใช้ เมื่อผลิตสื่อแต่ละเรื่องแล้วจัดสื่อการสอนเหล่านั้นเป็นหมวดหมู่นำไปหาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

7. การใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้สามารถนำไปสอนผู้เรียนได้ โดยมีขั้นตอนในการใช้ ดังนี้

7.1 ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน

7.2 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

7.3 ชี้นำเสนอเนื้อหา

7.4 ชี้นำฝึกเนื้อหา

7.5 ชี้นำในการใช้เนื้อหาจากที่ฝึก

7.6 ชี้นำสรุปบทเรียนอาจทำโดยการเล่นเกม ทำแบบฝึกหัด หรือทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดพฤติกรรมการเรียนรู้หลังเรียนที่เปลี่ยนไป

7. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

7.1 ความหมายประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

ความหมายของประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ได้มีนักวิชาการได้ให้นิยามเกี่ยวกับความหมาย ของคำว่าประสิทธิภาพไว้ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด และคณะ (2552) กล่าวว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้นสามารถพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ภายใต้สถานการณ์และกิจกรรมที่กำหนดให้ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของนักเรียน

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้นสามารถส่งผลให้นักเรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลหรือไม่บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด

ศศิธร เวียงวะลัย (2556) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถของกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ถึงระดับที่คาดหวังไว้

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง คุณภาพในด้าน ประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่เกิดจากการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7.2 กระบวนการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ชวลิต ชูกำแหง (2553) กล่าวว่า การวิจัยทางหลักสูตรและการสอนนักวิจัยจะใช้การจัดการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมเป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งต้องหาคุณภาพของนวัตกรรมที่ใช้นิยามหาค่าประสิทธิภาพของกระบวนการและผลสัมฤทธิ์ (E_1/E_2) (ซึ่งไม่ใช่ค่าสถิติ) เป็นขั้นตอนการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้แล้วสามารถหาประสิทธิภาพของแผน (E_1/E_2) ในขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างด้วย รายละเอียด ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าการจัดการเรียนรู้นั้นสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ ภายในกิจกรรมที่กำหนดให้โดยมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของผู้เรียนได้ โดยทั่วไปมักจะคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำใบงานและแบบทดสอบย่อย หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียนรู้หรือคะแนนจากกิจกรรมเข้ากลุ่ม (คะแนนใบงานหรือแบบฝึกหัด) ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน คะแนนของแบบสังเกตพฤติกรรมและใบงาน

A แทน คะแนนเต็มของแบบสังเกตพฤติกรรมและใบงานทุกชุดรวมกัน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในการจัดการเรียนรู้น้อยเพียงใด ซึ่งคำนวณจาก คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ทดสอบหลังเรียน) ของผู้เรียนทุกคน ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_2 = \frac{\sum Y}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ΣY แทนคะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

สมจิต จันทรฉาย (2557) เกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 พิจารณาจากองค์ประกอบ
ของประสิทธิภาพ 2 ด้าน คือ ด้านกระบวนการ และด้านผลลัพธ์ ดังนี้

1. เกณฑ์ 80 ตัวแรก มาจากประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) คือ การประเมิน
พฤติกรรมของผู้เรียนในระหว่างการเรียนรู้การสอน โดยพิจารณาจากร้อยละของค่าเฉลี่ยของการปฏิบัติ
กิจกรรมที่ได้รับมอบหมายในระหว่างการเรียนรู้การสอนตลอดกระบวนการ

2. เกณฑ์ 80 ตัวหลัง มาจากประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) คือ การประเมิน
พฤติกรรมขั้นสุดท้ายของผู้เรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้การสอน โดยพิจารณาจากร้อยละของค่าเฉลี่ยที่ได้
จากการทดสอบหลังเรียน

ประสาธ เนืองเฉลิม (2564) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตาม
เกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร คำนวณหาค่า E_1/E_2 ใช้สูตร ดังนี้

Σx

-

$$E_1 = \frac{N}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

Σx แทน ผลรวมของคะแนนแบบประเมินพฤติกรรม

และใบงานทุกส่วน

A แทน คะแนนเต็มของงานทุกส่วน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

Σx

-

$$E_2 = \frac{N}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

Σx แทน ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

8. วิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research)

วิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นวิธีการวิจัยเพื่อใช้ปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน ประจำให้ดีขึ้น มีการปฏิบัติการทุกอย่างเป็นขั้นตอน เป็นระบบและต่อเนื่องจนได้ผลหรือข้อสรุป ที่พึงพอใจของผู้ปฏิบัติและผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

8.1 ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

Kemmis & Mc Taggart (1988) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นรูปแบบหนึ่งของการวิจัยที่ไม่ได้แตกต่างไปจากการวิจัยอื่นๆ ในเชิงเทคนิค แต่แตกต่างในด้านวิธีการ ซึ่งวิธีการของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ คือ การทำงานที่เป็นการสะท้อนผลการปฏิบัติงานของตนเองที่เป็นวงจรแบบขดลวด (Spiral of Self-Reflecting) โดยเริ่มต้นที่ขั้นตอนการวางแผน (planning) การปฏิบัติ (action) การสังเกต (observing) และการสะท้อนกลับ (reflecting) เป็นการวิจัยที่จำเป็นต้องอาศัยผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการสะท้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติเพื่อให้เกิดการพัฒนาปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น เช่นเดียวกับ Holloway (2010) ที่อธิบายว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ หมายถึง การแสวงหาความรู้ภายใต้การดำเนินการของนักปฏิบัติ ที่กลายมาเป็นนักวิจัย หรือผู้ซึ่งทำงานเป็นหุ้นส่วนกับนักวิจัย เพื่อตรวจสอบประเด็นและปัญหาในสถานที่ทำงานของตนเอง เป็นการนำความคิดไปปฏิบัติผ่านกระบวนการที่เป็นวงจร ซึ่งแต่ละวงจะขึ้นกับวงก่อนหน้า การวิจัยเชิงปฏิบัติการไม่ใช่วิธีการวิจัยบริสุทธิ์ แต่เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา และนักวิจัยสามารถใช้วิธีการเก็บและ รวบรวมข้อมูลได้หลากหลายวิธี

ประวิต เอรารวรรณ์ (2545) ได้ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการไว้ว่า หมายถึง กระบวนการศึกษาค้นคว้าร่วมกันอย่างเป็นระบบของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน เพื่อทำความเข้าใจต่อปัญหาหรือข้อสงสัยที่กำลังเผชิญอยู่ และให้ได้แนวทางการปฏิบัติหรือวิธีการแก้ไขปรับปรุงที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในการปฏิบัติงาน ซึ่งถ้ากล่าวในบริบทของโรงเรียน ก็คือ การวิจัยที่เกิดขึ้นในโรงเรียนและชั้นเรียน โดยที่ครูพยายามปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเอง จากการสะท้อนตนเอง การหาข้อสรุปเพื่อแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ รวมทั้งการใช้ความเข้าใจและมโนทัศน์ของตนเองมากกว่าของผู้เชี่ยวชาญ การวิจัยเชิงปฏิบัติการจึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานและผู้เกี่ยวข้องได้ใช้ความสามารถหรือความสามารถที่เป็นอยู่ด้วยลง

สุวิมล ว่องวานิช (2553) ให้ความหมายการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน หมายถึง การวิจัยที่ทำโดยครูผู้สอนในชั้นเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน และนำผลมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน หรือส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน

ธีรฤทธิ เอกะกุล (2552) สรุปถึงความหมายของการวิจัยปฏิบัติการว่า “หมายถึง การรวบรวม และหรือการแสวงหาข้อเท็จจริงโดยใช้ขั้นตอนกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุป อันนำไปสู่การแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ ทั้งในด้านประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานในขอบข่ายที่รับผิดชอบ โดยผู้วิจัยมีการปรับปรุงแก้ไข และดำเนินการซ้ำหลายๆครั้ง จนกระทั่งผลการปฏิบัติงานนั้น บรรลุจุดประสงค์หรือแก้ไขปัญหาที่ประสบอยู่ได้สำเร็จ”

ศิริพร จิรวัดนกุล (2558) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นการวิจัยที่มีเป้าหมายที่จะแก้ปัญหา พัฒนากิจกรรมโดยการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง (Improving by changing) โดยบุคคลที่เผชิญกับปัญหานั้นอยู่เอง เป็นรูปแบบของการทำความเข้าใจในการปรับปรุงสถานการณ์เฉพาะที่พบว่ามีปัญหา เพื่อต้องการพัฒนา หาหลักการ เหตุผลและวิธีการ ปฏิบัติงานเพื่อการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติงานนั้นและ ขณะเดียวกันก็เป็นการพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนั้น ๆ

จากความหมายข้างต้น การวิจัยปฏิบัติการ หมายถึง การวิจัยที่มีกระบวนการปฏิบัติอย่างมีระบบเป็นขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือ ขั้นการวางแผน ขั้นลงมือปฏิบัติ ขั้นสังเกตการณ์ และขั้นสะท้อนผล ที่ดำเนินการต่อเนื่องกันไป จนกว่าจะพึงพอใจหรือได้ข้อสรุปที่มีประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ เพื่อมุ่งพัฒนาและปรับปรุงการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

8.2 จุดมุ่งหมายวิจัยเชิงปฏิบัติการ

ยาใจ พงษ์บริบูรณ์ (2537) การวิจัยเชิงปฏิบัติการมีจุดมุ่งหมายเพื่อ มุ่งปรับปรุง ประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานประจำให้ดียิ่งขึ้น โดยนำการปฏิบัติงานที่ทำอยู่มาวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหา จากนั้นใช้แนวคิดทฤษฎีหรือประสบการณ์มาปรับปรุงแก้ไขงานที่ทำอยู่

8.3 ความเชื่อพื้นฐานของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการมีความเชื่อพื้นฐาน (Basic Assumptions) (ทวีป ศิริรัศมี, 2537) 4 ประการ ดังนี้

- 1) วิธีการแก้ปัญหาที่ได้มาจากการค้นคว้า จะมีประสิทธิภาพ และเชื่อถือได้มากกว่าวิธีการแก้ปัญหาที่ได้จากการสั่งการ ของผู้มีอำนาจหรือผู้บริหาร โดยการสั่งการนั้น มักเกิดจากการสะสมประสบการณ์และใช้สามัญสำนึกเป็นหลัก ซึ่งมักจะขาดหลักฐานข้อมูลที่จะใช้ประกอบในการตัดสินใจ
- 2) การวิจัยเพื่อการแก้ปัญหาของผู้ปฏิบัติงานที่ดำเนินการเอง โดยผู้ปฏิบัติงานจะได้มีโอกาสแก้ปัญหาของเขาได้สำเร็จมากกว่าการวิจัย เพื่อการแก้ปัญหาที่ทำโดยบุคคลอื่น

3) การวิจัยเป็นเรื่องของการวิเคราะห์ปัญหา การค้นหาแนวทางแก้ไขปัญหา การทดสอบและการประเมินผลวิธีแก้ปัญห การวิจัยเป็นทักษะที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ โดยผู้ปฏิบัติงานทุกคน การวิจัยไม่ได้เป็นสิทธิพิเศษของผู้เชี่ยวชาญคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

4) การพัฒนาความสามารถของบุคคลโดยการฝึกหัดถือว่าเป็นรากฐานของการพัฒนาการปฏิบัติความเชื่อพื้นฐาน เป็นข้อคิดในการปฏิบัติงาน สำหรับครูผู้สอนที่จะทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการให้ตระหนักว่า ปัญหาจากการเรียนการสอน ครูผู้สอนเป็นผู้ปฏิบัติงานโดยตรงย่อมทราบรายละเอียดความลึกซึ้งของปัญหาได้ดีกว่าผู้อื่น

8.4 ลักษณะของการวิจัยเชิงปฏิบัติการทางการศึกษา

ยาใจ พงษ์บริบูรณ์ (2537) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการไว้ดังนี้ เป็นการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและมีการร่วมมือ ใช้การทำงานเป็นกลุ่ม ผู้ร่วมวิจัยมีส่วนสำคัญและมีบทบาทเท่าเทียมกันทุกกระบวนการ การวิจัยทั้งการเสนอความคิดเชิงทฤษฎีและการปฏิบัติ ตลอดจนการวางแผนนโยบายการวิจัย

1) เป็นการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและมีการร่วมมือ (Participatory and collaboration) ใช้การทำงานเป็นกลุ่ม ผู้ร่วมวิจัยมีส่วนสำคัญและมีบทบาทเท่าเทียมกันทุกกระบวนการวิจัย ทั้งการเสนอความคิดทางทฤษฎีและการปฏิบัติ ตลอดจนการวางแผนนโยบายการวิจัย

2) เน้นการปฏิบัติ (Action Orientation) การวิจัยชนิดนี้ใช้การปฏิบัติเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดเปลี่ยนแปลงและศึกษาผลของการปฏิบัติเพื่อมุ่งให้เกิดการพัฒนา

3) การใช้การวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Function) การวิเคราะห์การปฏิบัติอย่างลึกซึ้ง สมเหตุสมผลเพื่อการปรับแผนการปฏิบัติ

4) ใช้วงจรการปฏิบัติการ (The Action Research Spiral) ตามแนวคิดของ Kemmis & Mc Taggart คือ การวางแผน (Planning) การปฏิบัติ (Action) การสังเกต (Observing) และการสะท้อนการปฏิบัติ (Reflecting) ตลอดจนการปรับปรุงแผน (Re - Planning) เพื่อนำไปปฏิบัติในวงจรการปฏิบัติการต่อไป จนกว่าจะได้รูปแบบของการปฏิบัติงานที่เป็นที่พึงพอใจ กระบวนการดำเนินงานวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis & McTaggart กระบวนการดำเนินงานการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ (Kemmis & McTaggart , 1988) ประกอบด้วยกิจกรรมการวิจัยที่สำคัญ 4 ขั้นตอนหลัก คือ 1) การวางแผนเพื่อไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น (planning) 2) ลงมือปฏิบัติการตามแผน (action) 3) สังเกตการณ์ (observation) และ 4) สะท้อนกลับ (reflection) กระบวนการและผลของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และปรับปรุงแผนการปฏิบัติงาน (re - planning) โดยดำเนินการเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ เป็นดังแสดงรายละเอียดตามภาพที่ 2.2

ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการวิจัยหลักที่หมุนเคลื่อนไปเป็นวัฏจักรของกระบวนการวิจัยดังกล่าว จึงเป็นเสมือนแหล่งที่ก่อให้เกิดความรู้เชิงปฏิบัติการและกลไกการนำความรู้ที่ได้รับไปใช้แก้ไขปัญหาย่างต่อเนื่อง ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เป็นการดำเนินงานวิจัยที่ไม่แยกกิจกรรมการสืบค้นหาความรู้ความจริงออกจากกิจกรรมการพัฒนา (องอาจ นัยพัฒน์, 2548) ซึ่งกิจกรรม การวิจัยหลักแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1). การวางแผน (Planning) เป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติการไว้ก่อนล่วงหน้าโดยอาศัยการคาดคะเนแนวโน้มของผลลัพธ์ที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ประกอบกับการระลึกถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวในอดีตที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาที่ต้องการแก้ไขตามประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมของผู้วางแผน ภายใต้การไตร่ตรองถึงปัจจัยสนับสนุนขัดขวางความสำเร็จในการแก้ไข ปัญหาการต่อต้าน รวมทั้งสถานการณ์เงื่อนไขอื่นๆ ที่แวดล้อมปัญหายู่ในเวลานั้น โดยทั่วไปการวางแผนจะต้องคำนึงถึงความยืดหยุ่น ทั้งนี้เพื่อจะสามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคต

2). การปฏิบัติการ (Action) เป็นการลงมือดำเนินงานตามแผนที่กำหนดไว้อย่างระมัดระวังและควบคุมการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามที่ระบุไว้ในแผน อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงการปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้มีโอกาสแปรเปลี่ยนไปตามเงื่อนไขและข้อจำกัดของสถานการณ์เวลานั้นได้ ด้วยเหตุนี้แผนปฏิบัติการที่ดีจะต้องมีลักษณะเป็นเพียงแผนชั่วคราวซึ่งเปิดช่องให้ผู้ปฏิบัติการสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามเงื่อนไขและปัจจัยที่เป็นอยู่ในขณะนั้นการปฏิบัติการที่ดีจะต้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นพลวัตรภายใต้การใช้ดุลยพินิจในการตัดสินใจ

3). การสังเกตการณ์ (Observation) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการและผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานที่ได้ลงมือกระทำลงไป รวมทั้งสังเกตการณ์ปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยอุปสรรคการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนประเด็นปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติการตามแผนว่ามีสภาพหรือลักษณะเป็นอย่างไรการสังเกตการณ์ที่ดีจะต้องมีการวางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าอย่างคร่าวๆ โดยจะต้องมีขอบเขตไม่แคบหรือจำกัดจนเกินไป เพื่อจะได้เป็นแนวทางสำหรับการสะท้อนกลับกระบวนการและผลการปฏิบัติที่จะเกิดขึ้นตามมา

4). การสะท้อนกลับ (Reflection) เป็นการให้ข้อมูลถึงการกระทำตามที่บันทึกข้อมูลไว้จากการสังเกตในเชิงวิพากษ์กระบวนการและผลการปฏิบัติงานตามที่วางแผนไว้ตลอดจนการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยอุปสรรคการพัฒนา รวมทั้งประเด็นปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ การสะท้อนกลับโดยอาศัยกระบวนการกลุ่มในลักษณะวิพากษ์วิจารณ์ หรือประเมินผลการปฏิบัติงานระหว่างบุคคลที่มีส่วนร่วมในการวิจัย จะเป็นวิธีการปรับปรุงวิธีการปฏิบัติงานตามแนวทาง

ดั้งเดิมไปเป็นการปฏิบัติงานตามวิธีการใหม่ ซึ่งใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการทบทวนและปรับปรุงวางแผนปฏิบัติการในวงจรกระบวนการวิจัยในรอบหรือเกลียวต่อไป

8.5. ขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

กระบวนการวิจัยนี้ เมื่อกล่าวในเชิงการนำไปใช้เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการปฏิบัติงานในโรงเรียน สามารถอธิบายวิธีการดำเนินการตามวงจรของการวิจัยเชิงปฏิบัติการได้ดังนี้

1). การจำแนกหรือพิจารณาปัญหาที่ประสงค์จะศึกษา ผู้วิจัยและกลุ่มที่ทำการวิจัยจะต้องศึกษารายละเอียดของปัญหาที่จะศึกษาอย่างชัดเจน ปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนที่จะทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการจะต้องศึกษาค้นคว้า แสวงหาหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้นๆให้กว้างขวางพอสมควร

2). เลือกปัญหาสำคัญที่เป็นสาระควรแก่การศึกษาวิจัย โดยอาศัยพื้นฐานจากหลักการและทฤษฎีมาใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะของปัญหา แล้วสร้างวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย ในรูปแบบของข้อความที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของปัญหากับหลักการหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

3). เลือกเครื่องมือดำเนินการวิจัยที่จะช่วยให้ได้คำตอบของปัญหาตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเครื่องมือที่จะใช้ในการวิจัยมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติหรือการฝึกหัดตามวิธีการ และเครื่องมือที่ใช้สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นผลจากการปฏิบัติการเช่นแบบทดสอบ แบบสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น

4). บันทึกเหตุการณ์อย่างละเอียดในแต่ละขั้นตอนของการวิจัย ทั้งส่วนที่เป็นความก้าวหน้าและที่เป็นอุปสรรคตามวงจรของการปฏิบัติการทั้ง 4 ขั้นตอน โดยจะต้องเก็บสะสมข้อบันทึกต่างๆ ไว้เพื่อใช้ในการปรับปรุงวงจรปฏิบัติในรอบต่อไป และเพื่อเป็นการรวบรวมข้อมูลสำหรับใช้วิเคราะห์หาคำตอบของสมมติฐาน

4.1 ขั้นวางแผน (Planning) เริ่มด้วยการสำรวจปัญหาร่วมกันระหว่างบุคลากรภายในโรงเรียน เพื่อให้ได้ปัญหาที่สำคัญที่ต้องการแก้ไข ตลอดจนการแยกแยะรายละเอียดของปัญหานั้นเกี่ยวกับลักษณะของปัญหา เกี่ยวข้องกับใคร แนวทางแก้ไขอย่างไรและจะต้องปฏิบัติอย่างไร

4.2 ขั้นปฏิบัติการ (Action) เป็นการนำแนวคิดที่กำหนดเป็นกิจกรรมในขั้นวางแผนมาดำเนินการ โดยวิเคราะห์วิจารณ์ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นร่วมกันของทีมงานประกอบไปด้วย เพื่อทำการแก้ไขปรับปรุงแผน ฉะนั้นแผนที่กำหนดควรจะต้องมีความยืดหยุ่นปรับได้

4.3 ขั้นสังเกตการณ์ (Observation) เป็นการศึกษาความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นด้วยความรอบคอบ ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งที่คาดหวังและไม่คาดหวัง โดยต้องอาศัยเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ เข้าช่วย

4.4 ขั้นสะท้อนผลการปฏิบัติการ (Reflection) ซึ่งเป็นขั้นสุดท้ายของวงจรการทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยทำการประเมินหรือตรวจสอบกระบวนการแก้ปัญหาหรือสิ่งที่ เป็นข้อจำกัดอันเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติการ ผู้วิจัยร่วมกับกลุ่มผู้เกี่ยวข้องจะต้องตรวจสอบปัญหาที่เกิดขึ้นในแง่มุมต่างๆ ที่สัมพันธ์กับสภาพสังคม สิ่งแวดล้อม และระบบการศึกษาของโรงเรียนที่ประกอบกันอยู่ โดยผ่านการร่วมอภิปรายปัญหาและการประเมินโดยกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้ได้แนวทางของการพัฒนาและขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมเพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานที่นำไปสู่การปรับปรุงและวางแผนการปฏิบัติต่อไป

5). วิเคราะห์ความสัมพันธ์ในด้านต่างๆ ของข้อมูลที่ได้รับรวบรวมไว้ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ ทำการตรวจสอบรายละเอียดของข้อมูลเพื่อให้มั่นใจในความถูกต้องแสดงรายละเอียดในการอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ จัดหมวดหมู่และแยกประเภทของกลุ่มข้อมูลตามหัวข้อที่เหมาะสม เปรียบเทียบข้อแตกต่างและความคล้ายคลึงของข้อมูลแต่ละประเภทโดยการวิเคราะห์อย่างลึกซึ้งซึ่งร่วมกับกลุ่มผู้วิจัย

6). ตรวจสอบข้อมูลที่กลุ่มวิจัยได้ร่วมกันพิจารณาไว้แล้วอีกครั้งหนึ่ง เพื่อสรุปหาคำตอบที่เป็นสาเหตุ วิธีการแก้ปัญหา และผลที่ได้รับ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดหากผู้วิจัยสามารถทำการประมวลและสรุปเป็นหลักการ (principle) รูปแบบ (model) ของการปฏิบัติ ข้อเสนอเชิงทฤษฎี (proposition) หรือทฤษฎี (theory) ของปฏิบัติการแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ ทั้งนี้ ต้องอาศัยหลักตรรกวิทยาโดยวิธีอุปนัย (induction) และความรู้เชิงทฤษฎีของผู้วิจัยเป็นสำคัญ

8.6. การเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

หลักการสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่ต้องตระหนักรู้เสมอ คือ กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องมีความสำคัญต่อกระบวนการดำเนินการวิจัย นั่นคือ การวิจัยชนิดนี้ไม่ควรจะทำตามลำพังและควรใช้วงจรของกระบวนการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยวางแผนการปฏิบัติการสังเกต และการสะท้อนผลการปฏิบัติ เพื่อนำมาปรับปรุงแผนงานแล้วดำเนินการกิจกรรมที่ปรับปรุงใหม่ ซึ่งวงจรของทั้ง 4 ขั้นตอน

- 1). บันทึกผลของการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมและการฝึกปฏิบัติ
- 2). บันทึกผลของการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาและการสื่อสารในห้องเรียนหรือหน่วยงานและกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ต้องการแก้ไข
- 3). บันทึกผลของการเปลี่ยนแปลงการสัมพันธภาพทางสังคมและการจัดระบบองค์กรที่ช่วยลดอุปสรรคต่อการฝึกปฏิบัติ
- 4). บันทึกผลของการพัฒนาการที่เป็นข้อค้นพบที่สำคัญของการวิจัยการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเชิงปฏิบัติการจะใช้วิธีการของการวิจัยเชิงคุณภาพหรือการแจกแจงข้อค้นพบที่สำคัญเชิงอธิบายความ ซึ่งจะนำไปสู่การสรุปเป็นผลงานวิจัย และแสดงให้เห็นแนวทางหรือรูปแบบการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ เพื่อการแก้ไขปัญหาลงสิ่งทีศึกษา

สรุปการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) การวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นวิธีการแสวงหาความรู้ใหม่ โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อการอธิบาย ทำนายและควบคุมปรากฏการณ์ต่างๆ ทั้งด้านวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ การวิจัยเชิงปฏิบัติการ มุ่งนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ ในการพัฒนาและปรับปรุงผลการปฏิบัติงานขององค์กร ให้มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลอย่างสูงสุด เน้นการประยุกต์ใช้ความรู้ เทคโนโลยีที่ได้ศึกษา จากที่ได้จากการศึกษาวิจัยมากกว่า การมุ่งสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนใหม่ นอกจากนี้ขณะดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยสามารถปรับปรุงแก้ไขแผนงานได้ตลอดเวลา เพื่อให้แผนงานมีความเหมาะสมกับสภาพจริงของการปฏิบัติงานโดยใช้กระบวนการ E-PLC

9. รูปแบบการจัดกิจกรรมชุมชนแห่งการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพครู (E-PLC)

9.1 แนวคิด /รูปแบบการจัดกิจกรรมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่ออกแบบการดำเนินการร่วมกับกระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

หลักการและเหตุผล

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 258 ได้ให้ความสำคัญแก่ครูและบุคลากรทางการศึกษา ในการดำเนินการปฏิรูปประเทศ ข้อ จ. ด้านการศึกษา (3) ว่า “ให้มีกลไกและระบบการผลิตคัดกรอง และพัฒนาผู้ประกอบวิชาชีพครูและอาจารย์ให้ได้มีจิตวิญญาณความเป็นครู มีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง...” ครูที่ดีจึงจำเป็นต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นครู จึงจะสามารถอบรมสั่งสอนศิษย์ให้เป็นคนดีได้ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการปลูกฝัง ส่งเสริมและพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นครูตั้งแต่กระบวนการผลิต การเข้าสู่วิชาชีพและระหว่างการทำงานประกอบวิชาชีพทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง จึงจะได้ครูที่มีคุณภาพน่าเคารพนับถือ เป็นที่รักของศิษย์ สามารถพัฒนาให้เป็นคนดี เป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพในการพัฒนาประเทศชาติ การมีจิตวิญญาณของความเป็นครู จึงสะท้อนถึงการมี “หัวใจเพื่อศิษย์” กล่าวคือการตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ที่ต้องเป็นแบบอย่างที่ดี การเสียสละ ทุ่มนะ มุ่งมั่นพัฒนางานให้ทันกับความก้าวหน้าทางวิชาการที่สำคัญด้วยการประพฤติตนตามจรรยาบรรณของวิชาชีพด้วยจิตวิญญาณความเป็นครู

ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) เป็นการรวมตัวกันของกลุ่มบุคคลเพื่อยกระดับวิชาชีพของตนเองด้วยกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน ในวิชาชีพทางการศึกษาจะเป็นกระบวนการสร้างการเรียนรู้จากการรวมตัวกันของครูเพื่อร่วมกันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน เพื่อพัฒนาและวางเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียน ร่วมกันตรวจสอบและแลกเปลี่ยนผลการปฏิบัติงานที่สะท้อนถึงการเรียนรู้ในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ การมีเป้าหมายร่วมกันในการพัฒนาผู้เรียนให้สามารถพัฒนาตนเองได้อย่าง

เต็มศักยภาพการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงในชั้นเรียน การร่วมเรียนรู้และส่งเสริมให้เกิดการสร้างการเปลี่ยนแปลงของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง การวิพากษ์และสะท้อนผลการทำงานเพื่อพัฒนาผู้เรียน และการสร้างความคาดหวังที่จะยกระดับวิชาชีพที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนอย่างแท้จริง

PLC เป็นเครื่องมือในการพัฒนา โดยการรวมตัว ร่วมใจ ร่วมพลัง ร่วมทำ และร่วมเรียนรู้ร่วมกันของครู ผู้บริหารและนักการศึกษา บนพื้นฐานวัฒนธรรมความสัมพันธ์แบบกัลยาณมิตรสู่คุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำเร็จหรือประสิทธิผลของผู้เรียนเป็นสำคัญ และความสุขของการทำงานร่วมกันของสมาชิกในชุมชนด้วยความเชื่อว่าการเรียนรู้ของครูนำไปสู่การเรียนรู้ของผู้เรียน แม้ว่าครูจะมีความแตกต่างกันเมื่อมีกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันก็จะสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายได้

การรวมตัวกันเป็นชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพของบุคลากรทางการศึกษาจะเน้นสถานศึกษาเป็นชุมชนการเรียนรู้ที่ทุกคนรับผิดชอบต่อการพัฒนาผู้เรียนที่ทุกคนจะต้องมีบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน (Shared values and vision) ร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน (Collective responsibility for students learning) การสะท้อนผลเชิงวิชาชีพ (Reflective professional inquiry) และการรวมพลังสร้างความร่วมมือของทุกฝ่าย (Collaboration) กระทรวงศึกษาธิการ มีแนวทางส่งเสริมให้มีการอบรม “ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” ให้แก่ครูและผู้บริหารสถานศึกษาทั่วประเทศ แนวคิดของการอบรม PLC คือ การนำครูมาอยู่รวมกัน เกิดการเรียนรู้และแบ่งปันความรู้กันระหว่างผู้เข้าร่วมอบรม จนกระทั่งเกิดการสะท้อนความคิดในด้านต่าง ๆ ที่จะเป็นแนวทางการพัฒนาทางวิชาชีพให้ก้าวหน้าและทันสมัย

ในส่วนของความสำคัญของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารหรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ต่อการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 ทักษะแห่งอนาคตใหม่ในยุคเทคโนโลยีขั้นสูงการพัฒนาระบบงานเทคโนโลยีให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษาเพื่อการเรียนรู้ เป็นเรื่องสำคัญ ลำดับต้น ๆ ที่หน่วยงานทางการศึกษาต้องเร่งดำเนินการพัฒนาระบบงานคอมพิวเตอร์เพื่อการประมวลผลข้อมูลเพื่อเกิดความเชื่อมโยงและคล่องตัวในการบริการ ทั้งภายในและภายนอกองค์กร และฐานข้อมูล Big Data ซึ่งถูกยกเป็นภารกิจหลักสำคัญในการขับเคลื่อนองค์กร โดยการริเริ่มระบบการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง (CPD) สร้างเครือข่ายผู้ประกอบการวิชาชีพให้เข้มแข็ง ส่งเสริมการจัดทำสื่อต้นแบบผ่านระบบออนไลน์เพื่อการเข้าถึงการเรียนรู้จากครูที่มีคุณภาพ ดำเนินการรับรองปริญญาตามมาตรฐานวิชาชีพ การรับรองหลักสูตรการพัฒนาครู และการจัดทำระบบการสะสมคะแนนเพื่อการต่อใบอนุญาต พัฒนาระบบงานบริการ ที่ตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบวิชาชีพและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยการปรับระบบบริการการขึ้นทะเบียนและการต่อใบอนุญาตผ่านระบบดิจิทัล และสื่อออนไลน์ต่าง ๆ จัดระบบการสร้างนวัตกรรมทางการศึกษาของครูและผู้บริหารสถานศึกษา กำกับดูแลผู้ประกอบวิชาชีพให้ปฏิบัติตามมาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพเป็นที่ยอมรับของสังคม ส่งเสริมการพัฒนา สมรรถนะของครูด้านภาษาเพื่อการสื่อสารและทักษะการใช้ ICT ยกย่องเชิดชู

เกียรติผู้ประกอบวิชาชีพ สนับสนุนกิจกรรมมูลนิธิรางวัลสมเด็จเจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ และการดำเนินงานของสถาบันครูพัฒนา เร่งรัดการปฏิรูปครูสภาให้เป็นองค์กรวิชาชีพที่เข้มแข็ง เชื่อมโยงกับทิศทางการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ปรับปรุงข้อบังคับระเบียบต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสม สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับครูและบุคลากรทางการศึกษา และพัฒนาระบบฐานข้อมูลที่สามารถเชื่อมโยงกันอย่างมีประสิทธิภาพ ปรับสำนักงานเลขาธิการคุรุสภาให้เป็น E-office และใช้ระบบ E-service ในภารกิจของคุรุสภา รวมถึงการสร้างระบบฐานข้อมูลครู (big data) เพื่อเชื่อมระบบและข้อมูลกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้วยแนวคิดการนำ PLC มาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาครูในด้านต่าง ๆ คุรุสภาจึงได้พัฒนา PLC มาใช้ในการส่งเสริมจรรยาบรรณวิชาชีพครู ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารหรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งจะสามารถสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงระหว่างผู้ประกอบวิชาชีพให้ตระหนักถึงการประพฤติผิดจรรยาบรรณได้อย่างกว้างขวาง ครอบคลุมครูในทุกสังกัดและกลุ่มเป้าหมายโดยความร่วมมือของสถาบันการศึกษา ส่งผ่านกิจกรรมด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่มีประสิทธิภาพพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารหรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ สู่ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (Ethics in Professional Learning Community: E-PLC)

จากประมวลจรรยาบรรณที่คุรุสภาบังคับใช้เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ได้แก่ ครู ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษฯ ต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณของวิชาชีพพัฒนาสู่กระบวนการส่งเสริมให้ นิสิต นักศึกษาครู และครูประจำการได้มีโอกาสนำประเด็นการปฏิบัติตามจรรยาบรรณฯ นำมาบูรณาการกับการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้การสอนและมีกระบวนการพัฒนาการจัดกิจกรรมด้วยกระบวนการชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพ (Professional Learning Community) จะเป็นการสร้างประสบการณ์ที่มีความหมายให้แก่ นิสิต นักศึกษาครู และครู จากนั้นนำการเรียนรู้ร่วมกันนำเสนอผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเป็นการลดการใช้กระดาษให้น้อยที่สุดและเป็นสร้างทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่สอดคล้องกับทักษะในศตวรรษที่ 21 โดยระบบปฏิบัติการพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพครูหรือ E - PLC มีหลักการที่นำมาบูรณาการร่วมกันในการดำเนินการ โดยมีลักษณะที่สำคัญ 5 ประการ ประกอบด้วย การสร้างบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน (Shared values and norms) การปฏิบัติที่มีเป้าหมายร่วมกัน คือ การเรียนรู้ของผู้เรียน (Collective focus on students learning) การร่วมมือรวมพลังของสมาชิก ชุมชนวิชาชีพ (Collaboration) การเปิดรับการชี้แนะการปฏิบัติและการร่วมเรียนรู้ ณ บริบทจริง (Expert advice and study visit) การสนทนาที่มุ่งสะท้อนผลการปฏิบัติงาน (Reflection dialogue) และใช้ การปฏิบัติการผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยใช้ Google classroom application ที่มีบริการอยู่ในระบบ Google app for education โดยกระบวนการดังกล่าวดำเนินการเพื่อพัฒนาผู้เตรียมเข้าสู่วิชาชีพทางการศึกษา และผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณ

ของวิชาชีพ เสมือนเป็นการเตรียมความพร้อมสู่การปฏิบัติวิชาชีพอย่างผู้มีจรรยาบรรณ มุ่งเน้นไปสู่การนำไปใช้ปฏิบัติในวิถีชีวิตประจำวันได้ เพื่อสร้างประสบการณ์ และมีการบูรณาการหลักจรรยาบรรณวิชาชีพครูสู่การปฏิบัติการสอน โดยยึดการปฏิบัติจริงให้เกิดเป็นตัวอย่างและเกิดเป็นชุมชนการเรียนรู้ร่วมกัน ส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณร่วมกัน ทั้งในชั้นเรียนโดยเป็นการดำเนินการร่วมกันแบบดูแลซึ่งกันและกัน มีครูประจำการเป็นผู้นำและกำกับดูแลเป็นแบบอย่างแห่งชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หลักการ E-PLC มีดังนี้

- 1) เป็นกระบวนการบูรณาการระหว่างกระบวนการผลิตครูกระบวนการพัฒนาครู ให้ส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันอย่างกลมกลืน
- 2) เป็นการบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศมาเป็นเครื่องมือในการทำงานอย่างเป็นระบบและประหยัดทรัพยากร
- 3) ตอบสนองต่อการปฏิรูปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ห้องเรียนเป็นฐาน
- 4) สร้างสรรค์วัฒนธรรมการทำงานร่วมกันระหว่างครูที่เป็นผู้ประกอบวิชาชีพ กับนิสิตนักศึกษาครูที่กำลังจะเข้าสู่วิชาชีพ

9.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community : PLC) ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC: Professional Learning Community) มีพื้นฐานแนวคิดมาจากภาคธุรกิจเกี่ยวกับความสามารถขององค์กรในการเรียนรู้ (Thompson, Gregg, & Niska, 2004) เป็น การนำ

แนวคิดองค์กรแห่งการเรียนรู้มา ประยุกต์โดยอธิบายว่า การอุปมาที่เปรียบเทียบให้โรงเรียนเป็น “องค์กร” นั้น น่าจะไม่เหมาะสมและถูกต้อง แท้จริงแล้วโรงเรียน มีความเป็น “ชุมชน” มากกว่าความเป็น องค์กร ซึ่งความเป็น “องค์กร” กับ “ชุมชน” มีความแตกต่างกันที่ความเป็นชุมชน จะยึดโยงภายในต่อกันด้วย ค่านิยม แนวคิด และความผูกพันร่วมกันของทุกคนที่เป็นสมาชิก ซึ่งเป็นแนวคิดตรงกันข้ามกับ “ความเป็นองค์กร” ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในลักษณะที่ยึดตามระดับลดหลั่นกันลงมา มีกลไกการควบคุม และมีโครงสร้างแบบตึງตัวที่เต็มไปด้วยกฎระเบียบ และวัฒนธรรมของการใช้อำนาจเป็นหลัก ในขณะที่ “ชุมชน” จะใช้อิทธิพลที่เกิดจากการมีค่านิยม และวัตถุประสงค์ร่วมกันเป็นความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกเชิงวิชาชีพ มีความเป็นกัลยาณมิตรเชิงวิชาการ และยึดหลักต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน แบบผนึกกำลังกัน ในการ ปฏิบัติงานที่มุ่งสู่พัฒนาการเรียนรู้อของผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากนี้ “องค์กร” ยังทำให้เกิดคุณลักษณะบางอย่างขึ้น เช่นลดความเป็นกันเองต่อกันลงมีความเป็นราชการมากขึ้น และถูกควบคุมจากภายนอก ให้อยู่รักษาสถานภาพเดิมของหน่วยงานไว้ จึงเห็นว่าถ้ามองโรงเรียนในฐานะแบบองค์กร

ดังกล่าวแล้วก็จะทำให้โรงเรียนมีความเป็นแบบทางการที่สร้างความรู้สึกห่างระหว่างบุคคลมากยิ่งขึ้นมีกลไกที่บังคับ ควบคุมมากมายและมักมีจุดเน้นในเรื่องที่เป็นงานด้านเทคนิคเป็นหลักในทางตรงข้าม ถ้ายอมรับว่าโรงเรียนมี ฐานะแบบที่เป็นชุมชนแล้วบรรยากาศที่ตามมาคือสมาชิกมีความผูกพันต่อกันด้วยวัตถุประสงค์ร่วม มีการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดสนิทสนม และเกิดการร่วมสร้างบรรยากาศที่ทุกคนแสดงออกถึงความห่วงหาอาทรต่อกันและช่วยดูแลสวัสดิภาพร่วมกัน (Sergiovanni, 1994) โดยที่ใส่ใจร่วมกัน ถึง การเรียนรู้และความรับผิดชอบหลักร่วมกันของชุมชนนั้นคือพัฒนาการ การเรียนรู้ของผู้เรียน

ด้านความสำคัญของ PLC จากผลการวิจัยโดยของ Hord (1997) ที่ยืนยันว่า การดำเนินการในรูปแบบ PLC นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพทั้งด้านวิชาชีพและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนจากการสังเคราะห์รายงานการวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนที่มี การจัดตั้ง PLC โดยใช้คำถามว่า โรงเรียนดังกล่าวมีผลลัพธ์อะไรบ้างที่แตกต่างไปจากโรงเรียนทั่วไปที่ไม่มีชุมชนแห่งวิชาชีพ และถ้าแตกต่างแล้วจะมีผลดีต่อครูผู้สอนและต่อนักเรียนอย่างไรบ้าง ซึ่งมีผลสรุป 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ผลดีต่อครูผู้สอน พบว่า PLC ส่งผลต่อครูผู้สอน กล่าวคือลดความรู้สึกโดดเดี่ยว งานสอนของครูเพิ่มความรู้สึกผูกพันต่อพันธกิจและเป้าหมายของโรงเรียนมากขึ้น โดยเพิ่มความกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติให้บรรลุพันธกิจอย่างแข็งขันจนเกิดความรู้สึกว่าต้องการร่วมกันเรียนรู้และรับผิดชอบต่อการพัฒนาการโดยรวมของนักเรียน ถือเป็น “พลังการเรียนรู้” ซึ่งส่งผลให้การปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนให้มีผลดียิ่งขึ้น กล่าวคือ มีการค้นพบความรู้และความเชื่อที่เกี่ยวกับวิธีการสอน และตัวผู้เรียน ซึ่งที่เกิดจากการคอยสังเกตอย่างสนใจ รวมถึงความเข้าใจในด้านเนื้อหาสาระที่ต้องจัดการเรียนรู้ได้แตกฉานยิ่งขึ้นจนตระหนักถึงบทบาทและพฤติกรรมการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด อีกทั้งการรับทราบข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อวิชาชีพได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็วขึ้นส่งผลต่อการปรับปรุงพัฒนางานวิชาชีพได้ตลอดเวลา เป็นผลให้เกิดแรงบันดาลใจที่จะพัฒนาและอุทิศตนทางวิชาชีพเพื่อศิษย์ซึ่งเป็นทั้งคุณค่าและขวัญกำลังใจต่อการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้นที่สำคัญ คือยังสามารถลดอัตราการลาหยุดงานน้อยลงเมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนแบบเก่ายังพบว่ามีความก้าวหน้าในการปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับ ลักษณะผู้เรียนได้อย่างเด่นชัด และรวดเร็วกว่าที่พบในโรงเรียนแบบเก่า มีความผูกพันที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ให้ปรากฏ อย่างเด่นชัดและยั่งยืน

ประเด็นที่ 2 ผลดีต่อผู้เรียน พบว่า PLC ส่งผลต่อผู้เรียน กล่าวคือ สามารถลดอัตราการตกซ้ำชั้นและจำนวนชั้นเรียนที่ต้องเลื่อนหรือชะลอการจัดการเรียนรู้ให้น้อยลง อัตราการขาดเรียนลดลงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวิชาการอ่านที่สูงขึ้นอย่างเด่นชัด เมื่อเทียบกับโรงเรียนแบบเก่า สุดท้าย คือ มีความแตกต่างด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิหลังไม่เหมือนกันและลดลงชัดเจน

สรุปคือ PLC มีพัฒนาการมาจากกลยุทธ์ระดับ องค์การที่มุ่งเน้นให้องค์กรมีการปรับตัวต่อกระแสการเปลี่ยนแปลง ของสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเริ่มพัฒนาจากแนวคิดองค์กรแห่งการเรียนรู้ และปรับประยุกต์ให้มีความสอดคล้องกับบริบทของโรงเรียนและการเรียนรู้ร่วมกัน ในทางวิชาชีพที่มีหน้างานสำคัญ คือความรับผิดชอบการเรียนรู้ของผู้เรียนร่วมกันเป็นสำคัญ จากการศึกษาหลายโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกาดำเนินการในรูปแบบ PLC พบว่าเกิดผลดีทั้งวิชาชีพครู และผู้เรียน ที่มุ่งพัฒนาการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

องค์ประกอบของชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในบริบทสถานศึกษา PLC ในระดับสถานศึกษา หรือระดับผู้ประกอบวิชาชีพ นำเสนอเป็นองค์ประกอบ ของ PLC ที่มาจากข้อมูลที่รวบรวมและ วิเคราะห์จากเอกสารทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศนำเสนอเป็น 6 องค์ประกอบของ PLC ในบริบทสถานศึกษา ซึ่งประกอบด้วย วิสัยทัศน์ร่วมที่ร่วมแรงร่วมใจ ภาวะผู้นำร่วม การเรียนรู้ และการพัฒนาวิชาชีพ ชุมชนกัลยาณมิตร และโครงสร้างสนับสนุน ชุมชนนำเสนอ จากการสังเคราะห์แนวคิดต่างๆ และรายละเอียดต่อไปนี้

องค์ประกอบที่ 1 วิสัยทัศน์ร่วม (Shared Vision) วิสัยทัศน์ร่วมเป็นการมองเห็นภาพ เป้าหมาย ทิศทาง เส้นทาง และสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริง เป็นเสมือนเข็มทิศในการขับเคลื่อน PLC ที่มีทิศทางร่วมกัน โดยมีวิสัยทัศน์เชิงอุดมการณ์ทางวิชาชีพร่วมกัน (Sergiovanni, 1994) คือพัฒนาการ การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นภาพความสำเร็จที่มุ่งหวังในการนำทางร่วมกัน (Hord, 1997) อาจเป็นการมองเริ่ม จากผู้นำหรือกลุ่มผู้นำที่มี วิสัยทัศน์ทำหน้าที่เหนี่ยวนำให้ผู้ร่วมงานเห็นวิสัยทัศน์นั้นร่วมกัน หรือ การมองเห็นจากแต่ละปัจเจกที่มีวิสัยทัศน์เห็นในสิ่งเดียวกัน วิสัยทัศน์ร่วมมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ (4 Shared) มีรายละเอียดสำคัญดังนี้

1) การเห็นภาพและทิศทางร่วม (Shared Vision) จากภาพความเชื่อมโยงให้เห็นภาพความสำเร็จร่วมกันถึงทิศทางสำคัญของการทำงานแบบมอง “เห็นภาพเดียวกัน” (Hord, 1997; Hargreaves, 2003)

2) เป้าหมายร่วม (Shared Goals) เป็นทั้งเป้าหมาย ปลายทาง ระหว่างทาง และเป้าหมายชีวิตของสมาชิกแต่ละคนที่ สัมพันธ์กันกับเป้าหมายร่วมของชุมชนการเรียนรู้ฯ ซึ่งเป็นความเชื่อมโยงให้เห็นถึงทิศทางและเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะเป้าหมายสำคัญ คือพัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียน (Hargreaves, 2003; Schmoker, 2004; DuFour, 2006)

3) คุณค่าร่วม (Shared Values) เป็นการเห็นทั้งภาพเป้าหมาย และที่สำคัญเมื่อเห็นภาพความเชื่อมโยงแล้ว ภาพดังกล่าวมีอิทธิพลกับการตระหนักถึงคุณค่าของตนเองและของงาน จนเชื่อมโยงเป็นความหมายของงานที่เกิดจากการตระหนัก รู้ของสมาชิกใน PLC จนเกิดเป็นพันธะสัญญาร่วมกัน

ร่วมกัน หลอมรวมเป็น “คุณค่าร่วม” ซึ่งเป็นชุมพลสำคัญที่จะเกิดพลังในการไหลรวมกันทำงานในเชิงอุดมการณ์ ทางวิชาชีพร่วมกัน (Hord, 1997; DuFour, 2006; Hargreaves, 2003)

4) ภารกิจร่วม (Shared Mission) เป็นพันธกิจแนวทางการปฏิบัติร่วมกันเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายรวม รวมถึงการเรียนรู้ของครูในทุกๆ ภารกิจ สิ่งสำคัญคือ การปฏิรูปการเรียนรู้ ที่มุ่งการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นหัวใจสำคัญ (Hord, 1997) โดยการเริ่มจากการรับผิดชอบในการพัฒนาวิชาชีพเพื่อศิษย์ร่วมกันของครู (Louis & Kruse, 1995; Sense, 2000; DuFour, 2006)

องค์ประกอบที่ 2 ทีมร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative Teamwork) ทีมร่วมแรงร่วมใจเป็นการพัฒนามาจากกลุ่มที่ทำงาน ร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ ลักษณะการทำงานร่วมกันแบบ มีวิสัยทัศน์ คุณค่าเป้าหมาย และพันธกิจร่วมกัน รวมกันด้วยใจ จนเกิดเจตจำนงในการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้บรรลุผลที่การเรียนรู้ของผู้เรียน (Louis, Kruse, & Marks, 1996) การเรียนรู้ของทีม และการเรียนรู้ของครูบนพื้นฐานงานที่มี ลักษณะต้องมีการคิดร่วมกัน วางแผนร่วมกัน ความเข้าใจร่วมกัน ข้อตกลงร่วมกัน การตัดสินใจร่วมกัน แนวปฏิบัติร่วมกัน การประเมินผลร่วมกัน และการรับผิดชอบร่วมกัน จากสถานการณ์ที่งานจริงถือเป็นโจทย์ร่วม (Hargreaves, 2003; Stol & Louis, 2007) ให้เห็นและรู้เหตุปัจจัย กลไก ในการ ทำงานซึ่งกันและกัน แบบละวางตัวตนให้มากที่สุด (There's no I in team) (DuFour, 2006) จนเห็นและรู้ ความสามารถของแต่ละคนร่วมกัน เห็นและรับรู้ถึงความรู้สึกร่วมกัน ในการทำงานจนเกิดประสบการณ์ หรือความสามารถในการทำงาน และพลังในการร่วมเรียนรู้ร่วมพัฒนาบนพื้นฐานของพันธะร่วมกันที่แน่น ความสมัครใจ และการสื่อสารที่มีคุณภาพบนพื้นฐานการรับฟังและความไว้วางใจซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตาม การที่ PLC เน้นการขับเคลื่อน ด้วยการทำงานแบบทีมร่วมแรงร่วมใจที่ทำให้ลงมือทำและเรียนรู้ไปด้วยกัน ด้วยใจอย่างสร้างสรรค์ต่อนื่องนั้น ซึ่งมีลักษณะพิเศษของการรวมตัวที่เหนียวแน่นจากภายใน นั่นคือ การเป็นกัลยาณมิตรทำให้เกิดทีมใน PLC อยู่ร่วมกันด้วยความสัมพันธ์ที่ต่างช่วยเหลือเกื้อกูล ดูแลซึ่งกัน จึงทำให้การทำงานเต็มไปด้วยบรรยากาศที่มีความสุข ไม่โดดเดี่ยว (Sergiovanni, 1994; Fullan, 1999) ซึ่งรูปแบบของ ทีมจะมีเป็นเช่นไรนั้นขึ้นอยู่กับเป้าประสงค์ หรือพันธกิจในการดำเนินการของชุมชน การเรียนรู้ เช่น ทีมร่วม สอน ทีมเรียนรู้ และกลุ่มเรียนรู้ เป็นต้น (วิจารณ์ พานิช, 2554; Olivier & Hipp, 2006; Little & McLaughlin, 1993)

องค์ประกอบที่ 3 ภาวะผู้นำร่วม (Shared Leadership) ภาวะผู้นำร่วมใน PLC มีนัยสำคัญ 2 ลักษณะสำคัญ คือ ภาวะผู้นำผู้สร้างให้เกิดการนำร่วม และภาวะผู้นำร่วมกัน ให้เป็น PLC ที่ขับเคลื่อนด้วยการนำร่วมกัน รายละเอียดดังนี้

1) ภาวะผู้นำผู้สร้างให้เกิดการนำร่วมเป็นผู้นำที่สามารถทำให้สมาชิกใน PLC เกิดการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงทั้ง ตนเองและวิชาชีพ (Kotter & Cohen, 2002) จนสมาชิกเกิดภาวะผู้นำ ในตนเอง

และเป็นผู้นำร่วมขับเคลื่อน PLC ได้โดยมี ผลมาจากการเสริมพลังอำนาจจากผู้นำทั้งทางตรง และทางอ้อม โดยเฉพาะการเป็นผู้นำที่เริ่มจากตนเองก่อนด้วยการลงมือทำงาน อย่างตระหนักรู้ และใส่ใจ ให้ความสำคัญ กับผู้ร่วมงานทุกๆ คน (Olivier & Hipp, 2006) จนเป็นแบบที่มีพลังเหนี่ยวนำให้ ผู้ร่วมงาน มีแรงบันดาลใจ และมีความสุขกับการทำงานด้วยกันอย่างวิสัยทัศน์ร่วม (Hargreaves, 2003) รวมถึงการนำ แบบไม่นำ โดยทำหน้าที่ผู้สนับสนุนและเปิดโอกาสให้สมาชิกเติบโตด้วยการสร้างความเป็นผู้นำร่วม ผู้นำที่จะ สามารถ สร้างให้เกิดการนำร่วมดังกล่าว ควรมีคุณลักษณะสำคัญ ดังนี้ มีความสามารถในการลงมือทำงานร่วมกัน การเข้าไปอยู่ในความรู้สึกของผู้อื่นได้ การตระหนักรู้ในตนเอง ความเมตตากรุณา การคอยดูแล ช่วยเหลือ เกื้อกูลกัน การโค้ชผู้ร่วมงานได้ การสร้างโน้ตชน การมีวิสัยทัศน์การมีความมุ่งมั่นและทุ่มเท ต่อการเติบโต ของผู้อื่น เป็นต้น (Thompson, Gregg, & Niska, 2004)

2) ภาวะผู้นำร่วมกันเป็นผู้นำร่วมกันของสมาชิก PLC ด้วยการกระจายอำนาจ เพิ่มพลังอำนาจ ซึ่งกันและกันให้สมาชิก มีภาวะผู้นำเพิ่มขึ้น จนเกิดเป็น “ผู้นำร่วมของครู” (Hargreaves, 2003) ในการ ขับเคลื่อน PLC มุ่งการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยยึดหลักแนวทางบริหาร จัดการ ร่วม การสนับสนุน การกระจายอำนาจ การสร้างแรงบันดาลใจของครู โดยครูเป็นผู้ลงมือกระทำ หรือครูทำ หน้าที่เป็นประธาน” เพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนรู้ไม่ใช่ “กรรม” หรือ ผู้ถูกกระทำ และผู้ถูก ให้กระทำ (วิจารณ์ พานิช, 2554) ซึ่งผู้นำร่วมจะเกิดขึ้นได้ดีเมื่อมีบรรยากาศส่งเสริมให้ครูสามารถ แสดงออกด้วย ความเต็มใจ อิสระปราศจากอำนาจครอบงำที่ขาดความเคารพ ในวิชาชีพ แต่ยึดถือปฏิบัติ ร่วมกันใน PLC นั่นคือ “อำนาจทางวิชาชีพ” (Hargreaves, 2003) เป็นอำนาจเชิงคุณธรรมที่มีข้อปฏิบัติ ที่มา จากเกณฑ์และมาตรฐานที่เห็นพ้องตรงกันหรือกำหนดร่วมกันเพื่อยึดถือเป็นแนวทางร่วมกันของผู้ ประกอบ วิชาชีพครูทั้งหลายในPLC (Thompson et al., 2004)

สรุป คือ ภาวะผู้นำร่วมดังที่กล่าวมา มีหัวใจสำคัญ คือ นำการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงตนเอง ของแต่ละคน ทั้งสมาชิก และผู้นำโดยตำแหน่งเมื่อใดที่บุคคลนั้น เกิดการเรียนรู้ ทั้งด้านวิชาชีพและชีวิตจน เกิดพลังการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลต่อ ความสุขในวิชาชีพของตนเอง และผู้อื่น ภาวะผู้นำร่วมจะเกิดผลต่อ ความเป็น PLC

องค์ประกอบที่ 4 การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ (Professional learning and development) การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพใน PLC มีจุดเน้นสำคัญ 2 ด้าน คือ การเรียนรู้ เพื่อพัฒนาวิชาชีพและการเรียนรู้เพื่อจิตวิญญาณความเป็นครู รายละเอียดดังนี้

1) การเรียนรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพ หัวใจสำคัญการเรียนรู้ บนพื้นฐานประสบการณ์ตรงในงาน ที่ลงมือปฏิบัติจริง ร่วมกันของ สมาชิก จะมีสัดส่วนการเรียนรู้มากกว่าการอบรมจากหน่วยงานภายนอก อ้างถึงแนวคิดของ Dale (1969) แนวคิดกรวย ประสบการณ์ (Cone of Experience) ยืนยัน

อย่างสอดคล้อง ว่าการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงจะส่งผลต่อประสิทธิภาพ และประสิทธิผล การเรียนรู้ได้มากที่สุดด้วยบริบท PLC ที่มีการ ทำงานร่วมกันเป็นทีม (Sergiovanni, 1994) จึงทำให้ การเรียนรู้จากโจทย์และสถานการณ์ที่ครูจะต้องจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการร่วมเห็น ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ (Dufour, 2006) ทำให้บรรยากาศการพัฒนาวิชาชีพของครูรู้สึกไม่โดดเดี่ยว คอยสะท้อน การเรียนรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถือเป็นพื้นที่การเรียนรู้ร่วมกันที่ใช้วิธีการ ที่หลากหลาย เช่น สะท้อน การเรียนรู้ สุนทรียะสนทนา การเรียนรู้สืบเสาะแสวงหา การสร้างมโนทัศน์ ริเริ่มสร้างสรรค์ สิ่งใหม่ๆ การ คิดเชิงระบบ การ สร้างองค์ความรู้ การเรียนรู้บนความเข้าใจการทำงานของสมอง และ การจัดการความรู้ เป็นต้น (สุรพล ธรรมมดี และคณะ, 2553, Stoll & Louis, 2007)

2) การเรียนรู้เพื่อจิตวิญญาณความเป็นครู เป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองจากข้างใน หรือ วุฒิภาวะความเป็นครู ให้เป็นครูที่สมบูรณ์ โดยมีนัยสำคัญ คือ การเรียนรู้ตนเอง การรู้จักตนเองของครู เพื่อที่จะเข้าใจมิติของผู้เรียนที่มากกว่าความรู้ แต่เป็นมิติของความเป็นมนุษย์ ความฉลาด ทางอารมณ์ เมื่อครูมี ความเข้าใจธรรมชาติตนเองแล้ว จึงสามารถมองเห็นธรรมชาติของ ศิษย์ตนเอง อย่างถ่องแท้ จนสามารถสอน หรือจัดการเรียนรู้โดยยึด การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญได้ รวมถึงการเรียนรู้ร่วมกัน ของ สมาชิกในชุมชน (Hargreaves, 2003) ที่ต้องอาศัยการตระหนักรู้ สติ การฟัง การใคร่ครวญ เป็นต้น จิตที่สามารถเรียนรู้และเป็นครู ได้อย่างแท้จริงนั้นจะเป็นจิตที่เต็มไปด้วย ความรัก ความเมตตา การกรุณา และความอ่อนน้อม เห็นศิษย์เป็นครู เห็นตนเองเป็นผู้เรียนรู้ มีพลังเรียนรู้ในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยใช้ วิธีการที่หลากหลาย เช่น การเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลง การเรียนรู้ อย่างใคร่ครวญ และการฝึกสติ เป็นต้น (สุรพล ธรรมมดี และคณะ, 2553)

สรุปการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพของ PLC นั้นมีหัวใจสำคัญคือการเรียนรู้ร่วมกัน อย่างมีความสุขของ ทีมเรียนรู้ เป็นบรรยากาศที่เปิดพื้นที่การเรียนรู้แบบนำตนเองของครูเพื่อการเปลี่ยนแปลง พัฒนาตนเองและวิชาชีพ อย่างต่อเนื่องเป็นสำคัญ

องค์ประกอบที่ 5 ชุมชนกัลยาณมิตร (Caring community) กลุ่มคนที่อยู่ร่วมโดยมีวิถีและ วัฒนธรรมการอยู่ร่วมกัน ในชุมชน มีคุณลักษณะคือ มุ่งเน้นความเป็นชุมชนแห่งความสุข สุขทั้งการทำงาน และการอยู่ร่วมกันที่มีลักษณะวัฒนธรรมแบบ “วัฒนธรรมแบบเปิดเผย” ที่ทุกคน มีเสรีภาพในการแสดง ความคิดเห็นของตนเป็นวิถีแห่งอิสรภาพ และเป็นพื้นที่ให้ความรู้สึก ปลอดภัย หรือ ปลอดภัยใช้อำนาจ กดดันบนพื้นฐานความไว้วางใจ เคารพซึ่งกันและกัน มีจริยธรรมแห่งความเอื้ออาทร เป็นพลังเชิงคุณธรรม คุณงามความดีที่สมาชิกร่วมกันทำงานแบบอุทิศตนเพื่อวิชาชีพโดย มีเจตคติเชิงบวก ต่อการศึกษาและ ผู้เรียนสอดคล้องกับ Sergiovanni(1994) ที่ว่า PLC เป็นกลุ่ม ที่มีวิสัยสัมพันธ์ต่อกัน เป็นกลุ่มที่เหนียวแน่น จากภายใน ใช้ความเป็นกัลยาณมิตรเชิงวิชาการต่อกัน ทำให้ลดความโดดเดี่ยว ระหว่าง ปฏิบัติงานสอนของ

ครู เชื่อมโยงปฏิสัมพันธ์กันทั้งในเชิงวิชาชีพ และชีวิต มีความศรัทธาร่วม อยู่ร่วมกันแบบ “สังฆะ” ถือศีล หรือ หลักปฏิบัติร่วมกัน โดยยึดหลักพรหมวิหาร 4 เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เป็นชุมชนที่ยึดหลักวินัย เชิงบวก เชื่อมโยงการพัฒนา PLC ไปกับวิถีชีวิตตนเองและวิถีชีวิตชุมชน อันเป็นพื้นฐานสำคัญ ของ สังคม ฐานการพึ่งพาตนเอง (สุรพล ธรรมมดี และคณะ, 2553) มีบรรยากาศของ “วัฒนธรรมแบบเปิดเผย” ทุกคนมีเสรีภาพที่จะแสดงความคิดเห็นของตน เป็นวิถี แห่งอิสรภาพ ยึดความสามารถ และสร้างพื้นที่ปลอด การใช้อำนาจกดดัน (Boyd, 1992) ดังกล่าวนี สามารถ ขยายกรอบให้กว้างขวางออกไปจนถึงเครือข่ายที่สัมพันธ์ กับชุมชนต่อไป

องค์ประกอบที่ 6 โครงสร้างสนับสนุนชุมชน (Supportive structure) โครงสร้างที่สนับสนุน การก่อเกิดและคงอยู่ของ PLC มีลักษณะ ดังนี้ ลดความเป็นองค์การที่ยึดวัฒนธรรมแบบราชการหันมาใช้ วัฒนธรรมแบบกัลยาณมิตรทางวิชาการแทน และเป็น วัฒนธรรมที่ส่งเสริมวิสัยทัศน์ การดำเนินการที่ ต่อเนื่อง และ มุ่งความยั่งยืน จัดปัจจัยเงื่อนไขสนับสนุนตามบริบทชุมชนมี โครงสร้างองค์การแบบไม่รวม ศูนย์ (Sergiovanni, 1994) หรือ โครงสร้างการปกครองตนเองของชุมชน เพื่อลดความขัดแย้งระหว่างครู ผู้ปฏิบัติงานสอนกับฝ่ายบริหารให้น้อยลง มีการบริหารจัดการ และการปฏิบัติงานในสถานศึกษาที่เน้น รูปแบบ ทีมงาน เป็นหลัก (Hord, 1997) การจัดสรรปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการดำเนินการของ PLC เช่น เวลา วาระ สถานที่ ขนาดชั้นเรียน ขวัญ กำลังใจ ข้อมูลสารสนเทศ และอื่นๆ ที่ตามความจำเป็นและบริบท ของ แต่ละชุมชน (Boyd, 1992) โดยเฉพาะการเอาใจใส่สิ่งแวดล้อม ให้เกิดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และ อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (สุรพล ธรรมมดี และคณะ, 2553) มีรูปแบบการ สื่อสารด้วยใจ เปิดกว้าง ให้พื้นที่ อิสระในการสร้างสรรค์ของชุมชน เน้นความคล่องตัวในการดำเนินการจัดการกับเงื่อนไขความแตกต่าง และ มีระบบสารสนเทศของชุมชนเพื่อการพัฒนาวิชาชีพ (Eastwood & Louis, 1992)

สรุปทั้ง 6 องค์ประกอบของ PLC ในบริบท สถานศึกษา กล่าวคือ เอกลักษณะสำคัญของความเป็น PLC แสดงให้เห็นว่าความเป็น PLC จะทำให้ความเป็น “องค์กร” หรือ “โรงเรียน” มีความหมายที่การพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของ PLC ด้วยกลยุทธ์ การสร้างความร่วมมือที่ยึดเหนี่ยวกันด้วยวิสัยทัศน์ร่วม มุ่งการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนรู้และพัฒนา วิชาชีพ และชุมชน กัลยาณมิตร แสดงถึงการ รวมพลังของครูและนักการศึกษา ที่เป็นผู้มีส่วนร่วมกัน ทำงาน ร่วมกัน แบบทีมร่วม แรงร่วมใจ มุ่งเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง พัฒนาวิชาชีพภายใต้โครงสร้างอำนาจทางวิชาชีพของตนได้ ตลอดเวลา ครูเกิดแรงบันดาลใจที่จะสร้างแรงบันดาลใจ ต่อการเรียนรู้ให้แก่แก่นักเรียนต่อไป

การนำกระบวนการ PLC ไปสู่การปฏิบัติในสถานศึกษา ในการพัฒนาสถานศึกษาให้เป็น โรงเรียนแห่งการเรียนรู้ได้นั้น ปัจจัยที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่จะขาด มิได้ก็คือ จะต้อง มี “ชุมชนแห่งวิชาชีพ หรือ Professional Community” เกิดขึ้นในโรงเรียนนั้น เพื่อให้เป็นสถานที่สำหรับการปฏิสัมพันธ์ของมวล

สมาชิกผู้ประกอบวิชาชีพครูของโรงเรียน เกี่ยวกับเรื่องการให้ความ ดูแล และพูดถึงการปรับปรุงผลการเรียน ของนักเรียน ตลอดจนงานทางวิชาการของโรงเรียน และเนื่องจาก ครูส่วนใหญ่ในแทบทุกประเทศมักเกิด ความรู้สึกโดดเดี่ยวในการปฏิบัติงานสอนของตน ดังนั้น การมี “ชุมชน แห่งวิชาชีพ” เกิดขึ้นในโรงเรียน จึงช่วยคลี่คลายปัญหาดังกล่าว เพราะทำให้ครูมีโอกาสพูดคุยกับบุคคลผู้มีส่วนได้เสียกับงานของครู (เช่น ผู้ปกครอง สมาชิกอื่นๆ ของชุมชน เป็นต้น) แต่แน่นอนว่า เหตุการณ์ ทำนองนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ ต้องมีการเปลี่ยนด้านโครงสร้างของโรงเรียน ตลอดจนจำเป็นที่จะต้อง เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของโรงเรียน อีกด้วย โดยกิจกรรมของชุมชนแห่งวิชาชีพในโรงเรียนควรประกอบด้วย 1) การมีโอกาสเสวนาใคร่ครวญ (Reflective dialogue) ระหว่างกัน 2) การเปิดกว้างให้มีการปฏิสัมพันธ์ ในหมู่ครูผู้สอนมากขึ้น เพื่อลด ความรู้สึกโดดเดี่ยว (DE privatization) ในงานสอนของครู 3) การรวมกลุ่ม เพื่อเน้นเรื่องการเรียนรู้ ของนักเรียน 4) การร่วมมือร่วมใจกันในหมู่ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา 5) การแลกเปลี่ยนในประเด็น ที่เป็นค่านิยมและปทัสถานร่วม (Shared values and norms) ดังจะกล่าวในแต่ละประเด็น ดังนี้

1. กิจกรรมที่จำเป็นต่อความเป็นชุมชนแห่งวิชาชีพในสถานศึกษา

1.1 การมีโอกาสเสวนาใคร่ครวญ (Reflective dialogue) ระหว่างกันซึ่งเป็นการนำเอา ประเด็น ปัญหาที่พบเห็น จากการปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอนของครูขึ้นมาพูดคุยแลกเปลี่ยนระหว่าง กัน ช่วยให้ แต่ละคนได้วิเคราะห์และสะท้อนมุมมองของตนในประเด็นนั้นต่อกลุ่มเพื่อนร่วมงาน ทำให้ทุกคน ได้มีโอกาส เกิดการเรียนรู้ และได้ข้อสรุปต่อปัญหาจากหลากหลายมุมมองยิ่งขึ้น บรรยากาศเช่นนี้ก่อให้เกิด ความร่วมมือ ร่วมใจกันในหมู่ครูผู้สอน เพื่อช่วยกันปรับปรุงด้านการเรียนการสอนให้มีผลดียิ่งขึ้น แต่ กิจกรรมนี้จะสำเร็จราบรื่นได้ก็ต่อเมื่อแต่ละคนต้องยอมเปิดใจกว้าง รับฟังการประเมินจากเพื่อนร่วมกลุ่ม ระหว่างการสนทนาเชิงสร้างสรรค์ดังกล่าว

1.2 การลดความโดดเดี่ยวระหว่างปฏิบัติงานสอนของครู (DE privatization of instructional practices) เป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครู กล่าวคือ ครูมีโอกาส แสดงบทบาท ทั้งเป็น ผู้ให้ข้อมูลและได้แสดงบทบาทการเป็นที่ปรึกษา (Advisor) การเป็นที่ เลี้ยง (Mentor) หรืออาจเป็น ผู้เชี่ยวชาญ (Specialist) ก็ได้ ในระหว่างที่ให้ความช่วยเหลือเพื่อนด้วยกัน ทั้งนี้เป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า วิชาชีพครูแตกต่างกับวิชาชีพอื่นตรงที่ ผู้ปฏิบัติมักทำงาน ในลักษณะโดดเดี่ยว ตามลำพัง ซึ่งเป็นผลให้ครู ไม่สามารถที่จะเรียนรู้จากผู้อื่นได้ และขาดประโยชน์ที่จะได้รับผล การวิเคราะห์และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้าน การสอนจากผู้อื่นที่มีต่องานสอนของตน ด้วยเหตุนี้ ถ้าผู้นำ สถานศึกษาต้องการให้เกิดกิจกรรมการเสวนา ใคร่ครวญระหว่างครูขึ้น ก็จำเป็นต้องพิจารณาให้มีการ เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการโดดเดี่ยวในการสอนของครู ให้ได้เสียก่อน

1.3 รวมกลุ่มเพื่อบ่มเพาะการเรียนรู้ของนักเรียน (Collective focus on student learning) เป็นกิจกรรมที่ดีมากแต่ยุ่งยากตรงประเด็นให้ครูเกิด “จุดมุ่งเน้น” อย่างไรก็ตาม ถ้าถือว่า การมีชุมชนแห่งวิชาชีพคือ ลักษณะสำคัญของโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ ที่มีเจตจำนงมุ่งสร้างผลลัพธ์ คือการเรียนรู้ของนักเรียนให้สูงขึ้นแล้ว ก็ต้องให้ความสำคัญอันดับแรกกับกิจกรรมที่สร้างความงอกงามของผู้เรียน ซึ่งค่อนข้างยากลำบากอยู่ไม่น้อย ด้วยเหตุนี้ การที่ชุมชนแห่งวิชาชีพมีกิจกรรมให้ครูได้มาเสวนาใคร่ครวญ (Reflective dialogue) เพื่ออภิปรายและวิเคราะห์ด้านหลักสูตร และกลยุทธ์ด้านการสอนของครู ซึ่งแม้จะใช้เวลามากก็ตาม แต่ทั้งหลายทั้งปวงก็เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ผลดียิ่งขึ้น และเพื่อที่จะเป็นจุดเริ่มต้น ในการพัฒนานักเรียนให้เป็นผู้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-starting learners) ได้ต่อไป

1.4 สร้างจุดเริ่มแห่งความร่วมมือร่วมใจ (Collaboration starts) เมื่อครูหลุดพ้นจากสภาพการทำงานแบบโดดเดี่ยว และสามารถแสวงหาความเชี่ยวชาญ จากเพื่อนคนอื่นที่อยู่ในชุมชนวิชาชีพของตนได้แล้วก็ตาม แต่ความเป็นมืออาชีพของครูก็อาจไม่สามารถบรรลุ ได้ถ้าครูยังขาดการปรับปรุงและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ดังนั้น ความร่วมมือร่วมใจทางวิชาชีพ ต่อกันของครู จะก่อให้เกิดพลังในการร่วมวิเคราะห์ปัญหา และความต้องการอันซับซ้อนของผู้เรียนแต่ละคน ได้ บรรยากาศแห่งความร่วมมือร่วมใจกันนี้จะช่วยเสริมการปฏิบัติงานประจำวันของครูแต่ละคนได้อย่างถาวร

1.5 ทำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ด้านค่านิยม และปทัสถานร่วม (Shared values and norms) เมื่อบุคคลต่างๆ ในวิชาชีพทั้งครูผู้สอน ครูแนะแนว ครูนิเทศ และผู้บริหารมาร่วมกันในชุมชน แห่งวิชาชีพแล้ว ในประเด็นนี้ (Sergiovanni, 1992) เห็นว่า การสร้างค่านิยมและปทัสถานร่วมกันของคนในวิชาชีพที่อยู่ในโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ดังกล่าว ด้วยความเป็นมืออาชีพของบุคคลเหล่านี้ จะพัฒนาสิ่งที่เรียกว่า อำนาจ เชิงคุณธรรม (Moral authority) ขึ้นเป็นแนวทางของการอยู่ร่วมกันแทนที่การใช้อำนาจเชิงกฎหมายหรืออำนาจโดยตำแหน่ง (Position authority) ซึ่งไม่เหมาะสมกับชุมชนแห่งวิชาชีพนัก

2). ความจำเป็นต้องปรับโครงสร้างใหม่ของโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ให้สามารถรองรับการเกิดชุมชน แห่งวิชาชีพ เนื่องจากโรงเรียนส่วนใหญ่ถูกออกแบบโครงสร้างเป็นแบบราชการ (Bureaucratic organization) ที่มีสายงานบังคับบัญชาด้วยอำนาจโดยตำแหน่งที่ลดหลั่นตามลำดับลงมา กล่าวคือ มีกฎระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ มากมายที่ต้องปฏิบัติตาม ซึ่งเป็นโครงสร้างที่มีลักษณะตึงตัวและใช้ได้ดีในอดีตที่เป็นโลกยุคอุตสาหกรรม แต่กลับเป็นอุปสรรคสำคัญในโลกแห่งยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ที่ต้องการมีโครงสร้างองค์กร ที่ยืดหยุ่นคล่องตัวได้สูง พร้อมทั้งจะรองรับต่อการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นมากมายตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อความเป็นไปได้ ของชุมชนแห่งวิชาชีพที่จะเกิดขึ้นในโรงเรียนได้นั้น โครงสร้างองค์กรของโรงเรียนแห่งการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไข ได้แก่ประเด็นต่อไปนี้ (Louis et al.,1994)

2.1) การกำหนดตารางเวลาว่างเพื่อการพบปะอภิปราย (Time to meet and discuss) มีผลการวิจัยเรื่องความมีประสิทธิภาพของโรงเรียนและครูผู้สอน ชี้ชัดว่า การจัดสรรเวลา พิเศษเพื่อให้ครูได้ปรึกษาหารือระหว่างกันเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะปกติของการจัดชั่วโมงสอน เมื่อหมดการสอนแต่ละคาบเวลา ครูจะต้องเคลื่อนย้ายการสอนจากห้องหนึ่งไปอีกห้องหนึ่งตลอดเวลา จึงไม่มีโอกาสที่ครูจะได้พบปะเพื่อแสวงหาความร่วมมือทางวิชาชีพซึ่งกันและกันได้ ทั้งที่ครูเหล่านี้จำเป็นต้องร่วมกันพิจารณาหากกลยุทธ์ใหม่ๆ ด้านการสอน ที่เหมาะสม ด้วยเหตุนี้ การจัดตารางเวลาที่ว่างตรงกันเพื่อให้ ครูได้ปฏิสัมพันธ์ จึงเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นถ้าต้องการให้ความร่วมมือร่วมใจของครูเกิดขึ้น

2.2) การกำหนดขนาดของชั้นเรียน (Class Size) มีผลงานวิจัยระบุว่า ถ้าจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนน้อยลงได้เท่าไรก็ยิ่งเพิ่มประสิทธิภาพของ การเรียนรู้ขึ้น ทั้งนี้ในห้องเรียนที่มีครูเพียงหนึ่งคนนั้น ครูสามารถที่จะดูแลนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ในจำนวนที่จำกัด แม้ว่าจะไม่สามารถกำหนดจำนวนนักเรียนที่เหมาะสมแน่นอน แต่การขยายจำนวน นักเรียนต่อชั้นมากขึ้น ย่อมเพิ่มภาระและความยากลำบากแก่ครูที่จะดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างทั่วถึง

2.3) การเพิ่มอำนาจความรับผิดชอบแก่ครู และการให้อิสระแก่โรงเรียน (Teacher empowerment and school autonomy) การเพิ่มอำนาจความรับผิดชอบแก่ครูเป็นปัจจัยที่จำเป็น เนื่องจากช่วยสร้างความรู้สึกมั่นใจต่อ การปฏิบัติงานในชั้นเรียนที่ตนรับผิดชอบได้ดีขึ้น การเพิ่มอำนาจความรับผิดชอบ แก่ครูยังสอดคล้องกับแนวทางบริหารจัดการร่วม(Shared governance) ซึ่งเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สำคัญของโรงเรียนแห่งการ เรียนรู้ ในขณะเดียวกันโรงเรียนแต่ละแห่งของเขตพื้นที่การศึกษาก็ควรมีความอิสระ (Autonomy) อย่าง เพียงพอที่จะจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนได้อย่างคล่องตัว และรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้เขต พื้นที่การศึกษาจึงควรร่วมกับโรงเรียนต่างๆ ในการจัดทำวิสัยทัศน์เป้าหมาย และวัตถุประสงค์รวมแบบกว้าง ของเขตพื้นที่การศึกษา จากนั้นจึงให้อิสระแต่ละโรงเรียนไปจัดทำรายละเอียดที่สอดคล้องกับบริบทของ โรงเรียน และความต้องการของครูผู้สอน และผู้นำสถานศึกษา แต่ละแห่ง ที่จะริเริ่ม สิ่งใหม่เพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพต่อการเรียนรู้ของนักเรียนของตน ในเรื่องนี้นักการศึกษาส่วนใหญ่เชื่อว่า ไม่มีวิธีสอนใดหรือวิธี บริหารจัดการใดที่ดีที่สุด แต่พบว่า จากการใช้เทคนิควิธีในการเสวนา ไคร่ครวญ (Reflective dialogue) การทำงานแบบร่วมมือร่วมใจ (Collaboration) และการสร้างปทัสฐาน และค่านิยมร่วม (Shared norms and values)แล้วจะช่วยส่งเสริมความสามารถในการรับมืออำนาจ ความรับผิดชอบของครูต่อการ ปฏิบัติงานได้ดีขึ้น เช่นเดียวกับการให้อิสระแก่นักเรียนหรือที่เรียกว่า “การบริหารจัดการโดยใช้โรงเรียนเป็น ฐานหรือ Site- based management” เพื่อความอิสระ ในการตัดสินใจต่างๆ ของโรงเรียนได้อีกด้วย เป็น มาตรการที่ควรได้ระบุชัดเจนในกรอบนโยบายของเขตพื้นที่ การศึกษา ทั้งนี้ได้หมายความว่า จะต้องให้อิสระ แก่โรงเรียนและครูโดยสิ้นเชิง แต่ควรจัดทำเป็นแนว

ปฏิบัติร่วมกันที่อยู่ภายใต้กรอบนโยบายรวมของเขตพื้นที่ การศึกษา และขึ้นอยู่กับขีดระดับความสามารถของครูในแต่ละโรงเรียน ที่จะสามารถสนองตอบและรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนได้ดีเพียงไรด้วย

3). เงื่อนไขด้านการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์การ (Professional community Culture) วัฒนธรรมองค์การเป็นระบบความเชื่อที่สมาชิกขององค์การยึดถือร่วมกันตัวอย่างเช่น ถ้าครูผู้สอนทุกคนและผู้นำของโรงเรียนมีความเชื่อว่า “มนุษย์ทุกคนมีศักยภาพเพียงพอที่จะเรียนรู้ได้” ความเชื่อเช่นนี้จะทำให้สมาชิกของโรงเรียนพยายามที่จะสร้างสภาพแวดล้อมและแสวงหาวิธีการเรียนการสอนใหม่ๆ อย่างหลากหลายเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อนักเรียนแต่ละคนที่มีความแตกต่างกัน ให้สามารถ เรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของตนได้สูงสุด เป็นต้น ในชุมชนแห่งวิชาชีพก็เช่นกัน สมาชิกแต่ละคนจะยึดเหนี่ยวต่อกันด้วยระบบค่านิยม ความเชื่อและปทัสถานร่วมกัน ให้เกิดการดำรงอยู่ของชุมชนแห่งวิชาชีพของตน อย่างไรก็ตาม มีวัฒนธรรมองค์การแบบเดิมหลายประการที่ควรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสม ต่อการเป็นชุมชนแห่งวิชาชีพ ได้แก่

3.1) ลดความเป็นองค์การที่ยึด “วัฒนธรรมแบบราชการ หรือ Bureaucratic culture” ที่ใช้กฎระเบียบคำสั่งต่างๆ แบบตึงตัวในการปฏิบัติงาน และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกผู้ปฏิบัติงานไปสู่การเน้น “วัฒนธรรมแบบกัลยาณมิตรทางวิชาการหรือ Collegial Culture” ซึ่งเน้นวิธีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก ที่ยึดถือค่านิยมเชิงคุณธรรมจริยธรรม (Moral and ethical cultures) เช่น การเอื้ออาทร ห่วงใยช่วยเหลือและร่วมมือต่อกันในการปฏิบัติงาน และการดำเนินชีวิตประจำวันของสมาชิก เป็นต้น

3.2) สร้างเสริมวัฒนธรรมแห่ง “ความไว้วางใจ (Trust) และความนับถือ (Respect)” ต่อกัน ในมวลหมู่สมาชิกของชมรมแห่งวิชาชีพ กล่าวคือ ความนับถือ หมายถึง การรู้จักให้เกียรติและยอมรับในความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญของผู้อื่น ส่วนความไว้วางใจ หมายถึง ระดับคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของมวลสมาชิก ทั้งนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกเป็นผลที่มาจากการศึกษา ได้มีกิจกรรมการเสวนาอย่างใคร่ครวญ (Reflective dialogue) และการร่วมมือร่วมใจ (Collaboration) ระหว่างกัน ดังนั้น การสร้างความไว้วางใจและความนับถือต่อกันจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญต่อการสร้าง สัมพันธภาพอันดีระหว่างสมาชิก โดยแนวคิดดังกล่าวนี้สามารถขยายกรอบให้กว้างขวางออกไปจนครอบคลุมถึงผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ทั้งหลาย เช่น ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้ปกครอง ตลอดจนสมาชิกของ หน่วยงานทั้งหลายที่เป็นชุมชนแวดล้อมของโรงเรียน เป็นต้น โดยที่บุคคลเหล่านี้ให้การยอมรับว่า การศึกษา และการเรียนรู้เป็นความรับผิดชอบร่วมของทุกๆ คนในชุมชน

3.3) การสร้างวัฒนธรรมการใช้ทักษะด้านการคิดและใช้สติปัญญาเป็นฐาน (A Cognitive skill base) วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพชั้นสูง (Profession) ที่ต้องใช้ความรู้ การคิดและการใช้สติปัญญาเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบวิชาชีพ ครูผู้สอนจึงต้องเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาต้องเป็น Life - long learners และต้อง

เป็นผู้เรียนรู้ร่วมกับกับนักเรียนที่ตนทำการสอน ด้วยเหตุนี้วัฒนธรรมเชิงความคิดของครูที่ต้องปรับปรุงใหม่ ก็คือ เปลี่ยนความเชื่อที่ว่า ตนเป็นผู้ทำการสอน (Teaching) ไปเป็นผู้เรียนรู้ (Learning) แทน จึงต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนจากผู้ถ่ายทอดความรู้ไปเป็นผู้จัดสรรประสบการณ์ การเรียนรู้ที่หลากหลายให้กับผู้เรียน พร้อมทั้งพยายามสร้างความตระหนัก ให้ผู้เรียนรู้จักรับผิดชอบในการเฝ้าหาความรู้ด้วยตนเอง อยู่ เนื่องด้วยเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ของตน

3.4) สร้างวัฒนธรรมการยอมรับเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ (Openness to innovation)

ในชุมชน แห่งวิชาชีพสมาชิกทุกคนต้องส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันในการค้นคว้าและริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะต้องเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ใหม่ (Knowledge creation) กล่าวคือ ครูผู้สอนจะต้องได้รับการ สนับสนุนในการออกแบบการสอนใหม่ ๆ ที่เหมาะสมกับภาวะแวดล้อมที่ข้อมูลสารสนเทศเกิดขึ้นมากมาย อย่างรวดเร็ว ต้องค้นหาวางจะมีวิธีการเรียนรู้ได้ดีที่สุดในภาวะเช่นนี้ได้อย่างไร ข้อมูลสารสนเทศที่เกิดขึ้นมากมายจะส่งผลกระทบต่อหลักสูตรและความต้องการของผู้เรียนซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เช่นกันได้อย่างไร การที่จะทำให้สมาชิกเป็นผู้ริเริ่มสร้างสรรค์ใหม่ๆ ได้นั้น ผู้นำองค์การจำเป็นต้องสร้าง วัฒนธรรม การกล้าเสี่ยง (Taking risks) ขอบการทดลอง (Experiment) เพื่อหาแนวทางปรับปรุงการเรียนรู้ของนักเรียน ทั้งนี้สมาชิกของชุมชนแห่งวิชาชีพต้องไม่ถือว่าความผิดพลาดที่ได้จากการทดลองคือความ ล้มเหลว แต่ต้องถือว่าข้อผิดพลาดที่ได้ดังกล่าวเป็นโอกาสดีที่จะได้เกิดการเรียนรู้ใหม่เพิ่มเติมและ “ถือว่าผิดเป็นครู” ไม่เป็นเรื่อง ที่ควรตำหนิ แต่เป็นเรื่องที่ควรสนับสนุนให้กำลังใจเพื่อจะได้ค้นหาคำตอบที่เหมาะสมต่อไป นอกจากนี้ควรปรับปรุงระบบเน้นการให้ความดีความชอบแก่สมาชิกที่ชอบทดลองค้นคว้าหาวัตกรรม และริเริ่มสร้างสรรค์ สิ่งใหม่ๆ ให้แก่โรงเรียนอีกด้วย

3.5) ต้องได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังจากผู้นำ (Supportive leadership) การที่ครูผู้สอน และผู้นำสถานศึกษาได้ทำงานร่วมกันในชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพแล้ว ก็มี คำถามตามมาว่า แล้วจะเพิ่ม จำนวนโรงเรียนที่มีชุมชนดังกล่าวให้มากขึ้นได้อย่างไร กระบวนทัศน์ทาง การศึกษาที่เปลี่ยนไปบ่งชี้ว่า ทั้งบรรดาครูผู้สอนทั้งหลายและสาธารณชน จำเป็นต้องร่วมกันกำหนดบทบาทใหม่ที่เหมาะสมของครู โดยต้องทบทวนที่ต้องให้ครูใช้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันอยู่หน้าชั้นเรียน และอยู่กับนักเรียนตลอดเวลา นั้น ได้มีการศึกษาเปรียบเทียบเรื่อง การใช้เวลาของครูผู้สอน ในประเทศต่างๆ ทั่วโลก ปรากฏผลออกมาชัดเจน ว่า ในหลายประเทศ เช่น ในญี่ปุ่น พบว่า ครูมีชั่วโมงสอนน้อยลง และมีโอกาสได้ใช้ เวลาที่เหลือส่วนใหญ่ ไปกับการจัดทำแผนเตรียมการสอน การประชุมปรึกษาหารือกับเพื่อนร่วมงาน การให้คำปรึกษาและทำงาน กับนักเรียนเป็นรายบุคคล การแวะเยี่ยมชั้นเรียนอื่นเพื่อสังเกตการณ์เรียนการสอน และการได้ใช้เวลาไป เพื่อกิจกรรมต่างๆ ด้านการพัฒนาวิชาชีพของครูมากขึ้น (Darling-ammond,1994,1996) เป็นต้น การที่จะ ให้การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดขึ้นได้นั้น จำเป็นต้องสร้างความตระหนัก และให้มุมมองใหม่ ต่อสาธารณชน

และวงการวิชาชีพครูที่ต้องเน้นและเห็นคุณค่าของความจำเป็นต้องพัฒนาครูให้มีความเป็นมืออาชีพยิ่งขึ้น ถ้าหากต้องการคุณภาพการศึกษาของนักเรียน ดังที่มีผู้กล่าวว่า “ครูต้องเป็นบุคคลแรกที่ต้องเป็นนักเรียน (Teacher are the first Learners) โดยผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งจะส่งผลให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น และช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนสูงตามไปด้วย นั่นคือความปรารถนาใฝ่ฝันของบุคคลฝ่ายที่มีอาจปฏิเสธได้

ขั้นตอนการนำ PLC ไปสู่การปฏิบัติในสถานศึกษา

1. การรวมกลุ่ม PLC รวมกลุ่มครูที่มีปัญหา/ความต้องการ เดียวกัน เช่นครูกลุ่มสาระเดียวกัน ครูที่สอนในระดับชั้นเดียวกัน เป็นต้น
 2. ค้นหาปัญหา ความต้องการ
 - 2.1) ร่วมกันเสนอปัญหา/ความต้องการ
 - 2.2) จัดกลุ่มปัญหา
 - 2.3) จัดลำดับความจำเป็นเร่งด่วน
 - 2.4) เลือกปัญหาเพียง 1 ปัญหาโดยการพิจารณาร่วมกัน
 3. ร่วมกันหาแนวทางในการแก้ปัญหา
 - 3.1) เรื่องเล่าเร้าพลัง/บอกเล่าประสบการณ์ที่แก้ปัญหาได้สำเร็จ
 - 3.2) ค้นหาตัวอย่าง/รูปแบบที่ประสบความสำเร็จ
 - 3.3) ร่วมกันตัดสินใจเลือกรูปแบบ/วิธีการ/นวัตกรรมในการแก้ปัญหา
 4. ออกแบบกิจกรรมการแก้ปัญหาออกแบบกิจกรรมตามวิธีการนวัตกรรมที่กลุ่มเลือก
 5. แลกเปลี่ยนเสนอแนะนำเสนอกิจกรรมการแก้ปัญหา ให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ที่มีประสบการณ์ให้ข้อเสนอแนะ
6. นำสู่การปฏิบัติ /สังเกตการสอน
 - 6.1) นำกิจกรรมไปใช้ในการแก้ปัญหา
 - 6.2) ผู้สังเกตการณ์เข้าร่วมสังเกตในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
7. สะท้อนผล
 - 7.1) สรุปผลการนำรูปแบบ/วิธีการ ในการนำไปแก้ปัญหา
 - 7.2) อภิปรายผลการแก้ปัญหา เสนอแนะแนวทางในการพัฒนา
4. การนิเทศแบบร่วมมือโดยใช้การสะท้อนคิดของชุมชนการเรียนรู้แห่งวิชาชีพกระบวนการทัศน์ของการนิเทศแบบร่วมมือ

การร่วมมือ (Collaboration) เป็นทักษะที่ช่วยให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดการให้และการรับข้อมูลย้อนกลับ รวมถึงการนำความรู้ไปประยุกต์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดการร่วมมือจึงเป็นทักษะการเรียนรู้ที่ช่วยให้การเรียนรู้และการปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ การสนับสนุนให้ครูได้ทำงานร่วมกับบุคคลอื่นจะทำให้ครูได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) การคิดไตร่ตรอง (Reflection) การยอมรับ นับถือบุคคลอื่น การชื่นชมความสำเร็จของกลุ่มและพัฒนาการรับรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นที่จะช่วยให้ครูสามารถพัฒนาการสอนและการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนร่วมวิชาชีพได้ การนิเทศแบบร่วมมือจึงเป็นการนิเทศทางเลือกสำหรับการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติการสอนและการเรียนรู้ ของครู ในศตวรรษที่ 21 จากการศึกษาและเปรียบเทียบกระบวนการทัศน์ของการนิเทศในศตวรรษที่ 20 และ 21 พบว่า มีลักษณะสำคัญหลายประการที่ต่างกัน กล่าวคือการนิเทศในศตวรรษที่ 20 เป็นการนิเทศ ที่เน้นการชี้แนะ (Directing) การประเมินผล (Evaluation) การควบคุม (Controlling) การฝึกอบรม (Giving training) การนำวิธีการต่าง ๆ มาใช้ (Implementing Procedures) และการถ่ายทอดข้อมูลและความรู้ (Relaying Information) ของผู้นิเทศ ส่วนการนิเทศในศตวรรษที่ 21 เป็นการนิเทศที่เน้นการร่วมมือกัน (Coordinating) การชี้แนะ (Coaching) การช่วยเหลือ (Supporting) การเรียนรู้โดยการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ (Sharing learning) การสร้างวิธีการต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ (Reinventing Work) และ การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความรู้ (Sharing Information) จะเห็นได้ว่าการนิเทศในศตวรรษที่ 21 ผู้นิเทศจำเป็นต้องใช้ความสัมพันธ์แบบร่วมมือ (Collaborative Relationships) การตัดสินใจแบบมีส่วนร่วม (Participatory Decision Making) การฟังและการปฏิบัติเพื่อสะท้อนคิด (Reflective Listening and Practice) (Sullivan & Glanz, 2000) ผู้เขียนเชื่อว่า การปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ในการนิเทศจะช่วยให้ การนิเทศตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานและพัฒนาวิชาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. กระบวนการนิเทศแบบร่วมมือโดยใช้การสะท้อนคิดของชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ
ความหมายของการนิเทศแบบร่วมมือโดยใช้การสะท้อนคิดของชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพในที่นี้ เป็นการนิยามจากการศึกษาความหมายของการสะท้อนคิด (Schon, 1987; Knowles, Cole & Press Wood, 1994; Johns, 2000) และความหมายของชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ สรุปได้ว่า การนิเทศแบบร่วมมือโดยใช้การสะท้อนคิดของชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ เป็นการนิเทศที่ใช้กระบวนการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่องของครูและนักการศึกษาในวงจรของการร่วมกันตั้งคำถาม และการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยส่งเสริมให้ครูคิดวิเคราะห์ด้วยหลักการและเหตุผล รวมทั้ง การทบทวนและสะท้อนการทำงานของตน (Reflective Practice) เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเกิด การเรียนรู้จากประสบการณ์ เกิดความคิด

และมุมมอง ใหม่ ๆ และหากวิธีในการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น ส่งผลให้ครูสามารถปรับปรุงการปฏิบัติงานของตนเองเพื่อให้ ผู้เรียนบรรลุผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

Killian และ Todnem (1991) ได้นำเสนอกระบวนการสะท้อนคิดเป็นวงจรที่มี 3 ระยะ ประกอบด้วย

1 การสะท้อนคิดสำหรับการปฏิบัติ (Reflection for Action) เป็นการทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่ทำ แล้วประสบความสำเร็จ และระบุแนวทางที่จะนำไปใช้เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานต่อไปในอนาคต

2 การสะท้อนคิดในขณะปฏิบัติ (Reflection in Action) เป็นกระบวนการที่บุคคลต้องควบคุมความ ตั้งใจและการปฏิบัติของตนเอง

3 การสะท้อนคิดหลังการปฏิบัติ (Reflection on Action) เป็นการ ย้อนกลับไปพิจารณาสิ่งที่ทำสำเร็จแล้ว และทบทวนเกี่ยวกับความคิด การกระทำและผลงาน เป็นการประเมินตนเอง (Self-Evaluation) และมีปฏิกิริยาตอบสนองกับการปฏิบัติด้วยตนเอง (Self-Reaction) ซึ่ง Dunne และ Vitani (2007) ได้นำกระบวนการสะท้อนคิดดังกล่าวมาใช้ในการบวนการนิเทศแบบร่วมมือ ประกอบด้วย การสนทนาเพื่อสะท้อนคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติการสอนเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การสนทนาเกี่ยวกับการวางแผนจัดการเรียนรู้ (Planning Conversation) การสนทนาเกี่ยวกับการวางแผนจัดการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้นิเทศสนับสนุนให้ครูได้ระบุเป้าหมายการเรียนรู้ และอธิบายหรือสาธิตเกี่ยวกับสิ่งที่จะสอน โดยผู้นิเทศใช้คำถามเพื่อให้ครูได้ไตร่ตรองเกี่ยวกับการสอนของตนเองก่อนที่จะนำไปปฏิบัติการสอนในชั้นเรียน ผู้นิเทศจำเป็นต้องช่วยให้ครูเกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับเป้าหมายในการสอนของตนเอง นอกจากนี้ผู้นิเทศต้องส่งเสริมให้ครูได้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมการสอน พฤติกรรมของผู้เรียนที่คาดหวัง จุดมุ่งหมาย ของบทเรียน และผลการเรียนรู้ที่ต้องการการดาเนินการสนทนาเกี่ยวกับการวางแผนจัดการเรียนรู้ ให้มีประสิทธิภาพ ผู้นิเทศจึงจำเป็นต้องใช้คำถามเพื่อให้ครูได้ไตร่ตรองเกี่ยวกับการดาเนินการในเรื่องต่อไปนี้

- 1) การทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้
- 2) การระบุเนื้อหาสาระและวิธีการที่จะสอน
- 3) การกำหนดกระบวนการ กิจกรรม และสื่อการเรียนการสอน
- 4) การกำหนดหลักฐานการเรียนรู้วิธีการวัดและประเมินผล
- 5) การระบุประเภทของข้อมูลที่จะใช้สำหรับการสะท้อนคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติการ
- 6) การทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ก่อนการนำไปใช้สอนในชั้นเรียน

ระยะที่ 2 การสังเกตและการรวบรวมข้อมูลสำหรับการนิเทศ (Coaching Observation and Data Gathering) การสังเกตและการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการนิเทศเป็นขั้นตอนที่ผู้นิเทศ ทาง การสังเกตการสอน ในชั้นเรียนของครูและรวบรวมข้อมูลเพื่อให้ครูนำไปใช้ในการสะท้อนคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติการสอนของตนเอง ข้อมูลสำหรับการนิเทศ จะต้องเป็นข้อมูลที่ใช้สำหรับการแลกเปลี่ยนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทักษะที่ต้องการ และเป็นข้อมูลเพื่อการปรับปรุงการปฏิบัติงาน และในที่นี้

ขอยกตัวอย่างวิธีการรวบรวมข้อมูลสำหรับการนิเทศ 2 วิธี ดังนี้

1. การบันทึกถ้อยคำของครูและผู้เรียนตามที่ต้องการ (Selective Verbatim) โดยครูและผู้ นิเทศควรตกลงร่วมกันก่อนว่า ครูต้องการข้อมูลเกี่ยวกับคำพูดของครูและผู้เรียนในเรื่องใดบ้าง และเทคนิคนี้ จะมี ประโยชน์อย่างยิ่งในกรณีที่ครูต้องการทบทวน ไตร่ตรองเกี่ยวกับการใช้คำถามของตนเอง ระดับการคิด ของ ผู้เรียนหรือสังเกตปริมาณการพูดของครูในชั้นเรียนว่ามีมากน้อยเพียงใด

2. การบันทึกเสียงหรือบันทึกวีดิทัศน์ (Audio or Video Recording) อาจเป็นการบันทึก สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดในชั้นเรียน การบันทึกเหตุการณ์บางส่วน หรือบันทึกเฉพาะประเด็นที่ครูต้องการทราบ หรือ สนใจเกี่ยวกับการปฏิบัติการสอนของตน เช่น การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน พฤติกรรม ของผู้เรียน

3. การสนทนาเพื่อสะท้อนคิด (Reflecting Conversation) การสนทนาในขั้นตอนนี้เป็นการ สะท้อนคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ปฏิบัติไปแล้วและเป็นการเริ่มการ สนทนาเกี่ยวกับการวางแผนการจัดการ เรียนรู้สำหรับครั้งต่อไป ผู้นิเทศควรสนับสนุนให้การสนทนาเป็นบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และจัดเตรียมข้อมูลที่ได้จากการสังเกตเพื่อให้ครูนำมาใช้ในการวิเคราะห์และเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติการสอนของตนเองในการสนทนาเพื่อสะท้อนคิด ผู้นิเทศต้องใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้ครู ได้ไตร่ตรองเกี่ยวกับการสอนของตน ให้ ครูทบทวนและทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น วิเคราะห์สาเหตุของสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และพิจารณาว่าจะนำ ข้อมูลที่สังเกตได้ไปใช้อย่างไร และผู้นิเทศควรสนับสนุนให้ครูใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ครูได้สะท้อนคิด เกี่ยวกับการสอนของตนเอง เช่น ให้ครูสรุปและสะท้อนสิ่งที่เกิดขึ้นขณะสอน บอกวิธีการประเมินผล เปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่วางแผนไว้ระบุผลกระทบของพฤติกรรมการสอนที่มีต่อการเรียนรู้ ของผู้เรียน บอกสิ่งที่จะนำไปใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป

7.3 รูปแบบการจัดกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ เพื่อพัฒนา

จรรยาบรรณวิชาชีพครูผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

ระบบปฏิบัติการพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพครู มีหลักการที่นำมาบูรณาการร่วมกันในการ ดำเนินการ ดังนี้

1. กรอบจรรยาบรรณวิชาชีพครู จะเน้นที่ประเด็นการเสริมสร้างวินัยในตนเองของครูและนักศึกษาครู รวมถึงการคำนึงถึงการส่งมอบบริการที่ดีที่สุดให้แก่ลูกศิษย์ คือ การอบรม ให้ความรู้ลูกศิษย์ ด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตา อดทนที่จะอธิบายให้ลูกศิษย์ที่อาจจะมีความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน
2. หลักการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โดยมีลักษณะที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้
 - 2.1) การสร้างบรรทัดฐานและค่านิยมร่วมกัน (Shared values and norms)
 - 2.2) การปฏิบัติที่มีเป้าหมายร่วมกัน คือ การเรียนรู้ของผู้เรียน (Collective focus on students learning)
 - 2.3) การร่วมมือร่วมพลังของสมาชิกชุมชนวิชาชีพ (Collaboration)
 - 2.4) การเปิดรับการชี้แนะการปฏิบัติ และการร่วมเรียนรู้ ณ บริบทจริง (Expert advice and study visit)
 - 2.5) การสนทนาที่มุ่งสะท้อนผลการปฏิบัติงาน (Reflection dialogue)
3. การปฏิบัติการผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยใช้ Google classroom application ที่มีบริการอยู่ในระบบ Google app for education จัดการเรียนรู้โดยข้อเสนอแนะทั้งหมด จะต้องสรุปเป็นเอกสารไว้แล้วนำเสนอให้สมาชิกในทีมทุกคน ได้รับทราบอย่างทั่วถึงทุกคนด้วย โดยนำกลับไปนำเสนอในระบบ Google classroom ใน Assignment
4. การนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปปฏิบัติการสอนจริงในห้องเรียนโดยมีครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศ นักศึกษาครู ผู้บริหารโรงเรียน อย่างน้อย 1 - 2 คน โดยครูพี่เลี้ยงจะต้องไปเข้าห้องสังเกตการจัดการเรียนรู้ระหว่างการสอนจริงในชั้นเรียน รวมถึงจะต้องมีเพื่อนหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมาย ถ่ายทำวิดีโอระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วย โดยการถ่ายทำจะต้องถ่ายภาพให้เห็นการปฏิบัติของนักศึกษาครู และปฏิริยานักเรียนที่สำคัญ โดยวิดีโอที่ถ่ายดังกล่าว จะต้องสามารถใช้เป็นตัวแทนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดของแผนนั้นได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะในช่วงที่สะท้อนให้เห็นถึงการที่นักศึกษาครู มีวินัยในตนเองของครู และการส่งมอบบริการที่ดีที่สุดให้แก่ลูกศิษย์ หรือการปฏิบัติต่อศิษย์ด้วยความรัก ความเมตตา เสียสละ อดทน มุ่งหวังที่จะให้ศิษย์เกิดการเรียนรู้อย่างทั่วถึงทุกคน
5. การนำวิดีโอที่บันทึกการจัดการเรียนรู้ (วิดีโอการสอนของนิสิต นักศึกษาครู ครั้งที่ 1) นำไป Post ในระบบ YouTube หรือ นำเข้าสู่ Google drive แล้วให้นำ Link ของวิดีโอ ซึ่งอาจจะเป็น Link จาก YouTube หรือจากการ Share จาก Google drive มาส่งในระบบ Google classroom ที่ Assignment
6. การสะท้อนผลการปฏิบัติงาน โดยพยายามตอบคำถามประเด็นต่อไปนี้ให้ได้ว่า

6.1) นักศึกษาครู กำลังจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ประเด็นอะไรและอะไรคือสิ่งที่เป็นผลการเรียนรู้ที่คาดหวังสุดท้าย (Learning outcome)

6.2) เราทราบได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้แล้วหรือยัง

6.3) นักเรียนที่ยังไม่สามารถเรียนรู้หรือบรรลุตามเป้าหมายการเรียนรู้ได้นั้น นักศึกษาครู ได้แสดงออกถึงความพยายาม ความเมตตา การให้การเอาใจใส่ช่วยเหลือ ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นได้อย่างไร การแสดงออกของนักศึกษามีจุดที่ควรต้องปรับปรุงอย่างไรบ้าง และมีอะไรที่เป็นจุดติดอยู่แล้ว

6.4) นักเรียนที่สามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้แล้ว นักศึกษาครู ได้แสดงออกถึงความพยายามส่งเสริมให้นักเรียนคนนั้น ได้พัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่ มากขึ้นอย่างไรบ้างการแสดงออกของนักศึกษามีจุดที่ควรต้องปรับปรุงอย่างไรบ้าง และมีอะไรที่เป็นจุดติดอยู่แล้วบ้าง การสะท้อนผลเหล่านี้ สมาชิกในทีมทุกคนจะต้องร่วมกันสะท้อนผล ภายใต้หลักการแห่งวิชาชีพครู และนำเสนอการสะท้อนคิดแบบกัลยาณมิตร

7. นักศึกษาครู จะต้องทำหน้าที่รวบรวมความคิดเห็นที่สมาชิกในทีมได้ให้ความเห็นมาแล้วสรุปเป็นภาพรวมของผลการสะท้อนคิด สำหรับการดำเนินการกระบวนการชุมชนการเรียนรู้วิชาชีพ วงรอบที่ 1

8. การดำเนินการปฏิบัติการใหม่ วงรอบที่ 2 วงรอบที่ 3 กระทำซ้ำในลักษณะเดิมโดยนำข้อความเห็นที่ได้มาจากสมาชิกในทีมมาเป็นข้อมูลในการออกแบบแผนการปฏิบัติการรอบใหม่ แล้วดำเนินการสู่การปฏิบัติการการสังเกตหน้างานจริง ตามบริบทจริง และมีการสะท้อนผล

วัตถุประสงค์ (กิจกรรมที่ปฏิบัติ/สิ่งที่จะพัฒนาให้เกิดขึ้นแก่ผู้เตรียมเข้าสู่วิชาชีพครูผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาและผู้เรียนที่วัดผลได้ชัดเจน)

2.1 เพื่อพัฒนานักศึกษาครูที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาด้านคุณธรรมจริยธรรมและจรรยาบรรณ ของวิชาชีพครู มุ่งเน้นไปสู่การนำไปใช้ปฏิบัติในวิถีชีวิตประจำวันได้อย่างเป็นรูปธรรม

2.2 เพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในจรรยาบรรณของวิชาชีพครูของนักศึกษาครูที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ผ่านกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

2.3 เพื่อสร้างประสบการณ์การบูรณาการหลักจรรยาบรรณของวิชาชีพครูสู่การปฏิบัติการสอน ในชั้นเรียนของผู้เตรียมเข้าสู่วิชาชีพครูโดยมีครูประจำการเป็นผู้นำและกำกับดูแลเป็นแบบอย่าง

2.4 เพื่อประเมินผลการใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพครูผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

3. เป้าหมายเชิงปริมาณ/คุณภาพ (สอดคล้องกับจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรม)

3.1 เป้าหมายเชิงปริมาณ

กลุ่มเป้าหมายแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ประกอบด้วย

3.1.1) กลุ่มผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา หมายถึง ครูผู้ช่วย ครู ผู้บริหารสถานศึกษา (ในสถานศึกษา ที่เป็นโรงเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพ หรือสถานศึกษาที่ครูผู้ช่วยปฏิบัติการสอน) ผู้บริหารการศึกษา และศึกษานิเทศก์

3.1.2) กลุ่มผู้เตรียมเข้าสู่วิชาชีพครู หมายถึง นักศึกษาครูที่กำลังฝึกประสบการณ์วิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู วิทยาลัยบัณฑิตเอเซีย จำนวน 180 คน

3.2 เป้าหมายเชิงคุณภาพ

3.2.1) นักศึกษาครูที่กำลังฝึกประสบการณ์วิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู วิทยาลัยบัณฑิตเอเซีย และผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาได้รับการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพครูผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศด้านคุณธรรมจริยธรรมและจรรยาบรรณ ของวิชาชีพครู มุ่งเน้นไปสู่การนำไปใช้ปฏิบัติในวิถีชีวิตประจำวันได้อย่างเป็นรูปธรรม

3.2.2) นักศึกษาครูที่กำลังฝึกประสบการณ์วิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู วิทยาลัยบัณฑิตเอเซีย และผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาได้รับการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในจรรยาบรรณของวิชาชีพครูของนักศึกษาครูที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ผ่านกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

3.2.3) นักศึกษาครูที่กำลังฝึกประสบการณ์วิชาชีพหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู วิทยาลัยบัณฑิตเอเซีย และผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาได้รับประสบการณ์การบูรณาการหลักจรรยาบรรณของวิชาชีพครูสู่การปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนของผู้เตรียมเข้าสู่วิชาชีพครูโดยมีครูประจำการเป็นผู้นำและกำกับดูแลเป็นแบบอย่าง

4. ผลผลิต (Output)

4.1. กลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่มได้นำหลักการออกแบบกิจกรรม 3 ประการ ได้แก่ 1) จรรยาบรรณวิชาชีพ 2) หลักการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และ 3) การปฏิบัติการผ่านระบบสารสนเทศ มาบูรณาการร่วมกันในการเรียนการสอน การปฏิบัติตนตามหลักการออกแบบกิจกรรมอย่างมีคุณภาพตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

4.2. กลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่มได้นวัตกรรม คู่มือการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพครูผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ แผนการเรียนรู้รูปแบบการจัดกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาจรรยาบรรณ

วิชาชีพครูผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาจรรยาบรรณวิชาชีพครูผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

4.3. ทุกโรงเรียนเกิดการสร้างทีมชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้

4.4. ผู้เรียนได้เรียนรู้และมีความสุข มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงขึ้นจากการมีแบบอย่างที่ดีของ ครูผู้สอน

5. ผลลัพธ์ (Outcome) ผู้เรียน

5.1) นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในประเด็นที่กำหนด และเกิดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังสุดท้าย (Learning Outcome) และเป็นไปตามเป้าหมายการเรียนรู้

5.2) นักเรียนสามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้จากการเรียนกับครูผู้สอน

5.3) นักเรียนได้เรียนรู้หลากหลายแนวคิด อาทิเช่น การเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) และวิธีสอนแบบอื่น ๆ เช่น PBL ,Active Learning ,Creative Thinking Learning เป็นต้น

5.4) นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติงานจากแบบอย่างที่ดีของครูผู้สอนผ่านกระบวนการ E-PLC ร่วมกับการพัฒนาชุมชนวิชาชีพอย่างมีคุณภาพ

6. ผู้เตรียมเข้าสู่วิชาชีพครู

ก. ครูผู้สอน (Model teacher)

6.1) ครูผู้สอนได้พัฒนาด้านความรู้ความเข้าใจในจรรยาบรรณวิชาชีพครูผ่าน E-PLC

6.2) ครูผู้สอนได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามจรรยาบรรณต่อผู้รับบริการให้กับนักเรียน โดยได้แสดงออกถึงความพยายาม ความเมตตา การเอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติม

6.3) ครูผู้สอนได้แสดงออกในความพยายามพัฒนาศักยภาพของนักเรียนแต่ละคนอย่างเต็มความสามารถ

6.4) ครูผู้สอนได้แนวทางในการพัฒนาจุดเด่นและจุดในการพัฒนาพัฒนาจรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ และพัฒนาตนเองในการจัดการเรียนรู้

6.5) ครูผู้สอนได้แนวทางในการพัฒนาตนเองในการจัดการเรียนรู้ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพในการเป็นครูมืออาชีพในศตวรรษที่ 21

6.6) ครูผู้สอนเกิดการเรียนรู้ในการสรุปภาพรวมการสะท้อนผล สะท้อนความคิดตามกระบวนการ E-PLC ส่งผลต่อการทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ และได้รายงานการวิจัยในที่สุดต่อไป

6.7) ครูผู้สอนได้รับประสบการณ์การบูรณาการหลักจรรยาบรรณทางวิชาชีพครูสู่การปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนโดยมีครูประจำการเป็นผู้นำและกำกับดูแลเป็นตัวอย่างที่ดี

ข. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา (Administrator)

1) ได้มีส่วนร่วมในการสะท้อนผลภายใต้หลักการแห่งวิชาชีพครูอย่างสุนทรียสนทนาแบบกัลยาณมิตร เกิดประโยชน์ต่อวงวิชาชีพต่อไป

ค. ครูพี่เลี้ยง (ครูประจำการที่มีประสบการณ์ Mentor)

1) ได้รับโอกาสดี และมีส่วนร่วมในการพัฒนาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับนักศึกษาครูที่ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพในโรงเรียนในฐานะครูพี่เลี้ยงบนพื้นฐานความคิด “การเรียนรู้จากตัวแบบโดยมีครูพี่เลี้ยงเป็นตัวอย่างที่ดี”

2) สามารถปฏิบัติงานตามกระบวนการ E-PLC พัฒนาสู่การวิจัยในชั้นเรียนและทำแผนพัฒนารายบุคคล (Individual Development Plan)

ง. ครูผู้ช่วย (Assistant Teacher)

1) ได้เกิดการเรียนรู้จากครูต้นแบบ ครูพี่เลี้ยง ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดี

2) สามารถปฏิบัติงานตามกระบวนการ E-PLC พัฒนาสู่การวิจัยในชั้นเรียนและทำแผนพัฒนา รายบุคคล (Individual Development Plan)

สรุปผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด ได้แก่ ครูพี่เลี้ยง ครูผู้ช่วยนักศึกษาครู อาจารย์นิเทศ ผู้บริหารโรงเรียนและผู้เกี่ยวข้องของผู้อื่น ๆ ทั้งหมด ได้มีส่วนร่วมในการนำกระบวนการ E-PLC มาเป็นกระบวนการทำงานร่วมกัน โดยมีเป้าหมายการพัฒนาทั้งทักษะการจัดการเรียนการสอนบูรณาการกับการประพฤติปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณทางวิชาชีพ โดยการเรียนรู้จากครูพี่เลี้ยงและอาจารย์นิเทศ ที่เป็นแบบอย่างที่ดี (Role Model) และเกิดทีมชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) ที่เข้มแข็งมีพลังในการขับเคลื่อนมาตรฐานและคุณภาพการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนและเยาวชนไทยในที่สุด

7. ผลกระทบ (Impact)

ก. ผู้เรียน

7.1) นักเรียนได้เรียนรู้ในประเด็นที่กำหนด ทำให้เกิดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังสุดท้าย (Learning Outcome) และเป็นไปตามเป้าหมายการเรียนรู้จากการเรียนกับครูผู้สอน

7.2) นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติตามรูปแบบวิธีสอนแบบใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) ,PBL ,Active Learning ,Creative Thinking Learningและอื่นๆ เป็นต้น

7.3) นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติงานปฏิบัติตนจากแบบอย่างที่ดีของครูผู้สอนผ่านกระบวนการ E-PLC ร่วมกับการพัฒนาชุมชนวิชาชีพอย่างมีคุณภาพ

ข. ผู้เตรียมเข้าสู่วิชาชีพครู ครูผู้สอน (Model teacher)

- 1) ครูผู้สอนได้ความรู้ความเข้าใจในจรรยาบรรณวิชาชีพครูผ่าน E-PLC สูงขึ้น
- 2) ครูผู้สอนได้พัฒนาตนเองในด้านการจัดการเรียนรู้ตามจรรยาบรรณต่อผู้รับบริการให้กับนักเรียน โดยได้แสดงออกถึงความพยายาม ความเมตตา การเอาใจใส่ ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติม
- 3) ครูผู้สอนเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จจากความพยายามพัฒนาศักยภาพของนักเรียนแต่ละคนอย่างเต็มความสามารถ
- 4) ครูผู้สอนสามารถสรุปแนวทางในการพัฒนาจุดเด่นและจุดในการพัฒนาพัฒนาจรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ และพัฒนาตนเองในการจัดการเรียนรู้ จนสามารถทำเป็นงานวิจัยได้
- 5) ครูผู้สอนพัฒนาตนเองในการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพในการเป็นครูมืออาชีพในศตวรรษที่ 21
- 6) ครูผู้สอนสามารถสรุปภาพรวมการสะท้อนผล สะท้อนความคิดตามกระบวนการ E-PLC ส่งผลต่อการทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ และสามารถจัดทำเป็นรายงานการวิจัยในที่สุดต่อไป

ค. ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา (Administrator)

- 1) สามารถสะท้อนผลภายใต้หลักการแห่งวิชาชีพครูอย่างสุนทรีย์สนทนาแบบกัลยาณมิตร เกิดประโยชน์ต่อวงวิชาชีพต่อไป
- 2) สามารถส่งเสริมและพัฒนาตนเองและครูผู้เตรียมเข้าสู่วิชาชีพครูด้านคุณธรรม และจรรยาบรรณของวิชาชีพครู และสามารถนำไปใช้ปฏิบัติในวิถีชีวิตประจำวันได้อย่างเป็นรูปธรรม
- 3) สามารถพัฒนาความรู้ ประสบการณ์ และสร้างจิตวิญญาณความเป็นครูอันจะส่งผลต่อการพัฒนาเยาวชนไทยให้เป็นคนไทยที่มีคุณภาพต่อไป

ง. ครูพี่เลี้ยง (ครูประจำการที่มีประสบการณ์ Mentor)

- 1) ได้รับโอกาสในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพให้กับนักศึกษาครูที่ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพในโรงเรียนในฐานะครูพี่เลี้ยงบนพื้นฐานความคิด “การเรียนรู้จากตัวแบบ โดยมี ครูพี่เลี้ยงเป็นตัวอย่างที่ดี” อย่างมีคุณภาพ
- 2) เป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิบัติงานตามกระบวนการ E-PLC พัฒนาศู่การวิจัยในชั้นเรียน และ ทำแผนพัฒนารายบุคคล (Individual Development Plan) สำหรับตนเองและเพื่อนร่วมวิชาชีพ

จ. ครูผู้ช่วย (Assistant Teacher)

- 1) มีโอกาสในการเรียนรู้จากครูต้นแบบ ครูพี่เลี้ยง ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดี

2) ได้แนวทางปฏิบัติงานตามกระบวนการ E-PLC พัฒนาสู่การวิจัยในชั้นเรียน และทำแผนพัฒนารายบุคคล (Individual Development Plan)

สรุปผลกระทบต่อผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด ได้แก่ ครูพี่เลี้ยง ครูผู้ช่วยนักศึกษาครู อาจารย์นิเทศ ผู้บริหาร โรงเรียนและผู้เกี่ยวข้องของคนอื่น ๆ ทั้งหมด ได้มีส่วนร่วมในการนำกระบวนการ E-PLC มาเป็นกระบวนการทำงานร่วมกัน ส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาทั้งทักษะการจัดการเรียนการสอนบูรณาการกับการประยุกต์ปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณทางวิชาชีพ โดยการเรียนรู้จากครูพี่เลี้ยงและอาจารย์นิเทศที่เป็นแบบอย่างที่ดี (Role Model) และเกิดทีมชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) ที่เข้มแข็งมีพลังในการขับเคลื่อนมาตรฐานและคุณภาพการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนและเยาวชนไทยในที่สุด

10. บริบทสถานศึกษา

โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพลจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม พุทธศักราช 2508 (คริสต์ศักราช 1965) การก่อตั้งโรงเรียนได้เริ่มลงมือตั้งแต่ต้นเดือนกุมภาพันธ์ศกเดียวกัน ตัวอาคารเรียนจัดสร้างเป็นอาคารชั้นเดียว ตัวอาคารยาวทั้งสิ้น 42 เมตร กว้าง ๘ เมตร ประกอบด้วยห้องเรียน 5 ห้องเรียน ห้องธุรการ ห้องอำนวยการ ห้องพักครู ห้องสมุด

โครงการการสร้างโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล เริ่มขึ้นราว ปี พ.ศ. 2505 เนื่องจากบาทหลวง แฮรี่ นีล เจ้าอาวาสในสมัยนั้นได้เล็งเห็นความจำเป็นของการศึกษาให้แก่ผู้เรียนนั้นซึ่งทั้งสองประการนี้ เยาวชนเมืองพล ยังขาดอยู่ในปี พ.ศ.2507 บาทหลวงวีรพงศ์ วัชรชาติย์ รับช่วงงานจากเจ้าอาวาส บาทหลวงแฮรี่ นีล เช่นเดียวกันบาทหลวงวีรพงศ์ วัชรชาติย์ ก็เห็นสมควรถึงความต้องการทางศีลธรรม และการศึกษาในท้องถิ่นเมืองพล บาทหลวงวีรพงศ์ วัชรชาติย์ จึงเริ่มการติดต่อคณะซิสเตอร์เซนต์ไมจาก มาเลเซียโดยให้ซิสเตอร์เป็นผู้อำนวยการและกิจการของโรงเรียน และทำงานขอเงินทุนเพื่อจัดตั้งโรงเรียนต่อไป เงินทุนในการจัดสร้างอาคารต่าง ๆ ของโรงเรียนรวม 3 หลัง คือตัวอาคารเรียน ห้องสุขา เรือนพักครู ได้มาจากเงินทุนส่วนกลางของสังฆมณฑลอุดรธานี จากองค์การกุศลต่าง ๆ ในพระศาสนาคาทอลิกทั้งในประเทศและนอกประเทศและผู้มีจิตศรัทธาอื่น ๆ ซึ่งรวมค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างจำนวนมากทั้งสิ้นรวมราว 138,000 บาท

เนื่องจากต้องใช้เงินทุนในการก่อสร้างจำนวนมากซึ่งเป็นการสิ้นเปลืองแก่กองทุนกลางอย่างยิ่ง โรงเรียนจึงจำเป็นต้องสามารถที่จะเลี้ยงตนเองได้หลังจากที่สร้างเสร็จและดำเนินกิจการแล้ว ดังนั้นในเรื่อง ค่าเล่าเรียนจึงต้องจัดให้พอแก่การใช้จ่ายภายในโรงเรียน โดยพยายามให้เหมาะสมแก่ระดับของรายได้

ของประชาชนในเขตเมืองพล โรงเรียนจึงกำหนดเก็บค่าเล่าเรียนคนละ 450 บาทต่อภาคเรียน ค่าธรรมเนียม 900 บาทต่อปี

ในด้านวิชาการการสอนดำเนินตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการโดยให้การเอาใจใส่เป็นพิเศษ ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ สำหรับการสอนนี้พยายามให้อยู่ในระดับที่จัดว่าสูงของประเทศ เฉพาะระดับของนครหลวงของประเทศเราด้านการบริหารงานโรงเรียน บาทหลวงวีรพงศ์ วัชรชาติ ได้ดำเนินการบริหารงานโรงเรียนในตำแหน่งผู้จัดการ ปี พ.ศ. 2508 – 2514 นางสาวสมจิต ชุนประเสริฐ บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการ ปี พ.ศ. 2515 – 2520 บาทหลวงศิริชัย เล้ากอบกุล บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการ ปี พ.ศ. 2521 – 2523 บาทหลวงบุญรอด เวียงพระปรก บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการ

ปี พ.ศ. 2524 ชิสเตอร์อัมรติยา กระบิลโกวิท บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการ ปี พ.ศ. 2525 – 2527 ชิสเตอร์วิมาลา เล้ากอบกุล บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการ ปี พ.ศ. 2528 ชิสเตอร์อนุกุล หริพงศ์ บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการ ปี พ.ศ. 2529 ชิสเตอร์หลุยส์มารี สมเจตน์ เสวตวิทย์ บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการและผู้รับใบอนุญาต ปี พ.ศ. 2530 – 2535 ชิสเตอร์เซลิน ทรงสัถย์ บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการและผู้รับใบอนุญาต ปี พ.ศ. 2536-2545 ปีการศึกษา 2546 ชิสเตอร์เซลิน ทรงสัถย์ ชิสเตอร์คณะพระกุมารเยซูได้ย้ายกลับภูมิลำเนาพระสังฆราชยอ ดิมพิสาร ได้แต่งตั้งให้บาทหลวงประสิทธิ์ ตรงสพวงศ์ ให้ดำรงตำแหน่งผู้แทนผู้รับใบอนุญาต บาทหลวงบัวทอง บุญทอด บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการ

ปีการศึกษา 2547 บาทหลวงสมพงษ์ เตียวตระกูล ได้มาบริหารงานในตำแหน่งผู้แทนผู้รับใบอนุญาต บาทหลวงบัวทอง บุญทอด บริหารงานในตำแหน่งผู้จัดการ ในปีการศึกษา 2548 บาทหลวงสมพงษ์ เตียวตระกูล ได้ย้ายภูมิลำเนาพระสังฆราชยอ ดิมพิสาร ได้แต่งตั้งให้บาทหลวงบัวทอง บุญทอด ให้ดำรงตำแหน่งผู้แทนผู้รับใบอนุญาตและผู้จัดการโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ในปีการศึกษา 2547 – 2552 โดยมีนางสาวประไพ พัยคมะเริง เป็นครูใหญ่ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2536 – 2549 และในปีการศึกษา 2550 พระราชบัญญัติการศึกษา 2550 ได้มีการเปลี่ยนแปลงจากตำแหน่งครูใหญ่เป็นผู้อำนวยการ และปัจจุบันมีนางปภาพรระ เตชะตานนท์ เป็นผู้อำนวยการต่อมาได้มีการแต่งตั้งพระสังฆราชองค์ใหม่ที่จะมารับผิดชอบดูแลสังฆมณฑลอุดรธานี คือพระสังฆราช ยอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย ในปีการศึกษา 2553 พระสังฆราช ยอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย ได้แต่งตั้งบาทหลวง ไมเคิล ประสิทธิ์ ไกรโหล เป็นผู้แทนผู้รับใบอนุญาตและผู้จัดการในปีการศึกษา 2539 และปีการศึกษา 2545 โรงเรียนได้รับคัดเลือกให้เป็นสถานศึกษาดีเด่นที่ได้รับรางวัลพระราชทาน ต่อมาได้มีการพัฒนาโรงเรียนครบทั้ง 7 ปัจจัย และได้รับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ประจำปี

การศึกษา 2542 – 2546 และในปีการศึกษา 2549 โรงเรียนได้รับรางวัลสถานศึกษาดีเด่นรางวัลพระราชทานและผู้เรียนหญิงสุภรณ์ สีสันท ผู้เรียนชั้น ป.6/1 ได้รับรางวัลผู้เรียนดีเด่นรางวัลพระราชทาน

ในปีการศึกษา 2550 โรงเรียนได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา(องค์การมหาชน) สมศ. รอบที่ 2 ปีการศึกษา 2551โรงเรียนได้รับรางวัลโล่เกียรตินิยม “ห้องน้ำสะอาด” รางวัลชนะเลิศระดับจังหวัด ปีการศึกษา 2554 ได้รับรางวัลชนะเลิศ “ระดับประเทศ” ในการจัดประกวดขับร้องเพลงชาติและการประดับธงชาติ จากสำนักนายกรัฐมนตรี ปีการศึกษา 2555 ได้รับรางวัลโรงเรียนส่งเสริมสุขภาพระดับเพชร จากกรมอนามัยกระทรวงสาธารณสุข ได้รับเกียรติบัตรศูนย์เฝ้าระวังทางวัฒนธรรมดีเด่น รับรางวัลโรงเรียนที่ผ่านการประเมินภายในในระดับดีมากจากสำนักงานบริหารงานการศึกษาเอกชน และได้รับเกียรติบัตรในการพัฒนาผลการสอบแบบสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) จากสำนักงานบริหารงานการศึกษาเอกชน (สช.) และเป็นโรงเรียนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (พ.ศ.2554– 2558 ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สมศ. รอบที่ 3 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนได้รับโล่เกียรตินิยมจากพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวร-ราชาทิเนตตามาตุ ในนามโรงเรียนเป็นผู้ให้การสนับสนุนมหกรรมดนตรีเมโลเดียนอนุบาลเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ครั้งที่ 6 และครั้งที่ 7 โรงเรียนได้รับตราพระราชทานบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อย จากมูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนได้รับโล่จากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นผู้ทำคุณประโยชน์ด้านการเฝ้าระวังทางวัฒนธรรมประเภทสถานศึกษา ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนได้รับโล่เชิดชูเกียรติจากผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น “รางวัลขอนแก่นเมืองสะอาด ระดับดีเด่น” รับโล่เชิดชูเกียรติรางวัลเสมา ป.ป.ส. ระดับดีเด่น โครงการสถานศึกษาป้องกันยาเสพติดดีเด่น ประเภทสถานศึกษา จากกระทรวงศึกษาธิการ รับประกาศเกียรติคุณผู้ให้การสนับสนุนกิจกรรมเปิดบ้านวิชาการ Open House 45 ปี ม.พ.ค. ประจำปี 2558 จากองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนได้รับเกียรติบัตรจากสถาบันส่งเสริมการสอบวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นสถานศึกษาที่ส่งเสริมการยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ได้รับเกียรติบัตรผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) สูงกว่าระดับประเทศ และได้รับเกียรติบัตรเป็นผู้ทำคุณประโยชน์ต่อกระทรวงวัฒนธรรมระดับจังหวัด จากกระทรวงวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2562 ได้รับเกียรติบัตร รางวัลสถานศึกษาต้นแบบระดับยอดเยี่ยม การน้อมนำพระบรมราโชบายด้านการศึกษาของพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัวสู่การปฏิบัติ ประเภทสถานศึกษาขนาดใหญ่ จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น และได้รับเกียรติบัตรจากกระทรวงวัฒนธรรมจังหวัดขอนแก่น สถานศึกษาดีเด่นทางวัฒนธรรมด้านการส่งเสริมแต่งกายผ้าไทย

ปรัชญาโรงเรียน

ก้าวหน้าเสมอ ด้วยความรู้ คู่คุณธรรม

เอกลักษณ์โรงเรียน

พัฒนาการเด่น เน้นคุณธรรม

อัตลักษณ์โรงเรียน

สะอาด ร่มรื่น ปลอดภัย

พันธกิจ

1. พัฒนาผู้เรียนให้มีความเป็นเลิศทางวิชาการ
2. ส่งเสริมผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรม รักความเป็นไทย พร้อมปลูกฝังหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
3. จัดการศึกษาและการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ส่งเสริมสนับสนุนครูและบุคลากรสู่มืออาชีพ
5. สร้างเครือข่ายกับชุมชนในการจัดการศึกษา

เป้าหมาย

1. ผู้เรียนมีความเป็นเลิศทางวิชาการ มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการสูงขึ้น
2. ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม รักความเป็นไทย มีสภาวะทางร่างกาย จิตสังคม และยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
3. โรงเรียนมีกระบวนการบริหาร และการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ
4. ครูและบุคลากรมีความเชี่ยวชาญทางวิชาชีพ
5. โรงเรียนมีเครือข่ายในการจัดการศึกษา

กลยุทธ์

1. พัฒนาผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการสูงขึ้น
2. ส่งเสริมผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรม รักความเป็นไทย พร้อมปลูกฝังหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
3. พัฒนาระบบการบริหาร และการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ
4. พัฒนาครูและบุคลากรให้มีความเชี่ยวชาญทางวิชาชีพ
5. ส่งเสริมการสร้างเครือข่ายในการจัดการศึกษา

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์	5. อยู่อย่างพอเพียง
2. ซื่อสัตย์สุจริต	6. มุ่งมั่นในการทำงาน
3. มีวินัย	7. รักความเป็นไทย
4. ใฝ่เรียนรู้	8. มีจิตสาธารณะ

ตราเครื่องหมายของโรงเรียน

ตราเครื่องหมายของโรงเรียนคือ โล่ ล้อมรอบด้วยวงกลม 2 วง ระหว่างวงกลมทั้งสองมีคำว่า “โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น” บนโล่มีตัวอักษรภาษาละติน “AD ASTRA” ดาว 5 ดวง และกางเขนที่เปล่งประกายรัศมี

“ โล่ หมายถึง การปกป้องคุ้มครองจากองค์พระมหาไถ่

“ กางเขน หมายถึง หนทางสู่ความสำเร็จซึ่งต้องผ่านอุปสรรคและความยากลำบาก

“ ดาว 5 ดวง หมายถึง คุณธรรม 5 ประการ ได้แก่

ซื่อสัตย์ หมายถึง ปฏิบัติตนตรงกับความเป็นจริงทั้งในการพูดและการกระทำ

ขยัน หมายถึง ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างสม่ำเสมอครบถ้วน

อดทน หมายถึง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคหรือความยากลำบาก

รู้จัก หมายถึง ให้ความเห็นอกเห็นใจ ความเอาใจใส่ ความเอื้ออาทร และความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น

สามัคคี หมายถึง ให้ความร่วมมือ ร่วมแรงร่วมใจ และเป็นหนึ่งเดียวกันในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ

สีประจำโรงเรียน

สีขาว หมายถึง ความรักที่บริสุทธิ์ต่อเพื่อนมนุษย์ และความจริงใจ

สีแดง หมายถึง ความเสียสละและเข้มแข็ง

อักษรย่อว่า ม.ถ.พ.

ผลงานและความภาคภูมิใจ

ได้รับรางวัลโรงเรียนพระราชทาน 3 สมัย ปีการศึกษา 2539 , 2545 , 2549

ได้รับรางวัลโล่เกียรตินิยม “ห้องน้ำสะอาด” ชนะเลิศระดับจังหวัด

ได้รับรางวัลชนะเลิศ “ระดับประเทศ” ในการประกวดขับร้องเพลงชาติและการประดับธงชาติ
จากสำนักนายกรัฐมนตรี ปีการศึกษา ๒๕๕๔

ได้รับรางวัลโรงเรียนส่งเสริมระดับเพชร จากกรมอนามัยกระทรวงสาธารณสุข

ได้รับโลรางวัลสถานศึกษาผู้ทำคุณประโยชน์ด้านการเฝ้าระวังทางวัฒนธรรม ระดับประเทศ
จากกระทรวงวัฒนธรรม

ได้รับรางวัลโรงเรียนที่ผ่านการประเมินภายในระดับดีมาก จากสำนักงานบริหารงานการศึกษาเอกชน

ได้รับเกียรติบัตรในการพัฒนาผลการสอบแบบสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET)
จากสำนักงานบริหารงานการศึกษาเอกชน (สช.)

ได้รับรางวัลขอนแก่นเมืองสะอาด ประเภทสถานศึกษา ระดับดีเด่นจากผู้ว่าราชการจังหวัด
ขอนแก่น

ได้รับรางวัลสถานศึกษาสีขาว ปลอดภัย เสพติดและอบายมุข ระดับจังหวัด

ได้รับรางวัลเสมา ป.ป.ส. ระดับดีเด่น ประเภทสถานศึกษา ผู้บริหาร และครูผู้รับผิดชอบ

ได้ผ่านเข้ารอบโครงการประกวดโรงเรียนปลอดขยะ (Zero Waste School) เฉลิมพระเกียรติ 61
พรรษา 61 โรงเรียน ปี 2559

ได้รับรางวัลสถานศึกษาปลอดภัย และสุขภาพอนามัย ระดับดีเด่น ปี 2559 และปี 2560
จากกระทรวงแรงงาน

ได้รับรางวัลสถานศึกษาแต่งกายผ้าไทย ระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2561
จากกระทรวงวัฒนธรรม

ได้รับรางวัล “สถานศึกษาต้นแบบการน้อมนำพระบรมราโชบายด้านการศึกษาของพระบาทสมเด็จพระ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว สู่การปฏิบัติ” ระดับจังหวัด ประจำปี 2562

ผ่านการประเมินคุณภาพภายนอก สมศ. รอบที่ 4 ระดับคุณภาพดีเยี่ยม ระดับปฐมวัยและระดับ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน

ผู้บริหารมีการบริหารแบบมีส่วนร่วมรวมพลัง ม.ถ.พ. JLS MODEL

“รูปแบบความรักและการรับใช้”

นิยามศัพท์

คำว่า JLS ย่อมาจากคำว่า Jesus องค์พระมหาไถ่ , Love และ service หรือการรับใช้ ซึ่งแปลความดังนี้

J = JESUS (องค์พระมหาไถ่)

องค์อุปถัมภ์ของโรงเรียน ผู้เป็นแบบอย่างในการบริหารงานและดูแลนักเรียนด้วยความรักและความใส่ใจของผู้บริหารและคณะครูโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล

L = LOVE (ความรัก)

คือสื่อยอดแห่งความเป็นมนุษย์ตามแบบของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นทั้งเป้าหมายและพลังขับเคลื่อนการบริหารจัดการโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล

S = SERVICE (การรับใช้)

คือการแสดงออกซึ่งความรัก โดยการอบรมบ่มสอนนักเรียนให้บรรลุผลสำเร็จ กำหนด สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ และสมานฉันท์กับบริบทของสังคมยุคปัจจุบัน ทั้งนี้ โดยยึดหลักเด็กหรือผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการ/ดำเนินการ JLS

ชั้น J = JESUS:องค์พระมหาไถ่

1. มีการกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจที่โรงเรียนกำหนดชัดเจน
2. มีการจัดระบบบริหารจัดการด้วยระบบ PDCA
3. การกำหนดผู้รับผิดชอบ
4. การกำหนดปฏิทินปฏิบัติงาน
5. การกำหนดรูปแบบการพัฒนาที่ตรงจุดที่ควรพัฒนา

ชั้น L=LOVE:ความรัก/เข้าถึง

1. มีระบบบริหารอย่างมีคุณภาพที่เปิดโอกาสให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมีส่วนร่วม
2. การนิเทศแบบมีส่วนร่วมอย่างเป็นกัลยาณมิตร
3. การนำผลการนิเทศติดตามมา

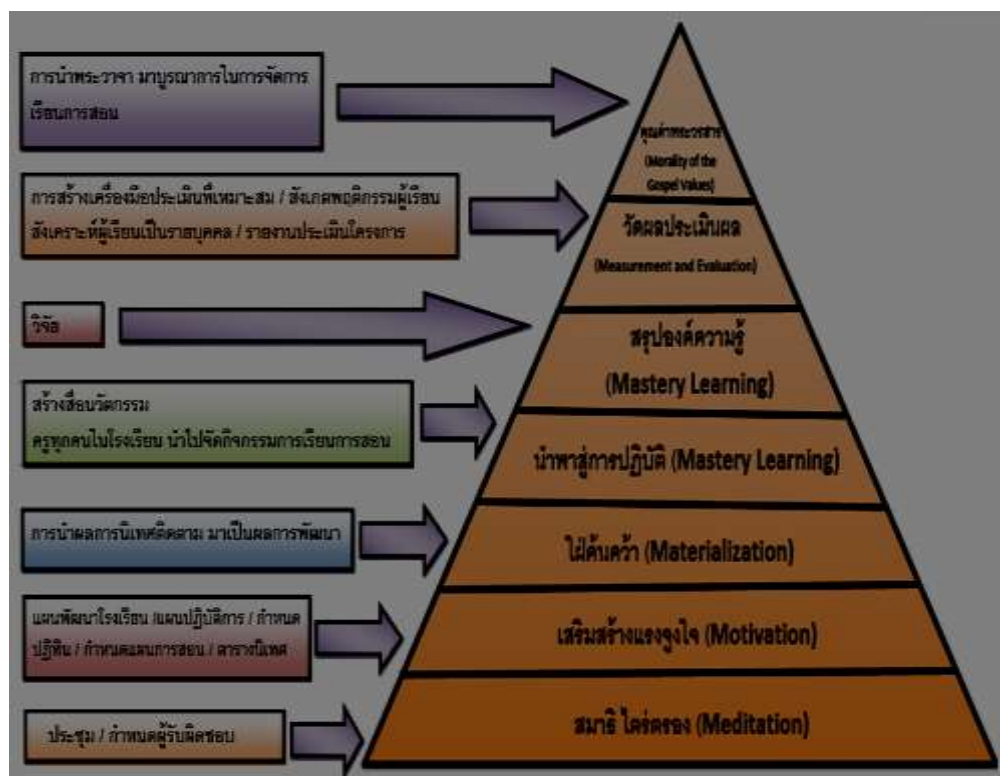
4. การนำเสนอแนวทางการพัฒนา
5. การมีส่วนร่วมในการเลือกรูปแบบเพื่อพัฒนา

ขั้น S= SERVICE:การรับใช้/พัฒนาและประเมิน

1. พัฒนาครูและบุคลากรให้มีความเชี่ยวชาญทางวิชาชีพ
2. ดำเนินงานพัฒนาทางวิชาการที่เน้นคุณภาพผู้เรียนรอบด้านตามหลักสูตรสถานศึกษาและทุก

กลุ่มเป้าหมาย

3. จัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพและสังคมที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ
4. จัดระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการและการจัดการการเรียนรู้
5. การสร้างเครื่องมือประเมินที่เหมาะสม
6. การใช้วิธีการสังเกต สัมภาษณ์ ศึกษาเอกสาร
7. การสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

การจัดกระบวนการเรียนรู้แบบ 7 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 สมาธิ ไตรตรอง (Meditation)

- 1) ประชุม
- 2) กำหนดผู้รับผิดชอบ

ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation)

- 1) แผนพัฒนาโรงเรียน
- 2) แผนปฏิบัติการ
- 3) กำหนดปฏิทิน
- 4) กำหนดแผนการสอน
- 5) ตารางการนิเทศ

ขั้นที่ 3 ใฝ่ค้นคว้า (Materialization)

การนำผลการนิเทศติดตาม มาเป็นผลการพัฒนา

ขั้นที่ 4 นำพาสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning)

- 1) สร้างสื่อวัตกรรมการเรียนการสอน
- 2) ครูทุกคนในโรงเรียน นำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 5 สรุปลงความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ (Mastery Learning)

วิจัย

ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation)

- 1) การสร้างเครื่องมือประเมินที่เหมาะสม
- 2) สังเกตพฤติกรรมผู้เรียน
- 3) สังเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล
- 4) รายงานประเมินโครงการ

ขั้นที่ 7 คุณค่าพระวรสาร (Morality of the Gospel Values)

การนำพระวาจา มาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน

หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพลมีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรสถานศึกษา ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2563 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560)

1. หลักสูตร IEP

IEP คือการเรียนวิทย์ คณิต อังกฤษ เป็นภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาตรงตามหลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ 100% จำนวนคาบเรียน 4 คาบต่อสัปดาห์ แบ่งเป็นวิทย์ 1 คาบ คณิต 1 คาบ อังกฤษ 2 คาบ นักเรียนจะได้หนังสือเรียนทั้ง 3 วิชา พร้อมสื่อกิจกรรม การวัดผลประเมินผลรวมทั้งได้รับใบประกาศนียบัตรเมื่อเรียนจบหลักสูตรในแต่ละภาคเรียน

2. หลักสูตรภาษาจีน : ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง (second Language Acquisition) ของ Stephen Krashen ด้วยการเรียนรู้คำศัพท์ในการสอบวัดระดับภาษาจีน (YCT) และ (HSK) ด้วยทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียนสัทอักษรพินอิน เทคนิคการจดจำคำศัพท์จากรูปภาพ เรียนรู้คำศัพท์ ประโยคสนทนาในชีวิตประจำวัน ในหนังสือเรียนภาษาจีนกลาง ชุด ภาษาจีนเรียนไม่ยาก ของแต่ละระดับ

3. หลักสูตร ECP

โดยสถาบัน KOOL ENGLISH ACADEMY เป็นสถาบันสอนภาษาอังกฤษ โดยมีเป้าหมายด้านการสอนสนทนา สื่อสารเป็นหลัก โดยเน้นวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน ผ่อนคลาย แต่ในเวลาเดียวกันก็จะสามารถเข้าใจ-จดจำและสร้างบทสนทนาใหม่ ๆ เองได้จากพื้นฐานที่สถาบันปูไว้ให้ นักเรียนทุกระดับชั้นจะได้เรียน 1 คาบ/สัปดาห์

4. หลักสูตรดนตรี

การเรียนการสอนดนตรีสากล โดยสถาบันดนตรีจีเนียส มิวสิค (Genius Music) นักเรียนจะได้เรียนทุกระดับชั้น สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน ระดับชั้นอนุบาล – ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรียนคีย์บอร์ด และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 เรียนอูคูเลเล่

5. หลักสูตร จินตคณิตอันชั้น

หลักสูตรจินตคณิตอันชั้น (แบบใช้นิ้วมือ) คือหลักสูตรที่ใช้นิ้วมือในการคิดคำนวณ เป็นสื่อการสอนแบบครบวงจร ทั้งกระบวนการบวก การลบ การคูณ และการหาร สามารถนำไปใช้ได้จริง ทั้งในชีวิตประจำวัน และในโรงเรียนได้

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

11.1 งานวิจัยในประเทศ

ภูษงค์ มัชฌิโม (2559) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำประกอบกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 93.56/76.88 สูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ มีค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.6454 หรือคิดเป็นร้อยละ 64.54 นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำภาษาอังกฤษร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.76$, S.D. = 0.40)

ชาธิปะ รักดี (2562) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ชุด A little Guide เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A little Guide เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A little Guide ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาทักษะการอ่านของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A little Guide เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ร้อยละ 80 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A little Guide เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A Little Guide 3) แบบทดสอบวัด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4) แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านซึ่งเป็นแบบทดสอบถูกผิดโดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบ (Rubric Scoring) รวมทั้งความสามารถในการปฏิบัติแต่ละด้าน เพื่อกำหนดเป็นเกณฑ์การประเมินเป็นร้อยละ 5) แบบประเมินความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A little Guide เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.57/81.85 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (80/80) 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A Little Guide ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) การศึกษาทักษะการอ่านของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A little Guide โดยเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 พบว่านักเรียนจำนวนร้อยละ 81.48 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A little Guide โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.67$)

เจนจิรา ศรีทอง (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาทสมมติ การวิจัย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารโดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มี ประสิทธิภาพ และศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผล เปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของนักเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการวิจัย พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 85.02/83.24 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (80/80) โดยมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6149 คิดเป็นร้อยละ 61.49 นักเรียนมีความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารคิดเป็นร้อยละ 82.78 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ชรินทร์ทิพย์ ปฎิมาประกร (2565) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับ เกมมิฟิเคชันการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับ เกมมิฟิเคชัน และ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับเกมมิฟิเคชัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 4 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

มีลักษณะเป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิด 3) แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับเกมมิฟิเคชัน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนรู้อยู่โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับเกมมิฟิเคชันสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ชอบและสนุกกับการ เรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับเกมมิฟิเคชันและสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

พรรณนิภา อุดรนคร (2565) ได้วิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระแสนพัฒนา โดยใช้กระบวนการ E-PLC การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระแสนพัฒนา โดยใช้กระบวนการ E-PLC ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระแสนพัฒนา โดยใช้กระบวนการ E-PLC เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P จำนวนทั้งสิ้น 3 แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 18 ข้อ โดยใช้การทดสอบสมมติฐาน ค่า t (t -test for dependent sample) ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระแสนพัฒนา โดยใช้กระบวนการ E-PLC มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 85.79/88.25 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระแสนพัฒนา โดยใช้กระบวนการ E-PLC ปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนในภาพรวมเท่ากับ 188 คะแนน ($\mu = 9.89$, $\sigma = 3.07$) ส่วนคะแนนทดสอบหลังเรียนในภาพรวมเท่ากับ 295 คะแนน ($\mu = 15.53$, $\sigma = 3.91$) และเมื่อนำคะแนนไปทดสอบสมมติฐานในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการทดสอบค่า t (test for dependent sample) ผลปรากฏว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Dickerson (1997) ได้ทดลองเปรียบเทียบการจำคำศัพท์ของนักเรียนระดับหนึ่งโดยการใช้เกมเคลื่อนไหว (Active Game) เกมนิ่ง (Passive Game) และกิจกรรมการสอนปกติเป็นสื่อในการเรียน

การสอนแต่ละกลุ่มโดยกลุ่มเกมการเคลื่อนไหวเป็นการเล่นที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย กลุ่มเกมนึงเป็นการใช้กระดานดำ กลุ่มกิจกรรมปกติใช้สมุดแบบฝึกหัด พบว่ากลุ่ม เกมเคลื่อนไหวได้รับผลสัมฤทธิ์มากกว่าอีกสองกลุ่มและกลุ่มเกมนึงได้รับผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่ม กิจกรรมปกติ

Wang Cheng-Jun (2006) ได้ศึกษาผลของการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลองที่ใช้ทำการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชาวจีน ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยของ กิ่ง นอร์มอล โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 38 และ 36 คนตามลำดับ นักศึกษากลุ่มแรกได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มที่สองควบคุมการสอนแบบเดิม ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน โดยเฉพาะนักศึกษาที่ได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

12. กรอบแนวคิดการในการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

|

—

←

—

—

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 วิธีดำเนินการศึกษา
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
- 3.4 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.8 การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ (PAOR)

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ปีที่ 2 โรงเรียนมหาลาไถศึกษาเมืองพล อำเภอลพ จังหวัดขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 62 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 โรงเรียนมหาลาไถศึกษาเมืองพล อำเภอลพ จังหวัดขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 31 คน 1 ห้องเรียน เป็นนักเรียนชาย 14 คน นักเรียนหญิง 17 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการเลือก

3.2 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาลาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาลาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ดำเนินการทดลองตามรูปแบบการวิจัย One Group Pretest-Posttest Design ที่มีการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเพียงหนึ่งกลุ่มและมีการทดสอบก่อนและหลังจากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งมีรูปแบบการศึกษา แสดงในตารางที่ 3.1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 รูปแบบการศึกษา One group Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อน การจัด ประสบการณ์ (Pretest)	การพัฒนาความสามารถ (The Development of Learning Achievement)	ทดสอบหลัง การจัด ประสบการณ์ (Posttest)
ตัวอย่าง	T ₁	X	T ₂

เมื่อ

T₁ แทน การทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (Pretest)

X แทน การพัฒนาความสามารถด้านการพูด

T₂ แทน การทดสอบหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (Posttest)

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 โรงเรียนมหาลาไถศึกษาเมืองพล อำเภอลพ จังหวัด

ขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 31 คน 1 ห้องเรียน เป็นนักเรียนชาย 14 คน นักเรียนหญิง 17 คน โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.2.1 ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าเอกสารทางวิชาการ ตำรา หนังสือ คู่มือ ที่เกี่ยวกับหลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ด้วยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC รวมถึงแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การวิจัยเชิงปฏิบัติการ การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล การปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณวิชาชีพ บริบทของโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค 2W3P ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

3.2.2 ดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับใช้ในการศึกษา ผู้ศึกษาได้จัดทำเครื่องมือสำหรับใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

3.2.2.1 แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกระบวนการ E- PLC จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 1 ชั่วโมง รวม 3 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 1 เรื่อง เรื่อง Letter I จำนวน 1 ชั่วโมง

แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 1 เรื่อง เรื่อง Letter B จำนวน 1 ชั่วโมง

แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 1 เรื่อง เรื่อง Letter B จำนวน 1 ชั่วโมง

3.2.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

ด้านที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดคำศัพท์ จำนวน 10 ข้อ

ด้านที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการสนทนา จำนวน 10 ข้อ

3.2.3 เมื่อออกแบบเครื่องมือสำหรับใช้ในการศึกษาเสร็จแล้ว นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไขให้ครบถ้วนสมบูรณ์เหมาะสม

3.2.4 นำเครื่องมือสำหรับใช้ในการศึกษาที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านพิจารณาความเหมาะสมและหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.2.5 ดำเนินการทดลอง

เมื่อเครื่องมือสำหรับใช้ในการศึกษาผ่านการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และผ่านการหาคุณภาพของเครื่องมือเรียบร้อยแล้ว ผู้ศึกษาได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. ผู้ศึกษาแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกระบวนการ E- PLC
2. ดำเนินการทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นและบันทึกผลการทดสอบที่ได้เป็นคะแนนก่อนเรียน (Pre-test)
3. ผู้ศึกษาดำเนินการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกระบวนการ E- PLC เป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกระบวนการ E- PLC จำนวน 3 แผน (3 วงรอบ) แผนละ 1 ชั่วโมง รวม 3 ชั่วโมง
4. เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทุกแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แล้ว ผู้ศึกษาให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และบันทึกผลการทดสอบที่ได้เป็นคะแนนหลังเรียน (Post-Test)

3.2.6 รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ และสรุปผลการศึกษา

หลังจากดำเนินการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อทำการสรุปผลการศึกษาต่อไป

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

3.3.1. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกระบวนการ E- PLC จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 1 ชั่วโมง รวม 3 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Occupations	จำนวน 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง I know many feelings	จำนวน 1 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Opposite words	จำนวน 1 ชั่วโมง

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้และหลังเรียนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ จำนวน 2 ด้าน คือ

- ด้านที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดคำศัพท์ จำนวน 10 ข้อ
- ด้านที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการสนทนา จำนวน 10 ข้อ

3.4 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการศึกษารั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้สำหรับการศึกษา เพื่อจะนำไปทดลองใช้จริงในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

3.4.1 การสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกระบวนการ E- PLC ผู้ศึกษาได้สร้างแผนขึ้นจำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.4.1.1. ศึกษาตำราและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกระบวนการ E- PLC

3.4.1.2 ศึกษาหลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2560 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น และสื่อการสอนที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล พร้อมกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

3.4.1.3 สร้างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยการจัดประสบการณ์ มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตัวบ่งชี้ สภาพที่พึงประสงค์ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ ประสบการณ์สำคัญ กิจกรรมการจัดประสบการณ์ สารที่ควรเรียนรู้ สื่อ/อุปกรณ์การเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล จำนวน 3 แผน

3.4.1.4 นำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม ความสอดคล้องกับมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตัวบ่งชี้ สภาพที่พึงประสงค์ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ ประสบการณ์สำคัญ กิจกรรมการจัดประสบการณ์ สารที่ควรเรียนรู้ สื่อ/อุปกรณ์การเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล อาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

1. ดร.ประสงค์ ต่อโชติ	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
2. ดร.ธนาศักดิ์ ศิริบุญนันท์	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
3. ดร.เสถียร เหล่าประเสริฐ	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

3.4.1.5 นำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย

- นางปภาพรช เตชะตานนท์ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล
- นางพรทิพย์ เชื้อสวະถิ หัวหน้าวิชาการปฐมวัย โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล

3. นางปิ่นแก้ว แนนเกลี้ยง หัวหน้าระดับปฐมวัย โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล
 ผู้ศึกษาได้รับความอนุเคราะห์อย่างสูงจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ
 และ ซึ่งได้ให้เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ พิจารณา ความสอดคล้อง ความเหมาะสมของภาษา ครอบคลุม
 เนื้อหา ความถูกต้อง และประเมินความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้และ
 จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence :
 IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
 ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
 ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
 ค่าที่ใช้ได้มีค่าตั้งแต่ 0.60 ขึ้น

3.4.1.6 นำคะแนนผลการประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
 มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2560) ดังนี้

$$\begin{array}{lcl} \text{สูตร} & \text{IOC} & = \frac{\sum R}{n} \\ \text{เมื่อ} & \sum R & = \text{ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด} \\ & n & = \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด} \end{array}$$

ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.60 ข้อคำถามนั้นก็
 เป็นตัวแทนลักษณะของกลุ่มพฤติกรรม ถ้าข้อคำถามใดที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่า 0.60 ข้อคำถามนั้นก็ถูก
 ตัดออก หรือปรับปรุงแก้ไขใหม่ให้ดีขึ้น

ผู้ศึกษาพิจารณาคัดเลือกเฉพาะรายการประเมินข้อ พิจารณาข้อที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60
 ขึ้นไป เพื่อนำไปใช้ และปรับปรุงรายการประเมินข้อที่ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะหรือเพิ่มเติม

3.4.1.7 นำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไข และจัดพิมพ์แผนการ
 จัดประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อนำไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา คือ เด็กปฐมวัยชั้น
 อนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด
 ขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

3.4.2 การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียนการจัดประสบการณ์การจัดการเรียนรู้บูรณาการโดยใช้
 เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้น
 อนุบาลปีที่ 2 ซึ่งผู้ศึกษาสร้างขึ้นตามแนวการสร้างและหาคุณภาพแบบอิงเกณฑ์ ดังนี้

3.4.2.1 ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามหลักสูตร
ปฐมวัย พุทธศักราช 2560 และศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.4.2.2 ศึกษาหลักสูตรปฐมวัยโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล

3.4.2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ ให้ครอบคลุม
เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ โดยสร้างเป็นแบบทดสอบจำนวน 2 ด้าน ด้านละ 10 ข้อ

3.4.2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น
เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ จำนวน 3 ท่าน (ชุดเดิม) เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ความ
เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมด้านเนื้อหา ด้านภาษาและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ ได้แก่ ความชัดเจน
ของข้อคำถามและคำตอบที่เป็นตัวเลือก ความสอดคล้องและครอบคลุมกับจุดประสงค์การเรียนรู้รวมทั้ง
ความซ้ำซ้อนของประเด็นตัวเลือกที่เป็นคำตอบ แล้วทำการปรับปรุงและแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.4.2.5 แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผ่านการตรวจสอบ
แล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน (ชุดเดิม) เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ พิจารณา และประเมิน
ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index
of Item Objective Congruence : IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อสอบตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.4.2.6 นำคะแนนผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบและจุดประสงค์การ
เรียนรู้ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตรหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พิจารณาค่าที่
ใช้ได้ อยู่ มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

3.4.2.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผ่านการตรวจ
พิจารณาแล้วไปจัดพิมพ์ และนำไปทดลองใช้ (Tryout) กับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 30 คน (ที่
ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา) โดยการตรวจให้คะแนน ใช้เกณฑ์ตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด
หรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกันให้ 0 คะแนน

3.4.2.8 คัดเลือกแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ รายข้อที่มีค่า
ความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เหมาะสม
โดยใช้สูตร ของ Lovett (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553) ทั้งฉบับ

3.4.2.9 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ ฉบับสมบูรณ์มา
จัดพิมพ์ เพื่อนำไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา คือ เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียน

มหาวิทยาลัยเมืองพล อำเภพล จังหวัดขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 31 คน

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาวิทยาลัยเมืองพล อำเภพล จังหวัดขอนแก่น สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 31 คน โดยมีวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.5.1 ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา ทำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นและบันทึกผลการทดสอบที่ได้เป็นคะแนนก่อนเรียน (Pre-test) แล้วนำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์ตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกัน ให้ 0 คะแนน และบันทึกคะแนนเพื่อใช้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

3.5.2 ดำเนินการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาวิทยาลัยเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC โดยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 3 แผน จำนวน 3 ชั่วโมง ประกอบด้วย

ชั่วโมง	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Occupations	จำนวน 1
ชั่วโมง	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง I know many feelings	จำนวน 1
ชั่วโมง	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Opposite words	จำนวน 1

3.5.3. เมื่อดำเนินการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามเนื้อหาครบแล้ว ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เสร็จแล้วนำมาตรวจให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์ตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกันให้ 0 คะแนน และบันทึกคะแนนเพื่อใช้เป็นคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test)

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC โดยใช้การหาค่า E_1/E_2

3.6.2 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

3.6.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้จากแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ดังนี้

3.7.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

3.7.1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.7.1.2 ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.7.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S) (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนของนักเรียนแต่ละคน

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum X$ แทน ผลบวกของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนกลุ่มตัวอย่างยกกำลังสอง

3.7.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.7.2.1 สถิติที่ใช้หาคุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

1) วิเคราะห์หาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้กับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้กับจุดประสงค์การเรียนรู้

$$\frac{\sum R}{N} \text{ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด}$$

$$N \text{ แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ}$$

ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ค่าดัชนีความสอดคล้องที่นำมาใช้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00

2) วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 80/80 โดยหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตร (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) ดังนี้

คำนวณหาค่า 80 ตัวแรก โดยใช้สูตร E_1

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน ผลรวมคะแนนที่ได้จากการจัดประสบการณ์ระหว่างเรียน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

A แทน คะแนนเต็มของการจัดประสบการณ์ระหว่างเรียนทุกแผนรวมกัน

คำนวณหาค่า 80 ตัวหลัง โดยใช้สูตร E_2

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum F$ แทน ผลรวมคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถ
หลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน

3.7.2.2 สถิติที่ใช้หาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1. วิเคราะห์หาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$$\frac{\sum R}{N} \text{ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด}$$

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าแบบทดสอบตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าแบบทดสอบไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ค่าดัชนีความสอดคล้องที่นำมาใช้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00

2. วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) เป็นรายชื่อของแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของแต่ละข้อ

R แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อนั้นถูก

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ทำข้อสอบ

3. วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบอิงเกณฑ์ของ Brennan ค่าอำนาจจำแนกที่หาโดยวิธีนี้เรียกว่า ดัชนีบี (B-Index หรือ Brennan Index) ใช้สูตร (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553) ดังนี้

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
	U	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	N ₁	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์
	N ₂	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

4. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถในพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรของ Lovett (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553) ดังนี้

$$r_{cc} = 1 - \frac{K \sum X_i - \sum X_i^2}{(K-1) \sum (X_i - C)^2}$$

เมื่อ	r _{cc}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	K	แทน	จำนวนข้อสอบทั้งหมด
	X _i	แทน	คะแนนสอบของนักเรียนแต่ละคน
	C	แทน	คะแนนจุดตัดการผ่านเกณฑ์
	$\sum X_i$	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนทุกคน

3.7.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ผู้ศึกษาใช้เพื่อทดสอบสมมติฐานในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad \text{เมื่อ } df = n-1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	D	แทน	ผลต่างระหว่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

Σ^D	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบหลังเรียนกับก่อนเรียน
Σ^{D^2}	แทน	ผลรวมของผลต่างคะแนนทดสอบหลังเรียนกับก่อนเรียนยกกำลังสอง
n	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.8 การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ (PAOR)

ผู้ศึกษาดำเนินการวิจัยเชิงปฏิบัติการโดยมีกระบวนการปฏิบัติอย่างเป็นระบบ 4 ขั้นตอนคือ ขั้นการวางแผน ขั้นลงมือปฏิบัติ ขั้นสังเกตการณ์ และขั้นสะท้อนผล โดยดำเนินการต่อเนื่องกันไป จนกว่าจะพึงพอใจหรือได้ข้อสรุปที่มีประสิทธิภาพ โดยผู้ศึกษามีส่วนร่วมในการปฏิบัติเพื่อมุ่งพัฒนาและปรับปรุงการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.8.1 ออกแบบแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (ขั้น Plan)

เริ่มต้นด้วยการสำรวจปัญหาสำคัญที่ต้องการให้มีการแก้ไข ทีม E-PLC วางแผนร่วมกันสำรวจสภาพปัญหาว่าเป็นอย่างไร ปัญหาที่ต้องการแก้ไขต้องมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องใดบ้าง ในการวางแผนมีการปรึกษาร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด จากนั้นได้นำปัญหามาทำการออกแบบแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ด้วยเทคนิคการสอนมาช่วยในการจัดการเรียนการสอนตามสภาพปัญหาที่พบ

3.8.1.1 วิเคราะห์ปัญหา (ขั้น Plan)

วิเคราะห์สภาพและปัญหา เพื่อเป็นแนวทางในการหาโครงสร้างของปัญหาอย่างเป็นระบบ ทบทวนปัญหาอย่างกว้างขวาง ร่วมกันนำแนวคิดที่ได้จากการวิเคราะห์มาวางแผนในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโลโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาโลศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC โดยคำนึงว่ากิจกรรมนั้นต้องประกอบด้วยอะไรบ้าง ต้องแก้ไขอย่างไร และผู้ได้รับผิดชอบ

3.8.1.2 วิพากษ์แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (ขั้น Plan)

การวิพากษ์แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้นั้น เพื่อหาข้อที่ควรปรับปรุงและพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น วิพากษ์โดยทีม E-PLC สำหรับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโลโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาโลศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

3.8.1.3 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ (ขั้น Plan)

เมื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC แล้ว ผู้ศึกษาดำเนินการแก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำ

3.8.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้งาน (ขั้น Acting)

เมื่อปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แล้ว ผู้ศึกษาดำเนินการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC เป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ ด้วยการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งหมด จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ รวม 3 ชั่วโมง

3.8.3 ขั้นสังเกต (ขั้น Observation)

ในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมมีการสังเกต จดบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งที่คาดหวังและไม่คาดหวัง ขณะที่ดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอนที่วางไว้ สิ่งที่ได้จากการสังเกตเป็นกระบวนการของการปฏิบัติการ การสังเกตครั้งนี้รวมถึงการรวบรวมผลการปฏิบัติที่เห็นด้วยตา การได้ฟัง รวมทั้งการใช้เครื่องมือ เช่น แบบทดสอบซึ่งนำมาใช้ขณะที่กำลังดำเนินการทำการปฏิบัติการวิจัย

3.8.4 ขั้นสะท้อนผล (ขั้น Reflection)

เป็นขั้นสุดท้ายของวงจรการทำวิจัยปฏิบัติการ เป็นการประเมินหรือตรวจสอบกระบวนการปัญหาหรืออุปสรรคต่อการปฏิบัติการ ที่ผู้ศึกษาและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทำการตรวจสอบปัญหาที่เกิดขึ้น โดยผ่านการอภิปรายปัญหา ซึ่งจะได้แนวทางของการพัฒนาขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมและเป็นพื้นฐานข้อมูลนำไปสู่การปรับปรุงและวางแผนปฏิบัติต่อไป

โดยวงจรของ 4 ขั้นตอนดังกล่าวจะมีลักษณะการดำเนินการเป็นบันไดเวียน (Spiral) และกระทำซ้ำตามวงจรจนกว่าจะได้ผลปฏิบัติตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการกระบวนการ E-PLC ตามขั้นตอน PAOR จำนวน 3 วงรอบ แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทำการสรุปผลการศึกษาต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับ มหาโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียน มหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูล และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังต่อไปนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มประชากร
$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ยประชากร (Mean)
Σ	แทน	ผลรวม
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
E.I.	แทน	ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index)
D	แทน	ผลต่างของจำนวน
D^2	แทน	ผลต่างของจำนวนยกกำลังสอง
P value	แทน	ค่าความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
t	แทน	สถิติใช้ทดสอบสมมติฐานการแจกแจงแบบ t- test
*	แทน	มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 ลำดับการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาได้ลำดับผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

4.2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์

การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

4.3.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ผู้ศึกษาได้ใช้สูตรการหาค่า E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) ซึ่งกำหนดเกณฑ์ไว้ที่ 80/80 โดยการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E_1) ได้จากการวัดและประเมินผลคะแนนระหว่างการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทั้ง ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัยของแต่ละแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ จำนวนทั้งหมด 3 แผน และประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2) ได้จากแบบทดสอบหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เมื่อดำเนินการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ครบถ้วนทั้ง 3 แผนแล้ว ผลดังปรากฏในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

เลขที่	คะแนน ทดสอบ ก่อนเรียน (30)	คะแนนระหว่างเรียน			คะแนน ทดสอบ ระหว่างเรียน (กระบวนการ : E_1) (30)	คะแนน ทดสอบ หลังเรียน (ผลลัพธ์ : E_2) (30)
		แผนการ จัดการเรียนรู้ ที่ 1 (10)	แผนการ จัดการเรียนรู้ ที่ 2 (10)	แผนการ จัดการเรียนรู้ ที่ 3 (10)		

--	--	--	--	--	--	--

1	8	7	9	8	24	25
2	19	8	7	9	24	26
3	20	9	8	8	25	26
4	19	7	8	9	24	26
5	21	9	7	10	26	27
6	22	8	9	7	24	25
7	22	7	7	9	23	24
8	20	9	8	7	24	25
9	20	8	9	8	25	26
10	21	7	9	8	24	25
11	19	8	7	9	24	26
12	21	9	8	8	25	26
13	20	7	8	9	24	26
14	20	9	7	10	26	27
15	21	8	9	7	24	25
16	22	7	7	9	23	24
17	23	9	8	7	24	25

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประสิทธิภาพของแผนการจัด
 ประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถ
 ด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E-
 PLC (ต่อ)

เลขที่	คะแนน ทดสอบ ก่อนเรียน (30)	คะแนนระหว่างเรียน			คะแนน ทดสอบ ระหว่างเรียน (กระบวนการ : E ₁) (30)	คะแนน ทดสอบ หลังเรียน (ผลลัพธ์ : E ₂) (30)
		แผนการ จัดการเรียนรู้ ที่ 1 (10)	แผนการ จัดการเรียนรู้ ที่ 2 (10)	แผนการ จัดการเรียนรู้ ที่ 3 (10)		
18	23	8	9	8	25	26
19	19	7	7	9	23	24
20	19	9	8	7	24	25
21	20	8	9	8	24	26
22	20	7	7	7	24	26
23	21	8	8	8	25	26
24	19	9	8	9	24	27
25	21	7	7	7	26	25
26	20	9	9	9	24	24
27	20	8	7	8	23	25
28	21	8	8	8	24	26
29	22	7	9	7	24	25
30	23	8	9	8	24	26
31	20	8	9	8	25	26
Σ	636	247	249	253	752	791
$\bar{x}$	20.52	7.97	8.03	8.16	24.25	25.51
S.D.	1.31	0.80	0.84	0.90	0.82	0.85
ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ E ₁ /E ₂					80.83	85.03

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ บูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีประสิทธิภาพด้าน

กระบวนการ (E_1) คิดเป็นร้อยละ 80.83 และมีประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2) คิดเป็นร้อยละ 85.03 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 หรือ E_1/E_2 เท่ากับ 80.83 /85.03

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ปรากฏ ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนน		ดัชนีประสิทธิผล (E.I)
		ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
31	30	636	791	0.5272

จากตารางที่ 4.2 พบว่าคะแนนรวมการทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์ของนักเรียนเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ทุกคน เท่ากับ 636 คะแนน คะแนนรวมของการทดสอบหลังการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 791 คะแนน ผลการวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล การจัดการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.5272 หรือมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 52.72 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 0.50

4.2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ปรากฏดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยร้อยละ ผลต่างและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

เลขที่	คะแนนทดสอบ ก่อนเรียน (30)	คะแนนทดสอบ หลังเรียน (30)	ผลต่างของ จำนวน (D)	ผลต่างของ จำนวน ยกกำลังสอง (D2)
1	18	25	7	49
2	19	26	5	25
3	20	26	6	36
4	19	26	5	25
5	21	27	6	36
6	22	25	3	9
7	22	24	2	4
8	20	25	5	25
9	20	26	6	36
10	21	25	4	16
11	19	26	5	25
12	21	26	5	25

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยร้อยละ ผลต่างและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค

2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วย
กระบวนการ E- PLC (ต่อ)

เลขที่	คะแนนทดสอบ ก่อนเรียน (30)	คะแนนทดสอบ หลังเรียน (30)	ผลต่างของ จำนวน (D)	ผลต่างของ จำนวน ยกกำลังสอง (D2)
13	20	26	6	36
14	20	27	7	49
15	21	25	4	16
16	22	24	2	4
17	23	25	2	4
18	23	26	3	9
19	19	25	4	16
20	19	26	5	25
21	20	24	4	16
22	20	26	6	36
23	21	26	5	25
24	19	27	6	36
25	21	25	4	16
26	20	24	4	16
27	20	25	5	25
28	21	26	5	25
29	22	25	3	9
30	23	26	3	9

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยร้อยละ ผลต่างและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการวิเคราะห์เปรียบเทียบ
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค

2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC (ต่อ)

เลขที่	คะแนนทดสอบ ก่อนเรียน (30)	คะแนนทดสอบ หลังเรียน (30)	ผลต่างของ จำนวน (D)	ผลต่างของ จำนวน ยกกำลังสอง (D2)
31	20	26	6	36
Σ	636	791	143	719
$\bar{x}$	20.52	25.51	4.6	23.19
S.D.	1.31	0.85	1.40	12.55

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC พบว่า มีคะแนนสูงขึ้น โดยคะแนนทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์ มีคะแนนเท่ากับ 636 คะแนน ($\bar{x}=20.52$, S.D.=1.31) ส่วนคะแนนทดสอบหลังการจัดประสบการณ์มีคะแนนเท่ากับ 719 คะแนน ($\bar{x}=25.51$, S.D.=0.85) และเมื่อนำคะแนนไปทดสอบสมมติฐานในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ ด้วยการทดสอบค่า t (test for dependent sample) ผลปรากฏดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติของการทดสอบเปรียบเทียบคะแนนสอบ ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์

การทดสอบ	N	$\bar{x}$	S.D.	ΣD	ΣD^2	t	P value
----------	---	-----------	------	------------	--------------	---	---------

ก่อนการจัด ประสบการณ์	31	20.52	1.31	143	719	36.04 *	0.00
หลังการจัด ประสบการณ์	31	25.51	0.85				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติของการทดสอบเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ของนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโหมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย เท่ากับ 20.52 คะแนน และมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังการจัดประสบการณ์เฉลี่ย เท่ากับ 25.51 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังผลปรากฏว่า คะแนนสอบหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

4.4.1 สรุปผลเชิงคุณภาพ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโหมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ผู้ศึกษาได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพตามวงจร PAOR ในการดำเนินการกระบวนการ E-PLC จำนวน 3 วงรอบ ดังนี้

4.4.1.1 ขั้นตอนที่ P : การวางแผน (Plan)

1) วิเคราะห์ปัญหา จากการจัดประสบการณ์ในการจัดการเรียนรู้วิชาความสามารถในการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน (อนุบาลปีที่ 2) ของครูผู้สอน พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครูไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมเท่าที่ควร การจัดการเรียนรู้ในลักษณะนี้ทำให้นักเรียนไม่สนใจเท่าที่ควร ครูจึงเล็งเห็นปัญหาที่จะพัฒนาการจัดประสบการณ์ด้านอ่านและการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนจึงได้ใช้การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโหมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC

2) วิพากษ์แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาโหมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2

โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ให้ครูผู้สอนได้จัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการเพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมตลอดทั้งแผนรวมถึงการปรับตัวอุปสงค์การเรียนรู้ให้เหมาะสม กับการจัดการเรียนการสอนใน 1 ชั่วโมง มีการปรับปรุงแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ โดยการปรับ ลดแบบทดสอบให้เหมาะสมกับระดับชั้นมากขึ้น มีสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่น่าสนใจ ตื่นเต้น และสนุกสนานมาเพิ่มเติมความรู้ให้แก่ักเรียน มีการนำอุปกรณ์ในการปฏิบัติกิจกรรมที่สอดคล้อง กับ เนื้อหาการจัดกิจกรรม และช่วยเสริมทักษะการแก้ปัญหาของเด็กอนุบาล และควรลดจุดประสงค์การเรียนรู้ ให้สามารถวัดได้ในแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ตรวจสอบคำถามของแบบทดสอบก่อนและหลังการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้ จากนั้นหาข้อผิดพลาดและพัฒนาปรับปรุงต่อไปและต้องไม่ลืมสอดแทรก จรรยาบรรณวิชาชีพครูขณะทำการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

4.4.1.2 ขั้นตอน A : การปฏิบัติ (Act)

1) เปิดชั้นเรียน จัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3Pร่วมกับมหาไถ่ โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ครูผู้สอนได้มีการ แสดงออกในการปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณวิชาชีพครูด้านจรรยาบรรณต่อตนเอง มีการเตรียมการสอน ทั้ง ด้านสื่อการสอน แผนการจัดการเรียนรู้ และการจัดเตรียมบรรยากาศของชั้นเรียน มีการกระตุ้นความสนใจ ของผู้เรียน มีการแสดงออกในการปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณวิชาชีพครูด้านจรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ ด้วย การปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยความเมตตา เอาใจใส่ผู้เรียนด้วยความเสมอภาค เข้าใจพฤติกรรมและพัฒนาการ ตามช่วงวัยของนักเรียน บริการวิชาการด้วยความรัก ความเมตตา เอาใจใส่ ช่วยเหลือ และส่งเสริมให้ กำลังใจแก่ผู้เรียน การเปิดชั้นเรียนและดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ ก้าวหน้าขึ้นและบรรลุผลตามเป้าหมาย กล่าวคือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่ โมเดล ได้เหมาะสมกับวัย เวลา และพัฒนาการของผู้เรียน ตลอดจนวัตถุประสงค์ มีสื่อนวัตกรรมที่เหมาะสม ใช้ได้จริง ต้องปรับให้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อกระตุ้นและสร้างความแปลกใหม่ให้กับผู้เรียน พัฒนา กิจกรรมที่ให้ความรู้พร้อมกับความสนุก เพื่อเพิ่มความสนใจ ตื่นเต้น เราใจ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำ กิจกรรมชั้นเรียนมากที่สุด และสร้างสถานการณ์ปัญหาให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการแก้ปัญหา หรือปรึกษาหารือ กันกับเพื่อนในชั้นเรียน และครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำและมีการเสริมแรงให้กับผู้เรียน

4.4.1.3 ขั้นตอน O : การสังเกตการณ์(Observation)

1) การสังเกตการณ์ในชั้นเรียน ผู้ศึกษาได้สังเกตการณ์และรวบรวมผลการปฏิบัติการ ใน ขั้นตอน A การปฏิบัติซึ่งเป็นการเปิดชั้นเรียน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสังเกตพฤติกรรม ร่วมกับการ ทดสอบความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้โดยจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้นจำนวน 3 แผน โดยเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการเทคนิคการสอน เน้นเรื่องการมองปัญหาของผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อกระตุ้นและสร้างความแปลก ใหม่ให้กับผู้เรียน พัฒนากิจกรรมที่ให้ความรู้พร้อมกับความสนุกเพื่อเพิ่มความสนใจ ตื่นเต้น เราใจ ให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมชั้นเรียนมากที่สุด และสร้างสถานการณ์ปัญหาให้ผู้เรียนได้ฝึก ทักษะการแก้ปัญหาหารวมไปถึงการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายนำเสนอเข้ามาพัฒนาผู้เรียนร่วมด้วย

4.4.1.4 ขั้นตอน R : การสะท้อนผล (Reflection)

1) ประชุมสะท้อนคิดหลังเปิดชั้นเรียน ผู้ศึกษาได้สรุปการดำเนินงาน 3 วงรอบ ดังนี้

1.1) สรุปผลการดำเนินงานทั้ง 3 วงรอบของสมาชิก E-PLC

1.1.1.) ครูผู้สอน : ครูผู้สอนเริ่มมีความชัดเจนในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยมีขั้นตอนชัดเจน และการใช้สื่อได้ดีขึ้น นักเรียนให้ความสนใจเป็นอย่างดี และสามารถปฏิบัติกิจกรรมใบงานได้อย่างถูกต้อง

1.1.2) ครูพี่เลี้ยง : เนื้อหาตรงวัตถุประสงค์และสื่อที่ใช้ชัดเจนดีมาก ขยายความรู้ได้ดี ตอบวัตถุประสงค์ได้ ครูมีการเสริมแรงใจ เช่น จะมีของรางวัลให้กับนักเรียนที่ทำเสร็จเร็วเพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากทำกิจกรรม ครูผู้สอนมีการกระตุ้นนักเรียนเดินดูนักเรียนให้ทั่วถึงและสื่อการสอนมีความหลากหลายมากขึ้นไปรวมทั้งสื่อที่เป็นของจริง นักเรียนสามารถหยิบจับและลงมือปฏิบัติได้จริง สร้างความสนใจให้แก่เด็กดีมาก

1.1.3) ศึกษาพิเศษ : ครูมีการเสริมแรงใจ เช่น จะมีของรางวัลให้กับนักเรียนที่ทำเสร็จเร็ว เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากทำกิจกรรม

1.1.4) ครูผู้สร้างแรงบันดาลใจ : เห็นด้วยกับแผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้ในครั้งนี้ อยากให้ครูผู้สอนเสริมสร้างพลังใจให้แก่ผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนในครั้งนี้ นักเรียนมีส่วนร่วมมากขึ้น มีการใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ช่วยกระตุ้นความสนใจ เมื่อนักเรียนเห็นใบกิจกรรมนักเรียนสามารถตอบคำถามและอธิบายได้ ถือว่าบรรลุจุดประสงค์ในครั้งนี้ อาจจะเป็นรูปภาพ เพื่อให้ให้นักเรียนได้เข้าใจง่ายขึ้น

1.1.5) อาจารย์ : การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับ ครูผู้สอนได้ดีมาก เป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ ใช้สื่อได้มีความชัดเจนในเทคนิคการสอน และ ได้ทำตามคำแนะนำจากคณะ ทีม E-PLC ได้เป็นอย่างดีรวมถึงครูมีการเสริมแรงใจ เช่น จะมีของ รางวัลให้กับนักเรียนที่ทำเสร็จเร็ว เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากทำกิจกรรม

1.1.6) ครูเพื่อนร่วมเรียนรู้: การเรียนการสอนในครั้งนี้นักเรียนกล้าแสดงออกที่จะตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น นักเรียนแก้ปัญหาได้ และการยกตัวอย่างให้กระชับ มากยิ่งขึ้น

1.1.7) ผู้อำนวยการ : แผนการจัดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ สามารถเพิ่มเติมในส่วนของ จรรยาบรรณครู เห็นถึงพัฒนาการการสอนของครูผู้สอน และนักเรียนสามารถตอบคำถาม แสดงแนวคิดของตนเองได้ ถือว่าบรรลุจุดประสงค์สามารถได้ทำตามคำแนะนำจากคณะทีม E-PLC ได้เป็นอย่างดี

1.2) สรุปผลการดำเนินงานทั้ง 3 วงรอบของครูผู้สอน

1.2.1) แผนการจัดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ พบว่า ทั้งสามแผน การจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกันดี ผู้สอนมีการวิเคราะห์หลักสูตร มาตรฐานและตัวชี้วัด เป็นไปตามหลักสูตรปฐมวัย ปี 2560 แผนการจัดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ เหมาะกับพัฒนาการตามช่วงวัยของเด็ก มีการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นตลอด การจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.2.2) แนวปฏิบัติที่ดีเลิศ (Best Practice) พบว่า การเรียนรู้ที่ดีที่สุด คือ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ มีส่วนในการหาข้อเสนอแนะ และตั้งข้อสังเกตถึงข้อดี ข้อเสียของการเรียนรู้นั้นๆ ครูผู้สอนและนักเรียนมีการเรียนรู้ร่วมกัน ทำให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ ที่ดีและมีประสิทธิภาพ และนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง

1.2.3) ผลที่เกิดแก่นักเรียน เป็นการคำนึงถึงความสมดุลและครอบคลุมพัฒนาการของเด็กให้ครบทุกด้าน ในการดูแลพัฒนา ในแต่ละด้านของพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา มีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ต้องการส่งเสริมให้เด็กเจริญเติบโต และมีพัฒนาการสมวัยอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งการปฏิบัติที่เหมาะสมกับพัฒนาการเป็นแนวทางที่สำคัญในการตัดสินใจที่จะปฏิบัติต่อดูกด้วยความรู้ความเข้าใจ กับวัยหรืออายุของเด็ก

1.2.4) ปัจจัยที่ทำให้เกิดความสำเร็จ ได้แก่ ทีม E-PLC ได้มีส่วนร่วมใน การพัฒนาแผนการจัดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ได้รับคำแนะนำด้านความรู้และประสบการณ์จากผู้เชี่ยวชาญ หลายท่าน และแผนการจัดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้รับการวิพากษ์ ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการ เรียนรู้มากยิ่งขึ้น

1.2.5) ผลที่เกิดกับครูผู้สอนจากการดำเนินกิจกรรม E-PLC ครูผู้สอน ได้เรียนรู้วิธีการรับมือกับนักเรียนที่มีความแตกต่างทางพฤติกรรมวิธีการจัดการชั้นเรียนที่ดี วิธีการใช้เทคนิคการสอนรวมถึงการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีมีประสิทธิภาพสามารถ นำไปใช้ได้จริงอีกทั้งได้เรียนรู้ตระหนักรู้และเพิ่มพูนจรรยาบรรณทางวิชาชีพทั้ง 5 ด้าน

1.2.6) การนำข้อคิดเห็นและประสบการณ์ในการดำเนินงาน E-PLC ไปพัฒนาตนเอง ครูผู้สอนต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพครูด้านจรรยาบรรณต่อตนเอง ด้วยการมีระเบียบวินัยใน

ตนเอง การพัฒนาทางวิชาการ การพัฒนาบุคลิกภาพและเทคโนโลยี สารสนเทศผู้สอนควรมีการใช้การเสริมแรงทางลบในการจัดการชั้นเรียนหากมีนักเรียนที่แสดง พฤติกรรมทางลบและส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอน การควบคุมชั้นเรียนควรเหมาะกับบริบท ของผู้เรียนและแผนการสอน ครูผู้สอนต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพครู ด้านจรรยาบรรณ ต่อผู้รับบริการด้วยความรักความเมตตาเอาใจใส่ช่วยเหลือและส่งเสริมให้กำลังใจแก่ผู้เรียนผู้สอน ควรสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ด้วยวิธีที่เราต่อการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนควรมีโอกาสได้ ร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นปัญหาที่นักเรียนพบในการเรียน รวมถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาที่ นักเรียนค้นพบ เพื่อปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ต่อไป

จากผลการดำเนินการตามวงจร PAOR และการสะท้อนผลการดำเนินงาน E-PLC IN ACTION ทั้งสามวงจรรอบ ผู้ศึกษาสรุปผลการดำเนินร่วมกับสมาชิก E-PLC ทั้งหมด 7 ท่าน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูพี่เลี้ยง ครูผู้สร้างแรงบันดาลใจ ศึกษานิเทศก์ อาจารย์นิเทศ ครูผู้สอน (ผู้ศึกษา) และครูเพื่อนร่วมเรียนรู้ สามารถสรุปผลเชิงคุณภาพได้ดังนี้

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3Pร่วมกับมหาโมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC แผนมีความสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด มีความยืดหยุ่น มีการปรับแผนการจัดประสบการณ์ให้เข้ากับบริบทของผู้เรียน แผนที่สร้างขึ้นสอดคล้องกับพัฒนาการตามช่วงวัยของผู้เรียน บทเรียนที่เลือกใช้มีความ สอดคล้องเหมาะสมกับนักเรียน ครูและนักเรียนมีโอกาสดำเนินการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีปฏิสัมพันธ์กัน มากขึ้น ผู้สอนมีการเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลายและน่าสนใจ ผู้สอนมีการควบคุมชั้นเรียนและ สร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ให้เป็นไปในแนวทางที่ดีเพื่อให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนมีการ วิเคราะห์ผู้เรียนและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนรวมถึงมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน มีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ลองคิดหาวิธี เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดงออก และส่งเสริมความ มั่นใจในตนเองได้ ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดขึ้น ได้ด้วยความร่วมมือของสมาชิกในทีม E-PLC

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 2) เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E_1) คิดเป็นร้อยละ 80.83 และมีประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2) คิดเป็นร้อยละ 85.03 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 หรือ E_1/E_2 เท่ากับ 80.83 /85.03

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC พบว่าค่าดัชนีประสิทธิผล การจัดการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.5272 หรือมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 52.72 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 0.50

5.1.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล

ปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC พบว่า มีคะแนนสูงขึ้น โดยคะแนนทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์ มีคะแนนเท่ากับ 636 คะแนน ($\bar{x}$ =20.52, S.D.=1.31) ส่วนคะแนนทดสอบหลังการจัดประสบการณ์มีคะแนนเท่ากับ 719 คะแนน ($\bar{x}$ =25.51, S.D.=0.85) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลัง ผลปรากฏว่า คะแนนสอบหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

ในการศึกษาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC สามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

5.2.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล ปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการ (E_1) คิดเป็นร้อยละ 80.83 และมีประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ (E_2) คิดเป็นร้อยละ 85.03 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 หรือ E_1/E_2 เท่ากับ 80.83 /85.03 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้เป็นขั้นตอนโดยมีการสร้างแรงจูงใจ บอข้อมูล ผูก นำไปใช้และสรุปผล ซึ่งเป็นลำดับ กระบวนการสอนที่มีความชัดเจนและเป็นขั้นตอนที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของมนรดา อัจฉนทิก (2559) ได้ศึกษาเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เท่ากับ 91.28/88.68 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเจนจิรา ศรีทอง (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาทสมมติ ผลการวิจัย พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 85.02/83.24 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

5.2.2 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC พบว่าค่าดัชนีประสิทธิผล การจัดการ

เรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.5272 หรือมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 52.72 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 0.50 สอดคล้องกับงานวิจัยของภุชงค์ มัชฌิโม (2559) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำประกอบกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.6454 หรือคิดเป็นร้อยละ 64.54 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเจนจิรา ศรีทอง (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาทสมมติ ผลการวิจัย พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6149 คิดเป็นร้อยละ 61.49 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารคิดเป็นร้อยละ 82.78 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

5.2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E- PLC พบว่า มีคะแนนสูงขึ้น โดยคะแนนทดสอบก่อนการจัดประสบการณ์ มีคะแนนเท่ากับ 636 คะแนน ($\bar{x}$ =20.52, S.D.=1.31) ส่วนคะแนนทดสอบหลังการจัดประสบการณ์มีคะแนนเท่ากับ 719 คะแนน ($\bar{x}$ =25.51, S.D.=0.85) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลัง ผลปรากฏว่า คะแนนสอบหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ และใช้กระบวนการทางสติปัญญาเพิ่มประสบการณ์ใหม่ ๆ รวมทั้งกิจกรรมการจัดประสบการณ์การเรียนรู้มีลำดับขั้นตอน นักเรียนได้เรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูได้กระตุ้นให้เด็กสนใจ มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของซารีปะ รักดี (2562) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ชุด A little Guide เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด A Little Guide ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชรินทร์ทิพย์ ปฎิมาประกร (2565) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับเกมมิฟิเคชัน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับเกมมิฟิเคชันสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพรรณนิภา อุตตรนคร (2566) ได้วิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อพัฒนา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระแสนพัฒนา โดยใช้กระบวนการ E-PLC ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระแสนพัฒนา โดยใช้กระบวนการ E-PLC ปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนในภาพรวมเท่ากับ 188 คะแนน ($\mu = 9.89$, $\sigma = 3.07$) ส่วนคะแนนทดสอบหลังเรียนในภาพรวมเท่ากับ 295 คะแนน ($\mu = 15.53$, $\sigma = 3.91$)

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล ด้วยกระบวนการ E-PLC มีข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

5.3.1.1 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ในแต่ละกิจกรรมนั้น ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเวลาในการทำกิจกรรม เพื่อให้ นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมให้เสร็จทันเวลา และเหลือเวลาเรียนในการสะท้อนผลการเรียน เพื่อปรับปรุงกระบวนการสอนต่อไป

5.3.1.2 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรชี้แจงกับผู้เรียนให้เข้าใจรูปแบบและการเลือกใช้กิจกรรมได้อย่างเหมาะสมก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ ควรช่วยในการสรุป และเพิ่มเติมความรู้เมื่อนักเรียน

5.3.2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาตัวแปรอื่น ๆ เช่น ทักษะการจำคำศัพท์ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เป็นต้น

5.3.2.2 ควรจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้เทคนิค 2W3P ร่วมกับมหาไถ่โมเดล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ร่วมกับรูปแบบการสอนอื่น ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนวรรณ รอดคุ้ม. (2557). ผลการใช้เกมที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดตาก. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551 ข). การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2551 ก). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2559). แผนพัฒนาการศึกษามาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 – 2564). กรุงเทพฯ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ. (2559). การพัฒนาชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่องสารและสมบัติ ของสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา เทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- จริยาพร ศรีพิทักษ์พลรบ และรุ่งทิพย์ คำจำ. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนโดยใช้เกมประกอบและสอนตามคู่มือครู. การศึกษาค้นคว้าอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- เจนจิรา ศรีทอง. (2562). การพัฒนาความสามารถพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ขวลิต ชูกำแพง. (2553). การวิจัยหลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชนาธิป พรกุล. (2552). การออกแบบการสอน การบูรณาการการอ่าน การคิดวิเคราะห์และการเขียน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชรินทร์ทิพย์ ปฎิมาประกร. (2565). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับเกมมิฟิเคชัน.
วิทยานิพนธ์ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครู
สุริยเทพ บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2545). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีการศึกษาหน่วยที่ 1-5.
นนทบุรี : สำนัก เทคโนโลยีทางการศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2546). การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน. ในเอกสาร ประกอบการสอนชุดวิชา
สื่อการสอนระดับ ประถมศึกษา หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- โชคอนันต์ อนันตสิทธิโชติ. (2553). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดภาษาเพื่อ
การสื่อสารด้วยกลวิธีการจัดเรียงประโยคอย่างสลับสนและบทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการ
ฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี,
อุดรธานี.
- จารีปะ รักติ. (2562). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ2W3P โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม
ชุด A little Guide เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการ
เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสาร เทคโนโลยี
และสื่อสาร การศึกษาดุษฎีศาสตร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 2(5) 2562.
- ณัฐวรพร เปลี่ยนปราน. (2558). การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทุ่งน้อย อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์.
วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร, 8(2), 1672-1684.
- ทวีป ศิริรัตน์. (2537). การวิจัยเชิงปฏิบัติการ. ข่าวสารการวิจัย, 17(6), 9-12.
- ทศนา แคมมณี. (2534). ระบบการออกแบบการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- _____. (2550). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

- ธนสิทธิ์ ศรีรัตน์. (2543). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียชุด เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนปกติ. สารนิพนธ์
การศึกษาหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครี
นทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ธีระวุฒิ เอกะกุล. (2552). การวิจัยปฏิบัติการ. พิมพ์ครั้งที่ 9. อุบลราชธานี : ยงสวัสดิ์อินเตอร์กรุ๊ป.
- นุสรา ยาบา. (2564). การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ร่วมกับการใช้เกมประกอบการสอนเพื่อพัฒนา
ความสามารถ และความคงทนของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. โรงเรียนในเครือข่ายไผ่สีทอง อำเภอท่าแพ จังหวัดสตูล
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2454). นวัตกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพมหานคร: ชมรมเด็ก.
- _____. (2546). การพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2552). พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3) มหาสารคาม : ประสาน
การพิมพ์.
- ประภาศิริ จิตต์อารี. (2547). การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อให้สอดคล้องกับสไตล์การ
เรียนรู้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
สอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ประวีต เอรารวรรณ์. (2545). การวิจัยปฏิบัติการ. กรุงเทพมหานคร : บริษัท สำนักพิมพ์ดอกหญ้า
วิชาการ จำกัด.
- ประสาธ เนืองเฉลิม. (2564). วิจัยการเรียนการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- พรรณนิภา อุตรรน. (2566). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 2W3P เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกระแสนพัฒนา โดยใช้
กระบวนการ E-PLC. สารนิพนธ์ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และศิลป
ศาสตร์ วิทยาลัย บัณฑิตเอเชีย.
- ภูซังค์ มัชฌิโม. (2559). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำประกอบกับ
การจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ราชภัฏมหาสารคาม,มหาสารคาม.
- ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2537). หลักการวิจัยปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.

- ยุพิน จันทร์ศรี. (2546). ผลการใช้เกมประกอบการสอน คำนวณภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สถาบันราชภัฏ นครสวรรค์, นครสวรรค์.
- วิจารณ์ พานิช. (2556). การสร้างการเรียนรู้สู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: ส.เจริญการพิมพ์.
- วิมลรัตน์ สุนทรวโรจน์. (2553). การออกแบบการเรียนรู้ตามแนวคิด Backward Design. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- วิโรจน์ สารรัตนะ. (2550). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม : ข้อเสนอแนะกรอบแนวคิดหนึ่งเพื่อการวิจัยเปลี่ยนแปลงและเรียนรู้. วารสารบริหารศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิไล ตันเสียงสม. (2548). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). การจัดการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โอโตรี.
- ศิริพร จิรวัดนกุล. (25552). การวิจัยเชิงคุณภาพ ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ. กรุงเทพฯ : วิทย์พัฒนา.
- ศิริวรรณ วณิชพัฒน์วรชัย. (2558). วิธีสอนทั่วไป. คณะศึกษาศาสตร์. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศุภวรัญ ชูมี. (2557) ผลการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. โรงเรียนบ้านกาแบง จังหวัดสตูล. มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช/นนทบุรี.
- สมจิต จันทรฉาย. (2557). การออกแบบและพัฒนาการเรียนการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 1). นครปฐม : โรงพิมพ์เพชรเกษมพริ้นติ้ง กรุ๊ป จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560. สำนักวิชาการและมาตรฐานการเรียนรู้ กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2547). การประชุมวิชาการ การวิจัยทางการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์. (2551). นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ 9119 เทคนิคพริ้นติ้ง.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2539). **แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพล ธรรมรัตน์ และคณะ. (2553). **อาศรมศิลป์วิจัย: การวิจัยและการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้แนวจิตปัญญา**. ศูนย์จิตตปัญญาศึกษา. นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2550). **21 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุวิมล ว่องวาณิช. (2553). **การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน**. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- องอาจ นัยพัฒน์. 2548. **วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามลดา.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). **หลักการสอน**. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- เอกรินทร์ สุ่มหาศาล. (2545). **กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาแนวคิดสู่ปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : บุคพอยท์.
- เอกรินทร์ สุ่มหาศาล และคณะ. (2552). **กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาแนวคิดสู่ปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : บุคพอยท์.
- Allen, R.D., & Valette, R.M. (1972). **Model Language Classroom Teaching**. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Boyd,V. (1992). **School context. Bridge or barrier to change?**. Austin, TX : Southwest Educational Development Laboratory.
- Dale, Edgar. (1969). **Audio Visual Method in Teaching**. 3rd ed. New York : Holt Rinehart and Winston Drydon Press.
- Dale, Edgar and others. (1999). **Techniques of Teaching English Vocabulary**. Rotherham: Field Educational Publication Incorporated.

- Dickerson, Dolorces Powley. (1997, April). A Comparision of the Use of the Active Games Learning Medium with Pasive Games and Traditional Activities as a Means of Reinforcing Recognition of Selected Sight Vocabulary Words with Mid –Year Fist Grade Children with Limited Sight Vocabulary. Dissertation Abstracts International. 36(10), 6456 – A.
- DuFour, R., Eakey, R, & Many, (2006). **Leaming by Doing A Handbook for Professional Learning Communities at Work**. Bloomington, IN: Solution Tree Press.
- Eastwood, K, & Louis, K. (1992). Restructuring that lasts : Managing the performance dip. **Journal of School Leadership**, 2(2), 213-224.
- Hatch, E. and Brown, C. (195). **Vocabulary, Semantics and Language Education**, Cambridge :Cambridge University Press.
- Hord, S. M. (1997). **Professional learning communities: Communities of continuous inquiry and improvement**. Texas: Southwest Educational Development Laboratory.
- Johns, Christopher. (2000). **Becoming a Reflective Practitioner**. London : Blackwell Science.
- Killian, J., & Todnem, G. (1991). Reftive Judgement: Concepts of Justification and there relationship to age and education. **Journal of Applied Developmental Psychology**, 2(2), 89-116.
- Kemmis, & McTaggart, R. (1988). **The Action research planner**, 3~ ed. Geelong: Deakin University, Australia.
- Knowles, J. Garry; Cole Ardra L. & Presswood Collen S. (1994). **Through Preservice eachers'Eyes**. New York.
- Nation, I.P. (1990). **Teaching and Learning Vocabulary**. New York : Newbury House Publishers.
- Schon, D. (1987). **Educating the rellective practitioner**. San Francisco : Jossey Bass.
- Sergiovanni, T. (1994). **Building Community in Schools**. San Francisco, CA : JosseyBass.
- Stewick, Earl W. (1972). **Language Learning Teaching and Learning English**. London : Longman Group Limited.

- Stoll, L., & Louis, KS. (2007). **Professional learning community**. New York, NY : Open university Press.
- Sullivan, S., & Glanz, I. (200). **Supervision that improve teaching: strategies and techniques**. California: Corwin Press.
- Wang Cheng-Jun. (2006). **Designing Communicative Tasks for College English Courses**. Retrieved December 5", 2007. from <http://www.asian-efl-journal>.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ชื่อและตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญ

1. นางปภาพรพร เตชะตานนท์ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล
2. นางพรทิพย์ เชื้อสาวะถิ หัวหน้าวิชาการปฐมวัย โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล
3. นางปิ่นแก้ว แนนเกลี้ยง หัวหน้าระดับปฐมวัย โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล

ภาคผนวก ข
แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 1
สาระที่ควรเรียนรู้ Phonics ชั้นอนุบาล 2
หน่วยที่ 11 เรื่อง Letter I
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัดชั้นปี

- มาตรฐานที่ 2 กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรงใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน
- มาตรฐานที่ 4 ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี และการเคลื่อนไหว
- มาตรฐานที่ 5 มีคุณธรรม จริยธรรมและมีจิตใจที่ดีงาม
- มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
- มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
- มาตรฐานที่ 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
- มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้เด็กได้พัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวท่าทางตามเพลง ตา-มือประสานกัน
2. เพื่อให้เด็กรู้จักออกเสียง Letter I และคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ขึ้นต้นด้วย Letter I
3. เพื่อให้เด็กได้พัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษ การอยู่ร่วมกับผู้อื่น
4. เพื่อให้เด็กฝึกความสามารถในการจำและคิดสร้างสรรค์
5. เพื่อให้เด็กรู้จักชื่อ รูปร่าง และลักษณะของ Letter I
๖. เพื่อให้เด็กสามารถเขียนและเห็นความแตกต่างระหว่างตัวอักษรภาษาอังกฤษ Capital I

และ Lowercase i ได้อย่างถูกต้อง

3. คุณลักษณะที่พึงประสงค์

3.1 สภาพที่พึงประสงค์

- 3.1.1 กล่าวพูดกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมบางสถานการณ์
- 3.1.2 พึ่งผู้อื่นจนจบและสนทนาโต้ตอบสอดคล้องกับเรื่องที่ฟัง

4. สาระสำคัญ

ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการออกเสียง ลักษณะ คำศัพท์ต่างๆ ที่ครูกำหนดให้และเขียนอักษรภาษาอังกฤษ Letter I ได้อย่างถูกต้อง

5. สาระการเรียนรู้

อธิบาย พูด เขียนข้อมูลเกี่ยวกับเสียงของตัวอักษรภาษาอังกฤษ Letter I ได้

6. สาระที่ควรเรียนรู้

เนื้อหาสาระ ลักษณะ รูปร่าง เสียง ของ Letter I

7. ประสบการณ์สำคัญ

1. ด้านร่างกาย
2. ด้านอารมณ์ จิตใจ
3. ด้านสังคม
4. ด้านสติปัญญา

8.สมรรถนะปฐมวัย

- 1.เคลื่อนไหวและสุขภาวะทางกาย
- 2.พัฒนาการด้านสังคม
- 3.พัฒนาการด้านอารมณ์
- 4.พัฒนาทางด้านการคิดและสติปัญญา
- 5.พัฒนาการด้านภาษา
- 6.พัฒนาการด้านจริยธรรม
- 7.พัฒนาการด้านการสร้างสรรค์

9.กระบวนการจัดการเรียนรู้ แบบพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ (รูปแบบของสังฆมณฑลมหาไถ่ Mahatai Model)

ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นทบทวนและปูพื้นฐานความรู้ (Warm up) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 1 สมาธิ ไตร่ตรอง (Meditation) และ ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation)

1. เคลื่อนไหวแสดงท่าทางประกอบเพลง ABC Phonics Song / The Letter I Song

ขั้นที่ 2 ชี้นำเสนอเนื้อหาสาระ (Presentation) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 3 ฝึกค้นคว้า (Materialization)

2. ครูออกเสียง Letter I และคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง Letter I ตามโดยใช้สื่อมือ, Flashcard, สื่อ PowerPoint และสื่อเพลงใน YouTube

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Practice) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 4 นำไปสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning)

3. ครูให้เด็กฝึกออกเสียง Letter I และคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง Letter I ตามโดยใช้สื่อมือ, Flashcard, สื่อ PowerPoint และสื่อเพลงใน YouTube

ขั้นที่ 4 ชี้นำไปใช้หรือการบูรณาการความรู้ (Production) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 4 นำไปสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning)

4. เด็กสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเสียงและคำศัพท์ต่างๆ เกี่ยวกับ Letter I ตามที่ครูกำหนดได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ที่ได้รับจากกระบวนการเรียนรู้ (Wrap up) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 5 สรุปองค์ความรู้ (Mastery Learning) ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation) และขั้นที่ 7 คุณค่าพระวรสาร (Morality of the Gospel Values)

5. เด็กสามารถเขียนเส้นตามรอยจุดประ Letter I และระบายสีวงกลมล้อมรอบ Letter I ตามที่ครูกำหนดได้อย่างถูกต้อง สวยงาม

10. กระบวนการจัดการเรียนรู้ทักษะสมอง EF (Executive Functions)

ทักษะพื้นฐาน

ความจำเพื่อใช้งาน

การยืดหยุ่นความคิด

การยั้งคิดไตร่ตรอง

ทักษะกำกับตนเอง

การจดจ่อใส่ใจ

การควบคุมอารมณ์

การติดตามประเมินตนเอง

ทักษะปฏิบัติ

การริเริ่มและลงมือทำ

การวางแผนจัดระบบดำเนินการ

การมุ่งเป้าหมาย

11. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. YouTube Video: ABC Phonics Song / The Letter I Song
2. Power Points: Vocabulary Letter I
3. MIEP Textbook and Creative worksheets

12. บันทึกหลังการสอน

.....

.....

13. การวัดผล

.....

.....

4. การประเมินผล

.....

.....

15.ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ลงชื่อ ครูผู้สอน

(นางสาวทับทิม นันทอง)

16. ความเห็นของหัวหน้าวิชาการระดับปฐมวัย

(.....) นำไปใช้สอนได้

(.....) ควรปรับปรุงก่อนนำไปใช้สอน

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ หัวหน้าวิชาการระดับปฐมวัย

(นางพรทิพย์ เชื้อสาวะถี)

17. ความเห็นของหัวหน้าระดับปฐมวัย

(.....) นำไปใช้สอนได้

(.....) ควรปรับปรุงก่อนนำไปใช้สอน

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ หัวหน้าระดับปฐมวัย

(นางปิ่นแก้ว แนนเกลี้ยง)

18. ความเห็นของหัวหน้าสถานศึกษา

(.....) อนุญาต

(.....) ไม่อนุญาต

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ ผู้อำนวยการ

(นางปภาพรพรช เตชะตานนท์)

19. ความเห็นของผู้รับใบอนุญาต/ผู้แทน

.....

.....

ลงชื่อ ผู้รับใบอนุญาต/ผู้แทน

(บาทหลวงสุรินทร์ อยู่สุข)

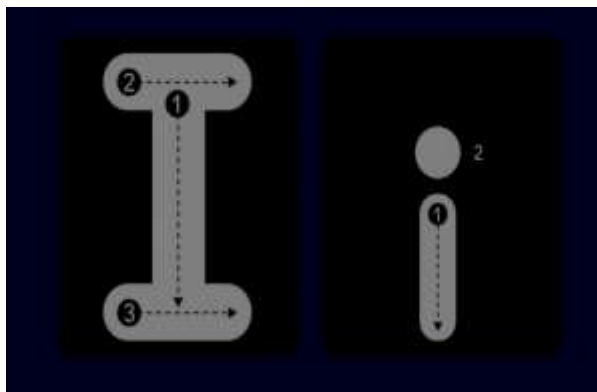
ภาคผนวก

1. Song 2. Media 3. Creative worksheets

1. Song

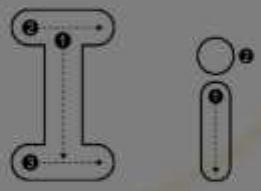

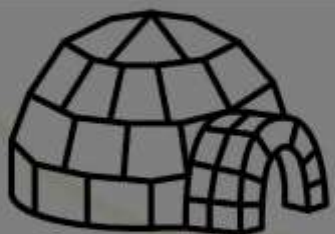
2. Media (Power Points)

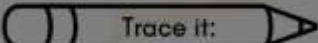

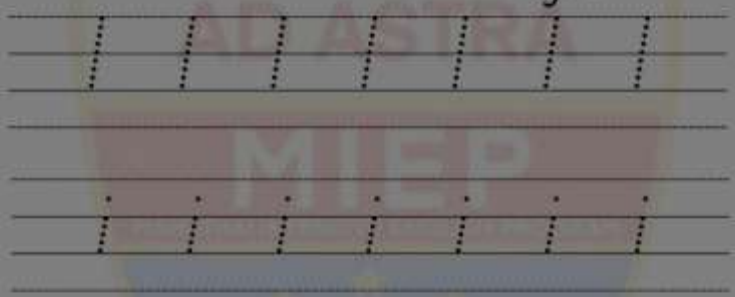
3. Creative worksheet

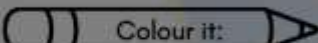

Holy Redeemer Muangphol school
 Name : _____ class: _____
 MIEP Program English Kindergarten 2

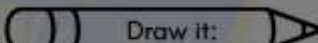

igloo

 Trace it:

 Colour it:

 Draw it:

I	j	i
L	o	B
f	t	v

พฤติกรรมกรเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ

เลขที่	ชื่อ - สกุล	พฤติกรรม/คะแนน										รวม คะแนน	สรุปเกณฑ์การประเมิน			
		ความสนใจ		การแสดงความคิดเห็น		การตอบคำถาม		ร่วมมือในการร่วมกิจกรรม		ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย			ดีมาก	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง
		2	1	2	1	2	1	2	1	2	1					

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 9-10 ระดับ ดีมาก

คะแนน 7-8 ระดับ ดี

คะแนน 5-6 ระดับ พอใช้

คะแนน 0-4 ระดับ ควรปรับปรุง

แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 2

สาระที่ควรเรียนรู้ Phonics ชั้นอนุบาล 2

หน่วยที่ 4 เรื่อง Letter O

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

ครูผู้สอน นางสาวทับทิม นันทอง โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล

1. มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัดชั้นปี

มาตรฐานที่ 2 กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรงใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน

มาตรฐานที่ 4 ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี และการเคลื่อนไหว

มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย

มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้

เหมาะสมกับวัย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กรู้จักออกเสียง Letter O และคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ขึ้นต้นด้วย Letter O ได้อย่างถูกต้อง

2. เด็กสามารถเขียนและเห็นความแตกต่างระหว่างตัวอักษรภาษาอังกฤษ Capital O และ Lowercase O ได้อย่างถูกต้อง

3. เด็กฝึกความสามารถในการจำและคิดสร้างสรรค์

3. คุณลักษณะที่พึงประสงค์

3.1 พัฒนาการด้านร่างกาย

มาตรฐานที่ 1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขนิสัยที่ดี

มาตรฐานที่ 2 กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรง ใช้ได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน

3.2 พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ

มาตรฐานที่ 3 มีสุขภาพจิตดีและมีความสุข

มาตรฐานที่ 4 ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี และการเคลื่อนไหว

มาตรฐานที่ 5 มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม

3.3 พัฒนาการด้านสังคม

มาตรฐานที่ 6 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

มาตรฐานที่ 7 รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และความเป็นไทย
 มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม
 ในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.4 พัฒนาการด้านสติปัญญา

มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
 มาตรฐานที่ 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
 มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ ได้
 เหมาะสมกับวัย

4. สาระสำคัญ

ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการออกเสียง ลักษณะ คำศัพท์ต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้และเขียนอักษร
 ภาษาอังกฤษ Letter O ได้อย่างถูกต้อง

5. สาระการเรียนรู้

อธิบาย พูด เขียนข้อมูลเกี่ยวกับเสียงของตัวอักษรภาษาอังกฤษ Letter O ได้

6. สาระที่ควรเรียนรู้

เนื้อหาสาระ ลักษณะ รูปร่าง เสียง ของ Letter O

7. ประสพการณ์สำคัญ

1. ด้านร่างกาย 2. ด้านอารมณ์ จิตใจ 3. ด้านสังคม 4. ด้านสติปัญญา

8. สมรรถนะปฐมวัย

1. เคลื่อนไหวและสุขภาวะทางกาย	2. พัฒนาการด้านสังคม
3. พัฒนาการด้านอารมณ์	4. พัฒนาทางด้านการคิดและสติปัญญา
5. พัฒนาการด้านภาษา	6. พัฒนาการด้านจริยธรรม
7. พัฒนาการด้านการสร้างสรรค์	

9. กระบวนการจัดการเรียนรู้ แบบพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P

และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ (รูปแบบของสังฆมณฑลมหาไถ่ Mahatai Model)

ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นทบทวนและปูพื้นฐานความรู้ (Warm up) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 1 สมาธิ ไตรตรอง (Meditation) และ ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation)

1. เคลื่อนไหวแสดงท่าทางประกอบเพลง ABC Phonics Song / The Letter o Song

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระ (Presentation) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 3 ฝึคนึกว่า (Materialization)

2. ครูออกเสียง Letter o และคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง Letter o ตามโดยใช้สื่อมือ, Flashcard, สื่อ PowerPoint และสื่อเพลงใน YouTube

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Practice) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 4 นำพาสู่การเรียนรู้ (Metacognition Learning)

3. ครูให้เด็กฝึกออกเสียง Letter o และคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง Letter o ตามโดยใช้สื่อมือ, Flashcard, สื่อ PowerPoint และสื่อเพลงใน YouTube

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้หรือการบูรณาการความรู้ (Production) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 4 นำพาสู่การเรียนรู้ (Metacognition Learning)

4. เด็กสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเสียงและคำศัพท์ต่างๆ เกี่ยวกับ Letter o ตามที่ครูกำหนดได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ที่ได้รับจากกระบวนการเรียนรู้ (Wrap up) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 5 สรุปองค์ความรู้ (Mastery Learning) ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation) และขั้นที่ 7 คุณค่าพระวรสาร (Morality of the Gospel Values)

5. เด็กสามารถเขียนเส้นตามรอยจุดประ Letter o และระบายสีวงกลมล้อมรอบ Letter o ตามที่ครูกำหนดได้อย่างถูกต้อง สวยงาม

10. กระบวนการจัดการเรียนรู้ทักษะสมอง EF (Executive Functions)

ทักษะพื้นฐาน

ความจำเพื่อใช้งาน

การยืดหยุ่นความคิด

การยั้งคิดไตร่ตรอง

ทักษะกำกับตนเอง

การจดจ่อใส่ใจ

การควบคุมอารมณ์

การติดตามประเมินตนเอง

ทักษะปฏิบัติ

การริเริ่มและลงมือทำ

การวางแผนจัดระบบดำเนินการ

การมุ่งเป้าหมาย

11. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. YouTube Video: ABC Phonics Song / The Letter I Song
2. Power Points: Vocabulary Letter O
3. MIEP Textbook and Creative worksheets

12. บันทึกหลังการสอน

.....

.....

13. การวัดผล

.....

.....

14. การประเมินผล

.....

.....

15. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ลงชื่อ ครูผู้สอน

(นางสาวทับทิม นันทอง)

16. ความเห็นของหัวหน้าวิชาการระดับปฐมวัย

(.....) นำไปใช้สอนได้

(.....) ควรปรับปรุงก่อนนำไปใช้สอน

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ หัวหน้าวิชาการระดับปฐมวัย

(นางพรทิพย์ เชื้อสาวะถิ)

17. ความเห็นของหัวหน้าระดับปฐมวัย

(.....) นำไปใช้สอนได้

(.....) ควรปรับปรุงก่อนนำไปใช้สอน

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ หัวหน้าระดับปฐมวัย

(นางปิ่นแก้ว แนนเกลี้ยง)

18. ความเห็นของหัวหน้าสถานศึกษา

(.....) อนุญาต

(.....) ไม่อนุญาต

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ ผู้อำนวยการ

(นางปภาพรพรช เตชะตานนท์)

19. ความเห็นของผู้รับใบอนุญาต/ผู้แทน

.....

.....

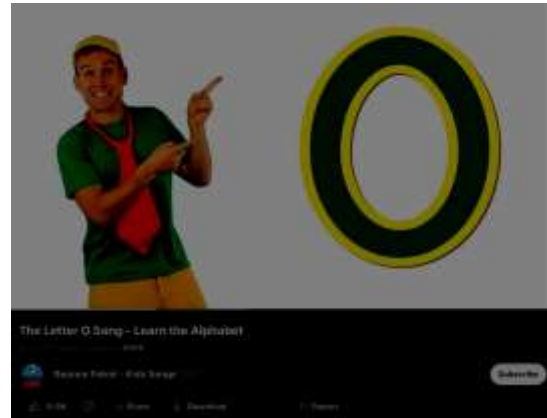
ลงชื่อ ผู้รับใบอนุญาต/ผู้แทน

(बाटหลวงสุรินทร์ อยู่สุข)

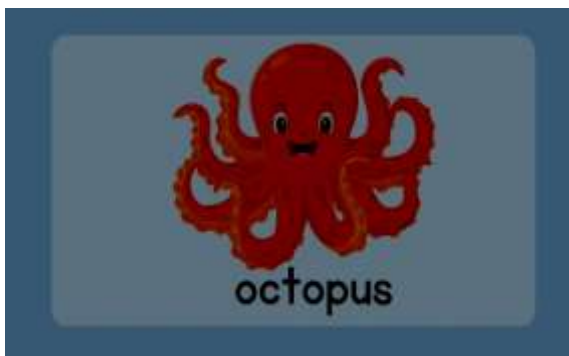
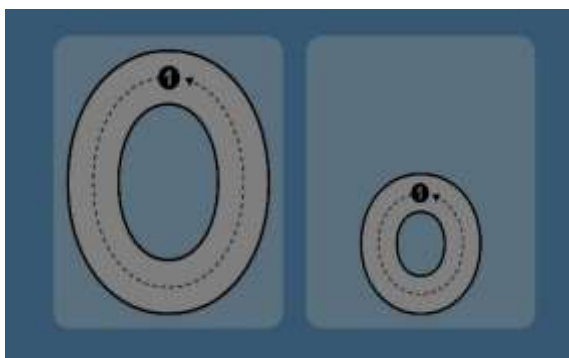
ภาคผนวก

1. Song 2. Media 3. Creative worksheets

1. Song

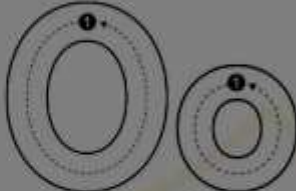

2. Media (Power Points)

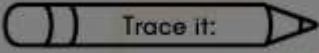

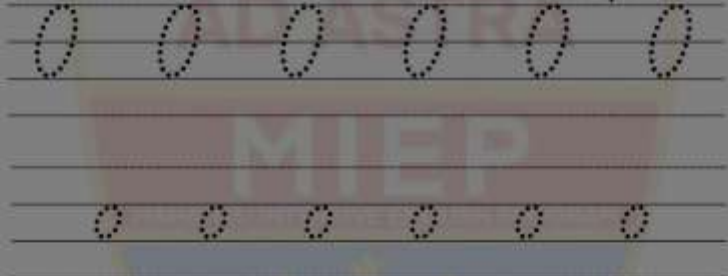
3. Creative worksheet

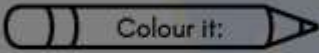
 Holy Redeemer Muangphol school
Name : _____ class: _____
MIEP Program English Kindergarten 2

octopus

 Trace it:

 Colour it:

 Draw it:

พฤติกรรมกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ

เลขที่	ชื่อ - สกุล	พฤติกรรม/คะแนน										รวม คะแนน	สรุปเกณฑ์การ ประเมิน				
		ความสนใจ		การแสดงความคิดเห็น		การตอบคำถาม		ร่วมมือในการร่วมกิจกรรม		ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย			สังเกต	๗๕	๖๐-๗๔	๔๕-๕๙	
		2	1	2	1	2	1	2	1	2	1						

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 9-10	ระดับ ดีมาก
คะแนน 7-8	ระดับ ดี
คะแนน 5-6	ระดับ พอใช้
คะแนน 0-4	ระดับ ควรปรับปรุง

แผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่ 3

สาระที่ควรเรียนรู้ Phonics ชั้นอนุบาล 2

หน่วยที่ 4 เรื่อง Letter B

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

ครูผู้สอน นางสาวทับทิม นันทอง โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กออกเสียง Letter B และคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ขึ้นต้นด้วย Letter B ได้อย่างถูกต้อง
2. เด็กสามารถเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษ Capital B และ Lowercase B ได้อย่างถูกต้อง
3. เด็กกล้าแสดงออกด้านสติปัญญา และจิตใจ

3. คุณลักษณะที่พึงประสงค์

1. พัฒนาการด้านสติปัญญา

มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย

มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้

เหมาะสมกับวัย

4. สาระสำคัญ

ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการออกเสียง ลักษณะ คำศัพท์ต่างๆ ที่ครูกำหนดให้และเขียนอักษรภาษาอังกฤษ Letter B ได้อย่างถูกต้อง

5. สาระการเรียนรู้

อธิบาย พูด เขียนข้อมูลเกี่ยวกับเสียงของตัวอักษรภาษาอังกฤษ Letter B ได้

6. สาระที่ควรเรียนรู้

เนื้อหาสาระ ลักษณะ รูปร่าง เสียง ของ Letter B

7. ประสบการณ์สำคัญ

1. ด้านร่างกาย
2. ด้านอารมณ์ จิตใจ
3. ด้านสังคม
4. ด้านสติปัญญา

8.สมรรถนะปฐมวัย

1.เคลื่อนไหวและสุขภาวะทางกาย	2. พัฒนาการด้านสังคม
3. พัฒนาการด้านอารมณ์	4. พัฒนาทางด้านการคิดและสติปัญญา
5. พัฒนาการด้านภาษา	6. พัฒนาการด้านจริยธรรม
7. พัฒนาการด้านการสร้างสรรค์	

9. กระบวนการจัดการเรียนรู้ แบบพหุภาษาอังกฤษโดยใช้ Activity-Based Learning ร่วมกับ 2W3P และทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ (รูปแบบของสังฆมณฑลมหาไถ่ Mahatai Model)

ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นทบทวนและปูพื้นฐานความรู้ (Warm up) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 1 สมาธิ ไตร่ตรอง (Meditation) และ ขั้นที่ 2 เสริมสร้างแรงจูงใจ (Motivation)

1. เคลื่อนไหวแสดงท่าทางประกอบเพลง ABC Phonics Song / The Letter B Song

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระ (Presentation) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 3 ฝึคว่า (Materialization)

2. ครูออกเสียง Letter B และคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง Letter B ตามโดยใช้สื่อมือ , Flashcard, สื่อ PowerPoint และสื่อเพลงใน YouTube

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Practice) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 4 นำพาสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning)

3. ครูให้เด็กฝึกออกเสียง Letter I และคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง Letter B ตามโดยใช้สื่อมือ, Flashcard, สื่อ PowerPoint และสื่อเพลงใน YouTube

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้หรือการบูรณาการความรู้ (Production) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 4 นำพาสู่การปฏิบัติ (Metacognition Learning)

4. เด็กสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเสียงและคำศัพท์ต่างๆ เกี่ยวกับ Letter B ตามที่ครูกำหนดได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปความรู้ที่ได้รับจากกระบวนการเรียนรู้ (Wrap up) ใช้ร่วมกับมหาไถ่โมเดลในขั้นที่ 5 สรุปองค์ความรู้ (Mastery Learning) ขั้นที่ 6 วัดผลประเมินผล (Measurement and Evaluation) และขั้นที่ 7 คุณค่าพระวรสาร (Morality of the Gospel Values)

5. เด็กสามารถเขียนเส้นตามรอยจุดประ Letter B และระบายสีวงกลมล้อมรอบ Letter B ตามที่ครูกำหนดได้อย่างถูกต้อง สวยงาม

10. กระบวนการจัดการเรียนรู้ทักษะสมอง EF (Executive Functions)

ทักษะพื้นฐาน

ความจำเพื่อใช้งาน

การยืดหยุ่นความคิด

การยั้งคิดไตร่ตรอง

ทักษะกำกับตนเอง

การจดจ่อใส่ใจ

การควบคุมอารมณ์

การติดตามประเมินตนเอง

ทักษะปฏิบัติ

การริเริ่มและลงมือทำ

การวางแผนจัดระบบดำเนินการ

การมุ่งเป้าหมาย

11. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. YouTube Video: ABC Phonics Song / The Letter I Song
2. Power Points: Vocabulary Letter O
3. MIEP Textbook and Creative worksheets

12. บันทึกหลังการสอน

.....

.....

13. การวัดผล

.....

.....

14. การประเมินผล

.....

.....

15. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ลงชื่อ

..... ครูผู้สอน

(นางสาวทัตติม นันทอง)

16. ความเห็นของหัวหน้าวิชาการระดับปฐมวัย

(.....) นำไปใช้สอนได้

(.....) ควรปรับปรุงก่อนนำไปใช้สอน

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ หัวหน้าวิชาการระดับปฐมวัย

(นางพรทิพย์ เชื้อสาวะถี)

17. ความเห็นของหัวหน้าระดับปฐมวัย

(.....) นำไปใช้สอนได้

(.....) ควรปรับปรุงก่อนนำไปใช้สอน

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ หัวหน้าระดับปฐมวัย

(นางปิ่นแก้ว แนนเกลี้ยง)

18. ความเห็นของหัวหน้าสถานศึกษา

(.....) อนุญาต

(.....) ไม่อนุญาต

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ ผู้อำนวยการ

(นางปภาพรรัช เตชะตานนท์)

19. ความเห็นของผู้รับใบอนุญาต/ผู้แทน

.....

.....

ลงชื่อ ผู้รับใบอนุญาต/ผู้แทน

(बाटलवसुनलरुतु ऑयुसुख)

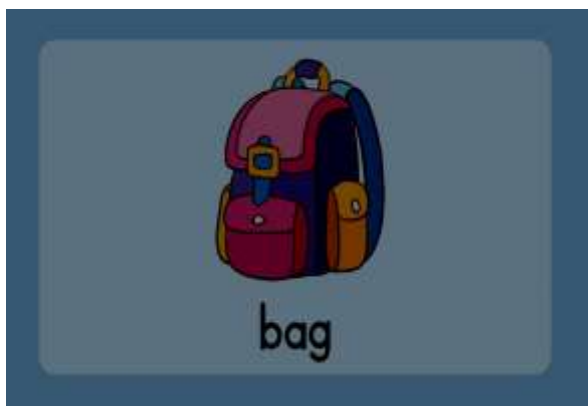
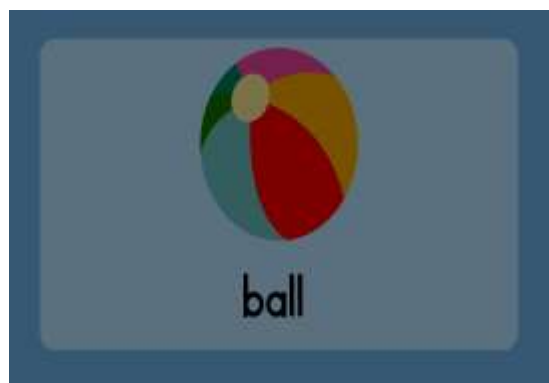
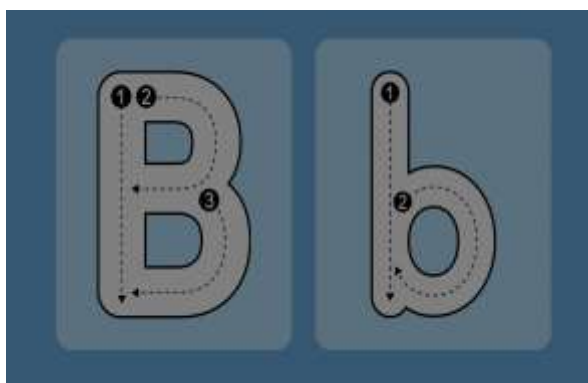
ऑलकनवक

1. Song 2. Media 3. Creative worksheets

1. Song

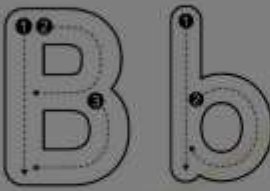

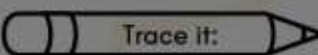
2. Media (Power Points)

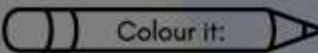
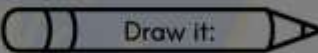
3. Creative worksheet

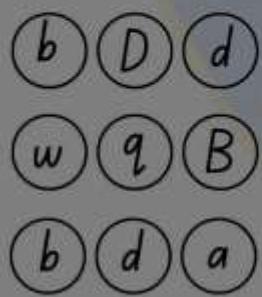
 Holy Redeemer Muangphol school
Name : _____ class: _____
MIEP Program English Kindergarten 2

bird

 Trace it:

 Colour it: Draw it:

พฤติกรรมกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ

เลขที่	ชื่อ - สกุล	พฤติกรรม/คะแนน										รวม คะแนน	สรุปเกณฑ์การ ประเมิน			
		ความสนใจ		การแสดงความคิดเห็น		การตอบคำถาม		ร่วมมือในการร่วมกิจกรรม		ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย		10	ดีมาก	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง
		2	1	2	1	2	1	2	1	2	1					

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 9-10	ระดับ ดีมาก
คะแนน 7-8	ระดับ ดี
คะแนน 5-6	ระดับ พอใช้
คะแนน 0-4	ระดับ ควรปรับปรุง

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
ระดับชั้นอนุบาล 2

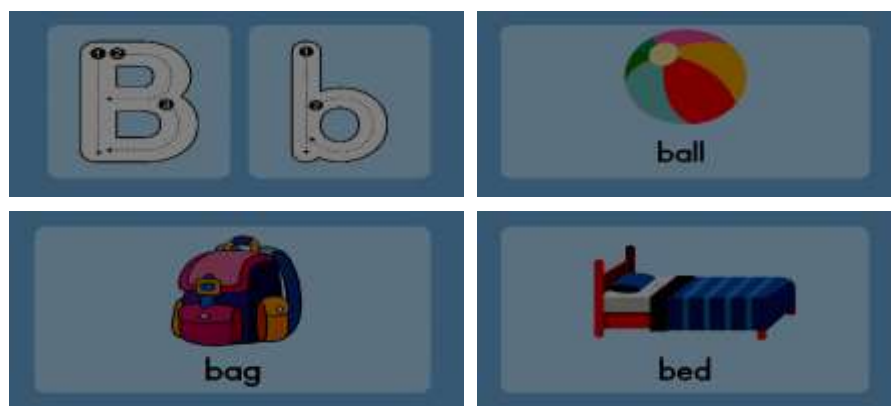
Letter I

Letter o

Letter B

ประวัติย่อของผู้ศึกษา

ประวัติย่อของผู้ศึกษา

ชื่อ	นางสาวทับทิม นันทอง
วันเกิด	วันที่ 7 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2540
สถานที่เกิด	อำเภอหนองสองห้อง จังหวัดขอนแก่น
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	223 หมู่ 9 ตำบลสำโรง อำเภอหนองสองห้อง จังหวัดขอนแก่น 40190 เบอร์โทรศัพท์ 0616247628
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูผู้สอน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล สังกัดสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดขอนแก่น อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2563	ปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2568	ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จังหวัดขอนแก่น